

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ρίκα Διαγούρα

Χωρίς θύελλα και ρητορισμούς εκμυστήρευ-
θηκαν την αγάπη τους...

Υπηρεσία που αναπληρώνει στα οικιακά την κόρη
και τη φιλόδοξη μητέρα.

Χωρίς έλεγχο από τον πατέρα, χωρίς έλεγχο και
από τη μητέρα. Τελειώς ανεξάρτητη. Όσοσο ούτε
κατάχρησι ούτε απλή χρήση κάνει της ανεξαρτησίας

Κάποτε όμως σήμανε και γι' αυτήν η ώρα της
αγάπης. Πότε ακριβώς, δε μπορεί να το προσδιορί-
ση. Δίνει όμως τη μορφή της αγάπης της: «Δεν εί-
ναι η δομητική θύελλα των αισθημάτων και των
αισθήσεων. 'Ο έρωτας που νοιώθω, είναι κάτι το
γλυκό, το ήπιο και το συνεχές. Το μόνο που θέλω,
είναι να τον βλέπω, να κάνω μαζί του ένα περίπα-
το και κάπου-κάπου ν' ακούω τη φωνή του».

Μη την πάρετε για καμιά ρωμαντική. Είναι τόσο
προσεγιομένη! Βέβαιη ότι αγαπά, δεν πιέζεται ο-
μως από καμιά ανάγκη να παντρευτεί το πρόσωπο
με το οποίο είναι ερωτευμένη. Τον βλέπει ο φίλο,
αυτήν ο σύντροφο. Δε μπορεί να ζήσει μακριά του. Κον-
τά του αοθαίνεται ευτυχισμένη. Έτσι μένουν ώρες,
καθισμένοι πλάι-πλάι, χωρίς να μιλούν, χωρίς ούτε
μία κίνηση να κάνουν. Μιλούν και κινούνται τα μάτια
τους.

Στις συνομιλίες τους αποφεύγουν το θέμα που α-
μεσα τους ενδιαφέρει. Συζητούν για το ένα και
για το άλλο. «Τόν αγαπάς και μ' αγαπάς. 'Η αγάπη

Προς Την καθαρή Λύση

του για μένα είναι απαλλαγμένη από τον πόθο.
'Ας τώρα δεν έχουμε ανταλλάξει παρά ελάχιστες
φορές λόγια αγάπης. 'Αλλά και στις ελάχιστες εκεί-
νες φορές, έχουμε περιοριστή απλώς και μόνο στα
λόγια. Ούτε ένα χόδι, ούτε ένας άσπασμος.

Δυσκόλως θα καταλάβουν μία τέτοια ερωτική κα-
τάσταση οι άνθρωποι, για τους οποίους είναι συλ-
ληπτή μία αγάπη που δε συνοδεύεται από χειμαρρό
λέξεων και σπατάλη θωπεϊών. 'Υπάρχουν όμως περι-
πτώσεις, που η αγάπη μένει άφωνη και απωλυγμέ-
νη από λεκτικές εκρήξεις και από το αισθησιακό
στοιχείο.

Τρία χρόνια πέρασαν, χωρίς να μιλήσουν για έ-
ρωτα ο ένας στον άλλον. Δεκαεφτά έτών τότε εκεί-
νη, πολύ μεγαλύτερος της εκείνος. 'Ανεκδήλωτη α-
γάπη, ώσπου μία μέρα, πριν από λίγους μήνες, «χω-
ρίς θύελλα και ρητορισμούς» εκμυστήρευτηκαν την
αγάπη τους.

Και πριν να το πουν, ήταν βέβαιοι ο ένας για τον
άλλον. Τίποτα δεν προσέθεσαν τα λόγια. «'Ηταν κά-
τι που το έβρισκα και που επί τέλους το εκφράσαμε
με λέξεις. Αυτό όμως δεν άλλαξε την πράξη της
ζωής μας».

Μόνο που, ύστερ' από την εκμυστήρευση, η νεαρή
φωτεινή αρχισε να σκέπτεται μερικά πράγματα που
δεν τα είχε σκεφτεί ποτέ ως τότε. Προέβλεπε την α-
ποκάλυψή της: «Δεν ξέρω αν είμαι εν τάξει απέ-
ναντι του εαυτού μου και της κοινωνίας, προπάντων
δίωκω απέναντι της αδελφής μου. Γιατί παράλειψα
να σάς πω ότι έχω μία αδελφή πολλά χρόνια με-
γαλύτερη από μένα και ότι ο άντρας που αγαπά
είναι ο αδελφός της αδελφής μου...»

Γι' αυτό σάς είπα στην αρχή ότι την ούσια την
άφησα στο τέλος της επιστολής. 'Ερωτημένη, έ-
λεγε: «Πράγματι! 'Ωραία παράλειψη! Καμιά λεπτο-
μή να αναφέρω. Σά να πρόκειται για καμιά λεπτο-
μέρεια, για καμιά παρανομιότητα, που μόλις τη θυ-
μάται κανείς στο τέλος της αφαγήσεώς του...»

Σάν συνθιγμένο τύπο γυναικείας παρουσιάζει την
αδελφή. Μερικά η μόρφωσή της. Πολύ μικρή, χτυ-
πητή η δυσμορφία της. Από κείνες που κάνουν εντύ-
πωση. 'Επράγματα που λείπουν από μένα. 'Ο γάμος
έβρινε ύστερα από σφοδρό πάθος. Το πάθος όμως
έβρινε χωρίς έπαιψη. Συμβαίνει συχνά ο γάμος να
σθύνει τους δυνατούς έρωτες και να δημιουργή το
κενό.

Το κενό δεν έβρινε αδιάλυτο. 'Ο σύζυγος στρά-
φηκε στην αδελφή. Κατά δεκαπέντε χρόνια νεώτε-
ρη από την παντρεμένη. 'Εντελώς παιδί. 'Επιδούλα
ρη από την παντρεμένη. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι μο-
ρφή να κούνη η συμπεριφορά που ένοιωσε από την
πρώτη στιγμή για το γαμπρό μου. Σιγά-σιγά το
ένδιαφέρον του έδωσε για τον άλλον δυνάμει. 'Ε-
γίνανε ανόριστοι.

'Η συγγένεια τους έφερνε σε καθημερινή επαφή.
Ποιός να τους παρεγγύη; Τόση υπερίσχυση και
τόση διαφορά ηλικίας... Μία μικρή μοιήτρια, τόσο
μας άνηκας όμως. 'Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο
ενωθούν διασφρατίζοντας τις μέρες που έλειπον. Πλήρης η
τέτοια μέρας όμως σχεδόν δεν υπήρχαν. Πλήρης η
ψυχική τους επαφή, άπληστη η πνευματική συνειδη-
σία τους. 'Αντιλάσανε τις σκέψεις τους, συζητούσαν
από σ' σε κάθε δισκόλη στιγμή προσέτρεχαν για πα-
ρά και καί αποσυμφορούσαν ο ένας στον άλλον. Σέ
πληρης η συμπνοια. 'Αναστασία, όμως το κο-
ρίτσι αν έχη δικαίωμα ν' αγαπά τον άντρα της α-
δελφής της. 'Εστω κι' αν είναι αγνή η αγάπη της.

Στην αδελφή της ανήκει ο άντρας. Και την αγαπά
τόσο την αδελφή αυτή!... 'Απορροφημένη εκείνη α-
πό την κοσμική της ζωή, δεν προσέχει το ειδικό
που αναπτύσσεται μπροστά στα μάτια της. 'Αλλά τί
σημασία έχει; Θά το καταλάβει κάποτε. Κι' αν δεν
το αντιληφτεί, το κακό δεν πάει να υπάρχει.

Μάταια προσπαθεί εκείνος να την καθυστερήσει
και να την πείσει για το αντίθετο. Δεν την έπεισε.
'Ενώ όμως δεν αμφιβάλλει εκείνη για τη λανθασμέ-
νη πορεία που πήρε, βρίσκεται σε άδυναμια ν' αλ-
λάξει κατεύθυνση. 'Όσοι φορές το έπαιρησε, απέ-
τυχε. Με το πρόσημα ότι ήθελε να μελετήσει κα-
λύτερα, πήγε κι' έβρινε ένα μήνα στο σπίτι μιάς
ορφής της Γόρσε άρρωστη από δικό της σπύτι. 'Υ-
πέφερε τόσο που δεν τον έβλεπε κατά το διάστημα
αυτό! Δε θύρισε διέξοδο. Σκέπτεται ότι, και αν
άκουα παύσουν να βλέπονται, αυτή τουλάχιστον δε
θα παύει να τον αγαπά. Κι' εκείνος το ίδιο. 'Ο-
πότε ποιά θα είναι η διαφορά; Θά συνεχίζεται πάν-
τα η απάτη της ανύποπτης ημέρας αδελφής.

Πάνω στην τρικυμία αυτή της συνειδήσεως, της
έβρινε μία πρόταση γάμου. Γνωστός της ο νέος. Με-
γάλη η έκτιμσή της γι' αυτόν. Πολλά τα χαρίσμα-
τά του. Λέει ότι είναι ερωτευμένος μαζί της. Δεν το
είπε μόνο στην ίδια το έπαυλασε στη μητέρα της
και ζήτησε το χέρι της κόρης. 'Επισημη πρόταση.
Πώς να την αποκορύψει; Γαμπρός περιζήτητος, με ε-
υγενικά αισθήματα, με λαμπρό χαρακτήρα. Δεν τον
απέμειψε η κοπέλλα. Σέ μία ιδιαιτέρη συνάντησι
μαζί του δεν του έκουρε ότι δεν αισθανόταν καμιά
ερωτική κλίσι γι' αυτόν. Τον άφησε ακόμα να κα-

ταλάσει ότι υπάρχει και κάτι στη ζωή της. 'Όσο κι'
αν ήταν άοριστη η διαλογισμός της αυτή, δεν τού ήρθε
καλά: 'Εξείσε στεναχωρημένος στην αρχή, ύστερα
δίωκς της δήλωσε ότι δεχόταν να την πάρει κι' αν
άκουα δεν ήταν ερωτευμένη μαζί του.

'Υπάρχουν και τέτοιες περιπτώσεις. 'Ισως για-
τί πιστεύουν ότι η αγάπη θάρρη με τον καιρό ή έ-
πειδή έχουν έμπιστοσύνη στη γυναικα που καλούν
και είναι βέβαιοι, πως το γεγονός ότι δεν τους α-
γαπάει δε θα την οδηγήσει στην άπιστία.

Πολύ βασάνισε το κορίτσι τη σκέψη του, ώσπου ν'
αποφασιστεί. Πι να κάνει; Νά μείνη γεροντοκόρη, α-
φορισμένη στον άντρα της αδελφής της; Νά πάρη
το νέο που τη ζητά, και να είναι πάντα ερωτευμένη
με τον άλλον; «Δεν θα είμαι δυστυχισμένη με ένα
σύντροφο που δεν τον αγαπά και με μία αγάπη α-
μαρτωλή!» Σκέφτηκε ακόμα να τού τ'ά πη δλα και
να ζήτηση και των δυο τη βοήθεια για να διαλυθ
το άνομο ειδύλλιο.

Μέσα στην τρικυμία που της προκάλεσαν οι συλ-
λογισμοί, πήρε μία απόφασι: ν' αρραβωνια-
σθ. Δεν πρόκειται να γίνει σύντομα ο γάμος. 'Υ-
πάρχει καιρός να εξετάσει τον έαυτό της και να
βώσει μία ρωτική λύσι.

'Ηταν το καλύτερο που είχε να κάνει. 'Αλλα
βόνας και συγχρόνως έπιστολή της λογικής και
της βελήσεως της. Και τα δύο της επιβάλλουν να
πάρη ένα σύνθετο που δεν πρόκειται ποτέ να της
δώσει τη γαλήνη και την ευνυχία. Δεν είναι για
ευσταθής ψυχής κάτι τέτοιες ογέσεις. 'Ακόμα και
στην περίπτωση που θα γυρίσε ο γαμπρός από την
αδελφή της, για να πάρη αυτήν, θάνοιωθε, κάτω
από το βάρος των τύψεων, δυστυχισμένη. 'Η δυ-
στυχία με τη διπλή ζωή, η δυστυχία κι' όταν ένοδη
μαζί του!

'Ενας ο ίσιος δρόμος: Νά μη στην κοινωνική
ευθεία. 'Αγνό, αλλά αντικονομικό το αισθημά της.
'Εξω από την καθιερωμένη τάξη. Δεν παραδίδεις
την τάξη αυτή χωρίς να κηλιδώσεις την υπόληψή σου
και να ταλαιπωρήσεις τον έαυτό σου. 'Η έπιστολή
που σε βασανίζουν σ' έλη σου τη ζωή. 'Η έπιστολή
δείχνει μία κοπέλλα, όχι μόνο με καθαρή ευχή,
αλλά και με τετράγωνη λογική. Με παραστάτη τη
λογική αυτή, δε καταλάει ότι δεν έχει δικαίωμα
να καταδικάσει τον έαυτό της σε ισόδια δυστυχία.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΡΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΜΑΣ

'Ενας δοντογιατρός της 'Αμερικανικής 'Αε-
ροπορίας, ο δόκτωρ 'Αλντ Μπρίντλερ, εξακρίβω-
σε, ότι ο άνθρωπος, που μασάει 10 λεπτά την
ημέρα, όταν είναι ύπνιος, μπορεί στον ύπνο του
να τριζή τα δόντια του επί 4 ώρες! Για την
παρατήρησή του αυτή, εγκατέστησε μικρούς ρα-
διομπαμπούς μέσα σε τεχνητά δόντια, που έστελ-
ναν ένα σήμα κάθε φορά που ο εξεταζόμενος
μασάει ή εφίγγει τα δόντια του. Τα σήματα
αυτά καταγράφονταν και μετρούνταν από ένα
ειδικό δέκτη.

«'Ετσι, έξηγηται ίσως — έπλε ο δόκτωρ
Μπρίντλερ — γιατί σ' έναν άνθρωπο τα δόντια
χαλάνε από τα 40 χρόνια του, ενώ σ' άλλον
κρατάνε το διπλάσιο καιρό».

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

'Ιδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Γραφεία: Δραγατσίου 4-Τηλ. 36-781

ΕΝΑ σπαρτακτικό δράμα μεταξύ μαμάς και κόρης,
που ο επίλογός του γράφτηκε μ' ένα ήπιο
μπάτσο εκ μέρους της πρώτης και με άθρονα δα-
κρυα εκ μέρους της δεύτερης, καταδιασκέδασε, προ
ημερών, τους θαμώνες μιάς κοσμικής πλάς της Γλυ-
φάδας.

'Η μικρή, ένα εξαιρετικά καλοκαμωμένο κορίτσό-
πουλο 17 ως 18 χρονών, είχε για πρώτη φορά κα-
τέβει στην πλάζ με τη μητέρα της. 'Ός τότε κατέ-
βαινε με τις φίλες της. Και, για να μην χάνη την
ευκαιρία να δείχνη το θαυμάσιο σώμα της, αποφεύ-
γοντας συγχρόνως τους καυγάδες με την ασυτήρη
μαμά, είχε ανακαλύψει μία σοφή λύσι: Ξεκινούσε από
το σπίτι της μ' ένα πολύ κλειστό μονόκομμο μα-
γιό και, περνώντας από το σπίτι μιάς από τις φίλες της για να την
παραλάβη, το αντικαθιστούσε μ' ένα πολυμήροτο μπικίνι. Που φυλα-
γόταν έπιμελώς εκεί. 'Ετσι, το άλλο μαγιώ, άγορασμένο από το πε-
ρασμένο καλοκαίρι, δεν είχε βραχή ούτε μία φορά!

Τα πράγματα πήγαιναν θαυμάσια ως την ημέρα, που η μαμά απο-
φάσισε να συνοδεύση την κόρη της στην πλάζ. 'Η μαμά γδύθηκε πρώ-
τη, εγκαταστάθηκε σε μία πολυθρόνα και περίμενε την κόρη της να
βγή από την καμπίνα. 'Αλλά η ώρα περνούσε κι' εκείνη δεν έφτανι-
ζόταν.

'Εκνευρισμένη η μαμά της φώναζε να τελειώνη. Στο τέλος άφου
είχε περάσει πιά σχεδόν μισή ώρα, η νεαρά εμφανίστηκε. 'Αλλά όχι
με το μαγιώ της. Κλαμένη, αναστατωμένη... και ντυμένη!

— Δέ μου μπαίνει! δήλωσε με απόγνωση.
— Και πώς σου έμπαινε ως τώρα; απόψε η υπτέρα της.
Τι νάκανε; 'Ομολόγησε τα πάντα.
Και η μαμά, που άκουε με σιγμένα χείλη, δεν συγκρατήθηκε
και της έδωσε τον ήπιο μπάτσο, που προκάλεσε τον χείμαρρο των
δακρύων.
— Και τώρα, πρόσθεσε, πάμε από το σπίτι της φίλης σου να μού
παραδώσης το μπικίνι!

ΣΤΟ κοσμικό ζαχαροπλαστείο, η νεαρά δεσποινίς,
που έπαιρνε το γλυκό της μαζί με μία φίλη της,
κοπίαζε και ίδρωνε κάθε τόσο για να σκεπάσει τα
γόνά της. 'Αλλά το φουστάνι συνεπές προς τη
μόδα, ήταν υπερβολικά κοντό και, παρ' όλα τα φιλο-
τιμα τραδήματα, δεν ένοιωσε να πειθαρχήσει στις
επιθυμίες της κυρίας του.

Σέ μία στιγμή ένας μεσόκοπος κύριος με σοβαρό
παρουσιαστικό, που παρακολουθούσε την ακνή δια-
σκεδάοντας σκεπτικώς και πλησίασε:

— Με συγχωρείτε για την αδιακρισία μου, έπλε.
'Αλλά μού επιτρέπετε να σάς ρωτήσω γιατί τα φο-
ράτε τόσο κοντά;

'Η δεσποινίς ανασφοκκίνισε, τ' έχασε, τραυλί-
σασε προς τα κάτω την άκρη του φουστάνιού της.

— Δεν καταλάβατε σωστά, νομίζω, συνέχισε, χαμογελώντας πάντα,
ο σοβαρός κύριος. Δεν έβριε την ηλικία μου το κοντό φόρεμά σας. 'Αλ-
λά μου γέννησε μία άπορία: 'Αφού δεν είσαστε προετοιμασμένη για
να δεχόσαστε με αδιαφορία, ή και με φιλαρέσκεια, τα βλέμματα των
άλλων, γιατί δεν τ'ο ράβετε λίγο μακρότερο; 'Η μόδα, θα μού ππτε!
Μά αφού μόλις καθιστές κάπου, αρχίζετε, σεις ή ίδια, να επανα-
στατίζε εναντίον της μόδας, γιατί δεν επαναστατούσατε από μιάς
αρχής...

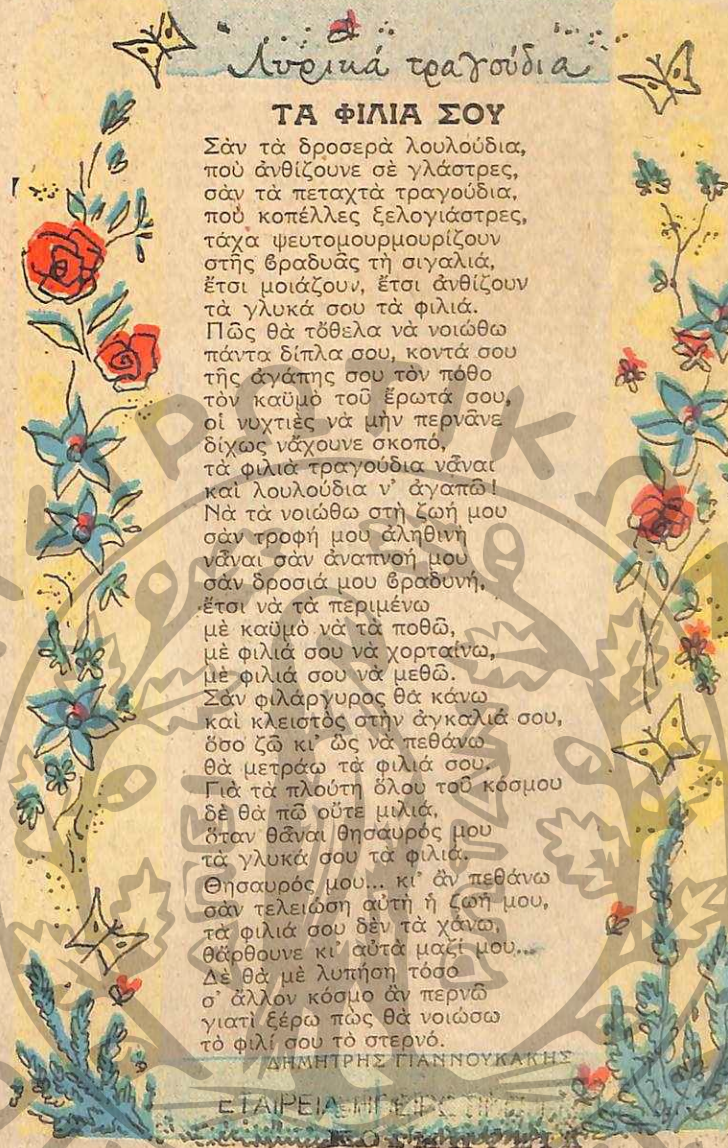
'Η δεσποινίς τον κύτταζε κατάπληκτη, άνικανη να αρθρώση λέξι
για ν' απαντήση.

Βλέπτετε, μερικές φορές, γροιάζεται περισσότερο θάρρος για να ύ-
πακούση μιά γυναίκα στη μόδα, παρ'α για να την παρακούση. Και,
όταν της λείπει αυτό το θάρρος καλύτερα, βέβαια, είναι να μείν...
ντυμένη!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Παρακαλώ, μού βάψετε... εδώ ένα... χωνάκι—παγωτό;

ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΣΟΥ

Σάν τα δροσερά λουλούδια,

που ανθίζουν σε γλάστρες,

σάν τα πεταχτά τραγούδια,

που κοπέλλες ξελογιάστρες,

τάχα ψευτομυρμιουρίζουν

στής βραδυάς της αιγαλιάς,

έτσι μοιάζουν, έτσι ανθίζουν

τά γλυκά σου τα φίλια.

Πώς θα τ'όθελαι να νοιώθω

πάντα δίπλα σου, κοντά σου

της αγάπης σου τον πόθο

τον καύμο τού έρωτά σου,

οι νυχτιές να μην περνάνε

δίχως νάχουνε σκοπό,

τα φίλια τραγούδια νάναι

και λουλούδια ν' αγαπώ!

Νά τα νοιώθω στη ζωή μου

σάν τροφή μου άληθινή

νάναι σαν αναπνοή μου

σάν δροσιά μου βροδυή,

έτσι να τα περιμένω

με καύμο να τα ποθώ,

με φίλια σου να χορταίνω,

με φίλια σου να μεθώ.

Σάν φιλάργυρος θα κάνω

και κλειστός στην άγκαλιά σου,

δσο ζω κι' ως να πεθάνω

θα μετράω τα φίλια σου.

Για τα πλούτη όλου τού κόσμου

δε θα πώ ούτε μιλιά,

όταν θάναθ ήθασυρός μου

θα γλυκά σου τα φίλια.

Θησαυρός μου... κι' αν πεθάνω

σάν τελειώση αυτή η ζωή μου,

τα φίλια σου δεν τα χάνω,

τα φίλια σου δεν τα χάνω,

αθήρουνε κι' αυτά μαζί μου...

Δέ θα με λυπήση τόσο

σ' άλλον κόσμο αν περνώ

γιατί ξέρω πως θα νοιώσω

το φίλι σου το στερνό.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΗ ΕΠΕΧΕΙΡΕΙΤΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Η μεγαλομάρτυς ΜΑΡΙΝΑ

Από τους Άγιους της εβδομάδας

Η ΛΑΟΦΙΛΕΣΤΑΤΗ αυτή Άγια, που μαρτύρησε για το Χριστό σε τρυφερή ηλικία, γεννήθηκε στην Αντιόχεια της Πισιδίας κατά τα μέσα του Γ' αιώνα. Ο πατέρας της λεγόταν Αιδέσιος, ήταν δε ιερέας των ειδώλων και πολυ πλούσιος. Λίγο μετά τη γέννησή της, η μητέρα της πέθανε κι' ο Αιδέσιος τότε επιστεύθηκε την κόρη του σε μια Βαγία, για να την αναστήσει. Η γυναίκα αυτή ήταν κρυφή χριστιανή και κατοικούσε σ' ένα προάστειο της πόλεως.

Η Μαρίνα βρέθηκε έτσι μέσα στον κόσμο του Χριστού και ποτίστηκε με τα ζωοποιά νάματα της θείας Χάριτος από νήπιο. Οι καιροί εκείνοι των διωγμών ήταν η πιο λαμπρή περίοδος στην Ιστορία του Χριστιανισμού κι' η αγιότης δε σπάνιζε τότε, όπως συμβαίνει σήμερα. Το σύνολο των πιστών ζούσε αγνότατα και με απόλυτη προσήλωση στις εντολές του 'Ιησού. Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον μεγάλωσε η Μαρίνα κι' αφού κατηχήθηκε καλά, βαφτίσθηκε σε ηλικία δεκαπέντε ετών, όποτε κι' αξιόθηκε, όπως θα δούμε, να χύση το αίμα της για τον Κύριο.

Παρ' όλο, ότι ήταν παιδούλα, η σωματική της ανάπτυξη έδινε την εντύπωση ώριμης κοπέλλας, η δε ομορφιά της θύμιζε άγγελό. Άλλα πολύ θαυμαστότερα ανάπτυξη είχε η ψυχή της, που ήταν προικισμένη από το Άγιο Πνεύμα με όλες τις αρετές.

Όταν πέθανε ο πατέρας της — κι' αυτό συνέβη λίγο πριν η Μαρίνα βαπτισθεί — αδιαφορήσε για την περιουσία, που της άφησε κι' αντί να γυρίση στην ύψηλη κοινωνία, συνέχισε τη ζωή της ανάμεσα στους πνευματικούς αδελφούς της. Έξοκασταθήσε, λοιπόν, να κατοικήι στο φτωχικό σπίτι της τροφιάς της και να επιδιδαίται στις άγρυπνες ασχολίες και στο νοικοκυριο της.

Η καρδιά της σκίρτασε στη σκέψη των αδελφών της, που αξιώνονταν από το Σωτήρα να δοκιμάσουν το μαρτύριο. Έτσι, παρακαλούσε συχνά στις προσευχές της να γίνονταν και σ' αυτή η τιμή να πατήση πάνω στα ζωφόρα, ίσως των μαρτύρων και να μιμηθεί το ήθος των εξομολογητών. Και πράγματι, οι κλήσεις της εισακούστηκαν.

Έκείνο τόν καιρό, διαδόθηκε στην Πισιδία σαν έπαρχος ένας καταχθόνιος Ρωμαίος αλκικός, όνοματ' Ολύμπριος, που είχε την έδρα του στην Αντιόχεια. Μία μέρα, ο καινούργιος έπαρχος βγήκε με τ' άλογό του να κάνει ένα περίπατο και πέρασε από το προάστιο, όπου ζούσε η Μαρίνα. Κι' εκεί, λοιπόν, διάβαινε μπροστά από μια βρύση, όπου μερικές γυναίκες γέμιζαν τα στανιά τους, είδε ανάμεσα τους τη Μαρίνα και θαυμάσθηκε από την ομορφιά της. Ώστόσο, συνέχισε το δρόμο του, σά να μην είχε συμβεί τίποτα. Άλλα σε λίγη απόσταση, έδωσε εντολή σ' ένα αξιωματικό της συνοδείας του να επιστρέψη στο χωριό και να μάθι κάθε τι σχετικό με το κορίτσι εκείνο.

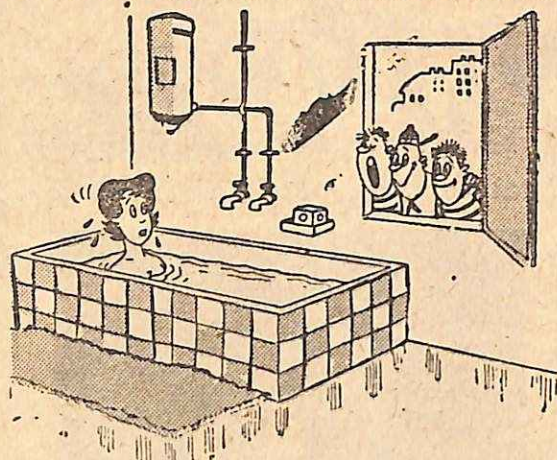
Ο αξιωματικός πληροφορήθηκε, μεταξύ άλλων, ότι η Μαρίνα ήταν χριστιανή. Χωρίς να διατάξη τότε τη συνέλαβε και την πήγε στον έπαρχο. Ο Ολύμπριος, ύποπτος μάλιστα από το νόμο για τη θανάτωση, προσπαθούσε να την κάνει ν' άσπηση την πίστι της. Της έταξε, λοιπόν, πολλά, αλλά δεν κατάφερε να την κλονίση. Πρόσταζε, έτσι, να την κλείσουν στο δεσμώτριο.

Την άλλη μέρα, επέταξε να γίνει στο ναό του Δία μία δημόσια τελετή, όπου θα παρασυναίονταν κι' ο Ολύμπριος, με τους υπάλληλους άρχοντες. Σκέφθηκε, λοιπόν, να φέρη εκεί και τη Μαρίνα και να την άσπασή, όπως μπροστά στο λαό να κάνει λιβανιστή στους θεούς. Άλλα κι' η προσπάθειά του αυτή απέτυχε. Η μικρή άγια δεν άναπατήθηκε στην πρόσκλησή του, άλλα, γυρίζοντας στους Αντιοχειανούς, που είχαν μαζευτεί γύρω από το βωμό, κήρυξε με παρρησία την πίστι του Χριστού.

Η τύχη της είχε κριθεί πιά. Ο έπαρχος πρόσταξε να τη μαστιγώσουν άλύπητα, κι' ύστερα την έβουαν πάλι στη φυλακή, όπου την περίμενε μία σειρά από βασανιστήρια. Το ένα σκληρότερο από το άλλο. Απ' όλο όμως, η άγια πέρασε χωρίς να λιποψύχη. Ένα απ' αυτά ήταν και το έλασσημα των σαρκών της με σιδερένια νύχια.

Στο μεταξύ, η έντονη στο λάθος από το ψυχικό μεγαλείο της Μαρίνας, στάθηκε πολύ μεγάλη και πολλοί, φατισμένοι έαυονικά απ' αυτό, όμολόγησαν πίστι στον 'Ιησού κι' έτσι καταδικάσθηκαν μαζί της σά θάνατο. Τους έβγαλαν όλους έξω από την πόλη, σ' ένα έρημο τόπο, και τους άποκεφάλισαν άρχίζοντας από την πένανθε Μεγαλομάρτυρα. Η Μαρίνα μπήκε έτσι στην Παράδεισο, άγι, αφού μεν στη μίσηρία και στη φτωχεία καλούπαμε και... «ακίως» για την οδόν θάναστ' όλοι όμως παμε.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Μας συγχωρείτε, δεσποινίς. Μας δίνετε για μία ακόμη φορά τη μπάλα μας;

Επίκαιροι στίχοι

ΤΑ ΙΔΙΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ ΜΟΥ

Κατ'όφης μαθαίνει ο κόσμος κι' ένεδος, το δίχως άλλο, πως η λίμνη Μαραθώνος έχει «έλλειμμα» μεγάλο και συμφωνώ με της ύδνης τις οπλυνές τις νωπές, το νεράκι θα μας κανη... «θερ.νες διακοπές»!

Βλαστομά, έν τέλει, ο κόσμος κι' ο κοσμάκης όμο- (φώνως) της «ύδρευσης το τέλος» που μάς... στραγγίξε έ- (πιμνωας) και τα έργα της 'Υλικης τα λαμπρά και ζηλευτα, που—τα πραγματά όπως δείχνουν—«λάσπη» βήκανε (κι' αυτά!

ΤΡΕΧΑ ΓΥΡΕΥΕ

Χάρis εις τούς «μονοδρόμους», που θα καθιερωθούν, αρκείας άφειτιριες θα κανωμετατεθούν κι' ωριμενες τους θα πουν απ' το ζωπείο και κάτω κι' άλλες πάλι, ενδεχομενες, να βρεθουνε στο μο- (οχάτο...

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Έκτός απ' τα έχωρια τα φρούτα γενικά, που την ψηλη τη βουι τους συνεχε α κραιναε, κατανάπουν απρόστα και τα λαχανικά και την φτωχη τη τροφη μας... απ' ύψηλου κυτάνει!

ΕΥΣΧΗΜΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Το κοινόν πληροφορείται, μεταξύ των άλλων ήδη, ότι στα πολυετή μας και γνωστά, ως τώρα ειοη, κι' ωριμενα ντόπια... γάντια του λοιπού, άδ προ- (οτθεν) και εις φόρους αναλόγους, φυσικά, θα υπαχθούν!

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ... ΠΑΓΙΑ

Το παράπονο έκφράζουν οι φρουτοπαργωγοί, η συγχωρε έκπολώνουν την μεγάλη τους όργη, γιαι του κι' αν κοπιάζουν και μοχθούν, ου λρυια (τουτα), δεν τους στέλλονται βαγόνια και... ψυγεία για τα (φρούτα!

ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ

Νέα «στούντιο» πλουτίζουν την 'Ελλάδα διαρκώς κι' όργισμός παρατηρείται κινηματογραφικός, επειου τις εταιρείες οι άρμόδιοι συνιρέχουν και πύλλες διευκολύνσεις και αθάντες τους παρέ- (χουν...

Πάντως, σίγουρα θ' άκόμα τέτοια θιομπανία και θα βή, σιι άύρη ευση, υλικο εν αφύσνια, αφου μεν στη μίσηρία και στη φτωχεια καλούπαμε και... «ακίως» για την οδόν θάναστ' όλοι όμως παμε.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Αλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΑΝΟΣ ΠΑΣ., Πάτρα: Καλά τα όσα μάς γράφετε, άλλα μόνο οι φωτογραφίες, που σας ζήτησαμε να έλτε, πουν' ότους όμολογους να σχηματίσουν μια πρώτη γνώμη για το αν έιντε ή όχι κατάλληλος για τον κινηματογράφο. Χωρίς φωτογραφίες, κός σ' ας έιντε είναι πριητή.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΟΝ ΚΥΠΡΙΩΤΑΚΗΝ, Η-ράκλειον Κρήτης: Οι φωτογραφίες, που μάς στέλνετε, δείχνουν βέβαια τις ικανότητές σας και είναι πολύ ενδιαφέρουσες. Φροντίστε πάντως με την πρώτη ευκαιρία να μάς στείλετε τουλάχιστον μία φωτογραφία μπουστου σε σχήμα κάρτ-ποστάλ.

Κ. ΠΑΠΑΚΩΝ ΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Καπασέλι: Θιέων: Όλες οι φωτογραφίες των υποψηφίων θα παραλαβούν από τις σήλεις του περιοδικού μας. Οι άνησυιες σας είναι συνειώς άδικολόγητες. Έφ' όσον είσαε τυκτικός άναγνώστης του «Θησαυρού» και παρακολουθείτε όλα τα σχετικά με το διαγωνισμό, άά πληροφορηθήτε έγκαιρώς για όλα τα ζητήματα, που σας ενδιαφέρουν. Φυσικά, μια πρώτη έπιλογή θα γίνη με βάσι τις φωτογραφίες που λαβαίνουμε, άλλα και με τα στοιχεία που περιέχει το γράμμα του άποστολέως. Η έξακρίδωσι του ταλέντου θα γίνη κατόπιν από τα μέλη της έπιτροπής και με μία δοκιμή μπροστά στο φάκο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΝ, Σέρραι: Καί βέβαια δεν πέρασε άπαρατήρητο το έξαιρετικά ευγενικό και έδιαφέρον γράμμα σας. Υπάρχουν, άγαπητέ μας φίλε, όχι μόνο μιά, άλλα πολλές Κινηματογραφικές Σχολές στην 'Αθήνα, με τίμημα Σκηνοσέισης. Σά: δινουη τη διεύθυνσι μιάς άπ' αυτές: «Αναστάτη Σχολή Κινηματογράφου» όδός Κότσικα 6, 'Αθήνα. Γράψετε στη διεύθυνση αυτή ζητώντας όλες τις πληροφορίες που σας ενδιαφέρουν. Θα προτιμολογηθούν να σας τις στείλουν.

ΛΗΝΤΗ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΥΛΑ, Θεσσαλονίκη: Προμένουμε να μάς στείλετε φωτογραφίες της προσοπασιών σας. Θα κάνουμε με την πρώτη ευκαιρία άά μπορούμε, ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΠΟΥΡΑΖΑΝΗΝ, Φαίμπουργκ, Γερμανίας: Πέπει με την πρώτη ευκαιρία να συμπληρώσει τις φωτογραφίες, που μάς στείλατε, με μία ακόμη, κέφαλι ή μ-όστο σε σχήμα κάρτ-ποστάλ.

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΛΕΠΕΣΗΝ, Μόναχο, Γερμανία: Έφ' όσον σας ενδιαφέρει ο διαγωνισμός μας, φροντίστε να συμπληρωθήτε με τούς όρους του, στέλνοντάς μας άκόμη μία τουλάχιστον φωτογραφία, κέφαλι ή μ-όστο σε σχήμα κάρτ-ποστάλ. ΔΙΟΝΥΣΙΟ ΘΩΜΑ, Κεφαλληνία: Χοιτάζετε άποσιτιστάς με άκόμη φωτογραφία σας, κέφαλι, σε σχήμα κάρτ-ποστάλ. Έλάστε με απ' όσιν τά προσόντα που άα φέρει.

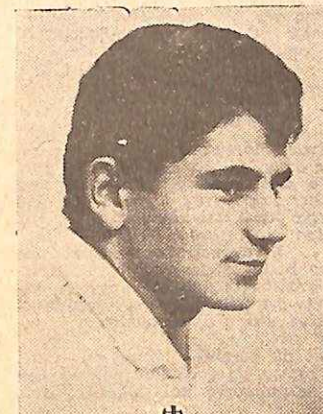
ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ — ΑΙΣΙΟΔΟΣΕΟΝ, 'Αθήναι: Έλάστε τις φωτογραφίες, που είναι μάλιστα πολύ καλές. Θα δημοσιεύαμε μια σική σας μεταξύ των πρώτων άν δα μάς ζητούσατε σεις ό ίδιος ν' άποφύγομε τη δημοσιουσι αυτή. Ένδιαφέρουσες και οι συμπληρωματικές πληροφορίες, που πριέχονται το δεύτερο γράμμα σας. Έλπιζομε ή «Φίνος-Φίλμ» να σας χρησιμοποίησιν πολύ σύντομα.

ΤΑΚΗΝ ΠΙΤΤΙΡΗΝ, Παραλίμνι, Κύπρος: Καλέ οι φωτογραφίες σας, άά προτιμούμε όμως να μην ήσαν χρωματιστές. ΦΡΥΝΗ, Καλαμάκι: Όπως γράψαμε ήδη, ουτε το όνομα ούτε ή φωτογραφία θα δημοσιεύονται, έφ' όσον το ζητά αυτό ό ή ύποψήφιος του διαγωνισμού. Προμένουμε, λοιπόν, τις φωτογραφίες σας.

ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ, 'Αθήναι: Έλάστε και το δεύτερο γράμμα σας. Θα προτιμούσαμε όμως, αντί των δυο μικρών φωτογραφιών, να μάς στείλατε μία μεγάλη. Η έπιμήμα σας πάντως, καθώς βλέπεται, έινε άμεσως σεβόση.

ΣΩΦΙΑ Δ., Περαία: Όπως γράψαμε ήδη, το γεγονός ότι πήρατε μέρος στο γύρισμα διαφόρων φίλων, παίζοντας δευτερεύοντες ρόλους, δε σά: έμποδίζει να δηλώσετε συμμετοχή στο διαγωνισμό μας. Το άλμα των υποψηφίων, που σχηματίζουμε με τις φωτογραφίες που λαβαίνουμε, είναι στη διάθεσι διαφόρων σκηνοθετών κι' έτσι μπορεί μιά νέα ή ένας νέος να κληρονη να πάρουν μέρος σ' ένα γύρισμα, πολύ πριν διεξαχθή ή τελική φάσις του διαγωνισμού.

ΑΝΔΡΕΑ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗ Β., 'Αθήναι: Άν ή τύχη σας ευόηση, θα μπορούσατε να πείσατε ένα μικρό ρόλο χωρίς να πριμηνετε τη εξέλιξη του διαγωνισμού. Η άμολή για τον άπλο κοινωισμό, (βουδ πρόσφατα) είναι 75 δραχμές για κάθε μέρα γυρισματος. Δε σά: κρέδουμε πός ή δουλειά αυτή, που είναι έπιφανειακά τόσο δλεσαστική, είναι κατά βάθος πολύ σκληρή, άκόμη και για κείνους που πέτυχαν.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ (19 ετών) από τον Παλαιόμυλο Φωσάλων Θεσσαλίας.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΗΛΙΩΝΗΣ (25 ετών) από την 'Αθήνα, είναι δευτεροετής Δραματικής Σχολής.

Η ΑΙΝΤΑ και ο ΧΑΡΗΣ ΣΤΙΝΙΑΣ (8 και 13 χρόνων), από το Κάτο Χαλάνδρι 'Αθηνών, είναι μαθητές της Σχολής Ζουρούδη.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (27 χρόνων), από τη Ρόδο, θα μπορούσε να ήταν σήμερα ένα άστέρι της Ιταλικής τηλεόρασης.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τα μέλη της έπιτροπής, ή όποια θα κοινή έκείνους και έκείνες, που θα πάρουν μέρος στο Διαγωνισμό του «Θησαυρού» και της «Φίνος-Φίλμ» έινε κατ' άλφαβητική σειρά τα ακόλουθα:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ
(Ιταλός όπερατέρ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
(Σκηνοθέτης)
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
(Σκηνοθέτης)
ΚΕΛΕΣΙΑΝΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
(Μακιγιέ)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΔΑΤΕΡ
(Άγγλος όπερατέρ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
(Ηθοποιός)
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
(Συγγραφέας - Σκηνοθέτης)
ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ ΜΑΝΟΣ
(Μουσικοσυνθέτης)

Για να διευκολύνη τούς άναγνώστες του στην έκδοσι καταλήλων φωτογραφιών για το διαγωνισμό του, ο «Θησαυρός» συνεβλήθη υπό ευνοϊκών όρους με τρία από τα καλύτερα φωτογραφικά στούντιο της 'Αθήνας, στα όποια με ένα παραμειπτικό σημείωμα, (που θα λαμβάνουν οι ενδιαφερόμενοι από τα γραφεία μας), θα μπορούν με μία μικρή έπιδάρυνσι από μέρους τους να παίρνουν δυο φωτογραφίες από την κάθε όψη τους. Μία τρίτη παραδίδεται στο «Θησαυρό», ό όποιος και θα έπιδάρυνεται με το κόστος της.

Οι καλλιτέχνες φωτογράφοι, με τούς όποιους συνεβλήθη ο «Θησαυρός» είναι οι ακόλουθοι, κατ' άλφαβητική σειρά:

ΕΛΙΤ: Θήρας 2 και Φωκίωνος Νέγρη. Τηλ. 871—792.

ΚΑΡΑΠΕΤΣΟΥΛΟΣ: Πατησίων 207 (Στάσις Λυσιστραείου). Τηλ. 871—050.

ΣΚΑΝΑΤΟΒΙΤΣ: Ύμηπτου 84 (τ. Παγκρατίου) Τηλ. 71—067.

(Τα φωτογραφεία παραμένουν κλειστά την Τετάρτη).

Φυσικά, αυτό δεν έμποδίζει, όσους θέλουν, να προτιμήσουν όποιονδήποτε άλλον φωτογράφο, αναλαμβάνοντας στην περίπτωση αυτή όλόκληρη τη δαπάνη.

Σκοπός του διαγωνισμού είναι ν' άνακαλύψη το ταλέντο που βρίσκεται κρυμμένο μέσα σε όποιονδήποτε άτομο και να το φέρη μπροστά στο φως των προβολών των κινηματογραφικών στούντιο.

Η όμορφιά μπορεί να θεωρηθή προσόν, δεν είναι όμως άπαραίτητη προϋπόθεσι για τη συμμετοχή στον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Δεν υπάρχει, έξ άλλου, κανένας περιορισμός και καμιά δέσμευσι. Μπορούν να πάρουν μέρος πρόσωπα όποιουδήποτε ηλικίας, άρκεί βέβαια να έχουν κάποιο ταλέντο. ή να πιστεύουν ότι έχουν.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν και από σήμερα να δηλώσουν συμμετοχή στο Διαγωνισμό, άρκεί να συμμορφωθούν με τούς κάτωθι τρεις όρους:

1) Θα βγάλουν δυο καθαρές φωτογραφίες σε σχήμα κάρτ-ποστάλ, δηλαδή ένα κέφαλι ή μ-όστο και μία όλόσωμη.

2) Στην έπιστολή, που πείπει να είναι ενάναγνωση και γραμμένη πάντα από τον ίδιο τον άποστολέα, να αναφέρονται οι γνώσεις του (σολικές σπουδές και τυχόν ξένες γλώσσες, μουσική, γορός κλασσικός ή μοντέρνος, κολυμπί, ποδήλατο, σκι, σφαίρισμα, κλπ.) άπαραιτήτως δε και ή ηλικία.

3) Θα έσωκλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα το στείλουν στα γραφεία του «Θησαυρού», Δραγασανίου 4, 'Αθήναι (Τιμήνα Κινηματογραφικού Διαγωνισμού). γωις άλλη έπιδάρυνσι.

Ο διαγωνισμός, βέβαια, δεν άφορά μόνο τούς 'Αθηναίους, άλλα και τούς διαμένοντες στην έπαρχία (νι αυτό άλλωστε χαρακτηριστική και Πανελλήνιος). Για τούς τελευταίους οι δυο όροιες έμπιστοσύνης

ΘΗΣΑΥΡΟΣ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

έχουν καταστρώσει ένα σχέδιο έπαφής μαζί τους, που θ' άνακοινωθή έν καιρό.

Οι φωτογραφίες, που λαβαίνουμε συγκεντρώνονται—κατά κατηγορίες—σε άλμπουμ, τα όποια ο «Θησαυρός» θα έχη στη διάθεσι των 'Ελλήνων σκηνοθετών.

Όπως γράψαμε ήδη, ή «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ» θα βασθεύση τούς τέσσερις πρώτους, που θα διακριθούν στο διαγωνισμό μας (δυο από το κάθε φύλο) και θα τούς δώση άμέσως την ευκαιρία να πρωταγωνιστήσουν σε φίλμ και να άμειθούν με την τέχνησσι τιμή των άλλων πρωταγωνιστών.

Έπίσης για όσους διαπιστωθή ότι έχουν μέν ταλέντο, άχι όμως και την άπαιτημένη τεχνική κατάρτισι, ή «ΦΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ» και ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» έχουν έξασφαλίσει 20 ύποτροφίες (έξκα έκπρόσωπων από το κάθε φύλο) σε κινηματογραφικές σχολές.

(Στη σελίδα 6 ή άλληλογραφία του Διαγωνισμού μας)

Η ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΗ ΑΝΔΡΕΟΥ (20 ετών), που μένει σήμερα στο Λονδίνο, έχει διακριθή κατ' έπανάληψη σε διάφορα σπόρ.

Η μικρούλα ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΣΩΛΗ (14 χρόνων), κάτοικος Πετροπολέως 'Αθηνών, έπιθυμεί και πιστεύει πως θα γίνει ή διάσημη στή.

Μία νέα από τη Χαλκίδα, που κούβεται κάτω από το ψευδώνυμο ΕΣ-ΜΕΡΑΔΑ (17 ετών), διακρίνεται στις σχολικές παραστάσεις.

Η ΝΑΝΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ από τη Περίστερι 'Αθηνών, έλπίζει πως ο «Θησαυρός» θα της έπείρση να πρωταγωνιστήσιν παλάτι της όνειρο.

ΟΙ πρώτοι Έλληνες βασιλιάδες, ο Όθων και η Αμαλία, είχαν δείξει μεγάλο ενδιαφέρον όχι μόνο για την πνευματική ανάπτυξη του τόπου, για τον εξωραϊσμό της Αθήνας, αλλά και για τη γεωργία και την κτηνοτροφία. Η μέριμνα, ιδίως της Αμαλίας, για το πράσινο ήταν συνεχής κι επίμονη.

Σαν πρωτεύουσα του Κράτους, η Αθήνα άρχισε πρώτα να δέχεται τις φροντίδες της. Όραίοι κήποι και δενδροστοιχίες είχαν άρχεις από τότε να φυτεύονται, και κάθε τόσο ξεπεταγόταν πάνω στο ερημικό άττικό χώμα μία όασις πρασίνου. Ο Κήπος των Μουσών, στην πλατεία Συντάγματος, μπροστά από τη Παλιά Ανάκτορα (το σημερινό κτίριο της Βουλής) δημιουργήθηκε κυριολεκτικά από το μηδέν και σώζεται μέχρι σήμερα με τις νερατζιές και τις αγριοπορτοκαλιές, που σκορπίζουν το λεπτότατο άρωμά τους στη γύρω ατμόσφαιρα και την έντονη ευωδία κατά τους ανοιξιάτικους μήνες.

Ο «Κήπος του Κλαυθμώνος» ή «των Δακρύων», όπως τον ονομάσανε αργότερα, είναι επίσης δημιουργημα της Αμαλίας. Τα πεύκα οι φτελιές, τα μικρά πλατάνια και τα κυπαρίσσια σφάζονται και αυτά από τότε και διασπυρύνουν τα φυλλώματά τους. Κοντά στον Κεραμεικό, κατά τη Λαγυναγορά, η Αμαλία είχε στήσει έναν άλλο κήπο, τον «Κήπο του Λαού», χαραγμένο σ' ένα ιδιόρρυθμο σχέδιο, που, όμως, δε σώζεται πια σήμερα. Τον ανδρώα και ξέρα βουδαλίκια της Πνύκας, του Άντρου των Νυμφών, του Λυκαβηττού και του Αρδείου, κι' αυτά ανασταθώθηκαν με δέντρα. Ακόμη και η λεωφόρος Αμαλίας με τη διπλή δενδροστοιχία, όπως και η άλλη δενδροστοιχία του δρόμου, που ενώνει τον Πειραιά με την Αθήνα, δικά της έργα είναι.

Οι συχνολί περιπαιχτοί της, που έκαναν με τ' αλόγο, είχαν κατά ένα μεγάλο μέρος, σκοπό την άμηση επιστάσιας της στα έργα, που γίνονταν. Ήθελε να τα παρακολουθή ή ίδια.

Συχνά, στους περιπάτους της αύτας, συναντούσε το δήμαρχο Αθηναίων του καιρού εκείνου, Γεώργιο Σκούφο, και κάθε φορά του έλεγε: — Κύριε δήμαρχε, δεν ποτιστήκαν τα δέντρα όσο πρέπει, δε φυτεύτηκαν τα μέρη εκείνα...

«Αλλά πάλι του έλεγε: — Γιατί άρνιτε στην οδόν Έρμου και στην οδόν Αιόλου να στέκουν αμάξια και καρρα με ξεζέμια αλόγα; Γιατί επιτρέπετε ν' αφήνουν επί μέρες πάνω στα πεδούρνια βαρέλια και κιβώτια και να γίνεται η Αθήνα μία όπερταντζέσκη αποθήκη...

Και οι δήμαρχοι έκαναν κι' αυτοί δ.τι μπορούσαν, για να συμμάξουν τα άσυμμάζεστα! Μια φορά, η Αμαλία συναντήθηκε με τον πρώτον τότε Πανεπιστημικό, το γέρο Λαύριο.

Κύριε πρώτανε, του έπλε, ως πότρε η Σύνκλητος σας θα υποθέρη αυτά τα σημάκια, που είναι χιολιμένα δίπλα από το Πανεπιστήμιο; Αγοράστε τα, γκρεμίστε τα ύστερα και φυτέψτε στα γηπεδά τους έναν κήπο, να γίνει όμορφο αυτό το παλάτι της ακαδημαϊκής νεολαίας, που πρέπει από τώρα να συνηθίση να ζή μέσα σε αίσθητικό περιβάλλον!

Τον Πύργο της Βασιλίσσης τον έχτισε η Αμαλία κοντά στο Μενιδι, από 1854. Τού έδωσε ρυθμό γοτθικής αρχιτεκτονικής. Το χτίσιμα αυτό, που το σχεδίασε ο Γάλλος αρχιτεκτονας Μπουλνάζ, είχε μόνο μία μεγάλη αθούσα κι' ένα υποδοματίο. Την έβαλε αότη την έχτισε για την ανάπτυξη της γεωργίας και της κτηνοτροφίας στην Αττική. Στη γύρω περιοχή, που σχηματίζονταν από έφτά ύψωματα — για τούτο η ίδια έλεγε τον Πύργο και «Επτάλοφο» — φέρανε και φυτέψανε μουριές, άμπελια και πάρα πολλά φυτά κηπουρικής, που τα φέρανε, κατά την παραγγελία της, από την Ιταλία. Και άγγελάδες φημιόμενες για την άραιότητα, το άβανο γάλα τους και το πάρος, άγοράσαν από την Άγγλία, την Έλβετία και τη Γερμανία και τις έφεραν έδω, με τεράστιες δαπάνες. Ακόμη έφερε κότες και πουλιά από τις Ινδίες και την Αφρική. Μέσα σ' ένα μικρό διάστημα, έκανε τον

πύργο της ένα μεγάλο σταθμό, γεωργίας και κτηνοτροφίας. «Ετσι, οι πληθυσμοί όλων των γύρων χωριών τρέχανε στον Πύργο και βρίσκανε δουλειά. Άλλοι έγιναν γεωργοί, άλλοι σπυρτόφοι, άλλοι άμπελουργοί

φερον τα ιερά άμφια και τα της Αγίας Τραπεζής έπικαλύματα, ύπ' αυτών έξειργασμένα φιλοκάλως, έξ ύψαματος κυναού, κεντημένου του σταυρού δι' άργυράς κλωστής και μαργαριτών...».

Πύργος Βασιλίσσης ΚΑΙ ΝΕΑ ΛΙΟΣΙΑ

Άποψις του χωριού Νέα Λίοςια

και άλλοι κτηνοτρόφοι. Μεγαρίτες, είδικευμένοι στην καλλιέργεια των άμπελιών, μετακλήθηκαν κι' έγκαταστάθηκαν στον Πύργο της Βασιλίσσης, για να μάθουν στους άνεϊδικούς τους χωρικούς αυτό το είδος της καλλιέργειας. Από τότε η παραγωγή κρασιών πήρε μεγάλη ώθηση σ' όλη την Αττική.

Γιά όλον αυτό τον κόσμο, η Αμαλία ίδρυσε ένα νέο χωριό και το βάφτισε με την ονομασία «Νέα Λίοςια». Έχτισε σ' αυτό και εκκλησία και σχολείο. Όταν έγκαινιάστηκε το χωριό, οι έφημεριδες των Αθηνών έγραψαν:

«Η Βασιλίσσα ηρώδανη μεγίστην γαράν κατά την ήμεραν τόν έγκαίνιον τού νέου χωριού. Κατά τόν άγιασμόν, οι κυρία της Αόλης προσε-

«Η Αμαλία δεν παράλειψε να κάνει λόγο γι' αυτή την προσφορά στα γράμματα της, που έστειλε στους συγγενείς της στο έξωτετικό. Ήταν πολύ υπέρφωνη γι' αυτό και ήθελε να έπεισιν και να μιλάνε εκεί για την καλίσθησι, την άνωτερότητα και την έγένεσι των γυναικών της Έλλάδος. Ο «Πύργος» και τα «Νέα Λίοςια» άπαρχουν από τότε και σώζονται ως τις μέρες μας. Και τις δύο αυτές ονομασίες τις έδωσε η Αμαλία.

Συχνά-πυκνά, όταν έβγαίνει Ιππασία, η βασίλισσα άρχει για τέμνη τις εκδρομές της τα δύο αυτά μέρη. Μάλιστα, κάποτε, είχε σε μίαν ήπικη εκδρομή ένα χαριτωμένο έπαισδιο με τον ύπασπιστή της Γαδικιώτη Γρίβα, τότε που ο Όθων έλειπε στο έξωτε-

ΟΙ ΠΙΟ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΕΣ ΓΚΑΦΕΣ

«Όταν κάνουνε γκάφες, σκεπτόμαστε συνήθως, καταντροπισμένοι, πως θα θέλαμε ν' ανοίξη η γη και να μας καταπιή. Έφθοσε όμως δε γίνεται αυτό, είναι προτιμώτερο... να τις αποφεύγουμε όσο το δυνατόν!

«Όταν έρκομαστε σε κύκλο καινούργιων γνωριμιών, μη χαρακτηρίστε ποτέ μία κυρία άσυννητη αντίπαθη, γιατί ένδεχεται να σας άπανθήση ή συνομιλήτης, σας πώε... είναι η γυναίκα του!

Προσόνη στα λόγια σας όταν μιλάτε με δυνατή φωνή, ιδίως στο λεωφορείο. Λέγοντας π.χ. σε μία φίλη σας πως το φορέμα της δεν της πιγαίνει καλά και πως την κάνει καμπούρα, μπορεί να πληγώσετε ένα καμπούρη καθισμένο πίσω σας...

Πολύ έκοφάστε μία κρίσι σας για τις μεταγρονιές ή για τις έαυθές, κινάστε γύρω σας αν άπαρχουν ιετικές. Πολύς φορές έξ άλλω, μιλάνε άπαισκειτα και ελαφινικά για κάποιον άλλο ήρωα ή στουφιστή κι' έστερα αντιλαβώνονται έαφινικά πως ένα μέλος της συντροφίας σας έχει πόδια στραβά ή άλλοιθιόει...

Μία συνήθειση γκάς είναι να δίνουμε σ' ένα πρόσωπο περισσότερα

χρόνια άπ' τα πραγματικά του. Μη μιλάτε λοιπόν ποτέ για ηλικία, ιδίως προκειμένου για γυναίκες. Είναι ένα θέμα λεπτότατο...

Μη λέτε ποτέ κατηγορηματικά 'γι το τάδε πράγμα είναι άσυννη ή αντίπαθη, γιατί άπορεί ν' άρσηση ο κάποιον άπ' τους παρόντες

Όταν πάτε σ' ένα έξνο σπίτι, μην κουβάζατε ποτέ μαζί σας δέματα που δεν προσορίζονται γι' αυτό. Σκεφθείτε σε πόση άαηνανία θα έρεθίτε, αν σας ευναιόσηση ή οικιδόεποινα, νομίζοντας ότι φέροντε δώρο στα παιδιά της, κι' άναγκασθείτε τότε να τις έννηνιστε πως γελάστηκε!...

Είναι έλαφιν τάκτ να μιλάτε για μία δέξισι ή μία γιορτή, στην όποια δεν είχε προσκληθή κάποιος άπ' τους έκοσάτες σας.

Πολύ προτινέτε σ' ένα έπισκέπτη σας να πάρε π.χ. ένα κονιάκ ή ένα ούζο. Θεωρήθηκε πως έχετε τα ποτά αυτά, για να μη θεωρήτε σε άδικοη ήθελ άν τυχόν σας πη ναί.

Τα παιδιά κάνουν φοβερές γκάφες. Επιλέγετε τα λοιπόν, φρονιζέτε να μην άκρωνε τις συνομιλίες σας και να μη μιλάνε με τους μεγάλους για πράγματα που δεν τα άφορούνε.

ρικό και είχε πάρει ή ίδια στα χέρια της την Άντισσάνεια. Άλλά γι' αυτό θα μιλήσουμε σ' άλλο σημείωμά μας.

ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

Ο ΒΟΥΡΔΟΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΚΑΡΕΑ

«Ένας Μονεμβάσιτης, έγκατεστημένος στην Αθήνα από 70 τόσα χρόνια, ο κ. Π. Παπαδουλάκας, που γράφει, παίρνοντας άφορη από όσα γράφα γύρω από την τοπωνυμία του Κάρεα:

«... Κατά παραδοσιν άνέκδοτον, εις το βαθύ ρεύμα του Κάρεα (Μοής στα δυτικά του Ύμηττου) «Έ- ένγινεν Ένας βουρδουλάκας και φου- σούραγε και μαζευόντουσαν τα πρό- βετα κουβάσια».

Και με ρωτάει, παρακάτω, γιατί στα τοπωνυμικά δεν μνημονεύω και όσες παραδόσεις και δοξασίες συν-

ΜΕΣΑ στον κύκλο των άντιπα- θειών της, έχει περιλάβει ή Άγλαία και όλους εκείνους που άσχολούνται με τα γράμματα και τις καλές τέχνες. Μην άκούση γ' ά ποινή, για ζωγράφο, για λο- γοτέχνη, για διανοούμενο γενι- κώς. Το πρόσωπό της συννεφιάζει ενώ συγχρόνως διαγράφεται στην έκφρασι της μία γκριμάτσα βα- θύτατης άποστορφής:

— Μμμμ! Χαράς στο πρόσωπο! Άν πρόκειται για ποινή, θα βρη τον κατάλληλο χαρακτηρι- σμό για να εκδηλώση την άπέ- χθειά της:

— Καλέ, γι' αυτόν λέτε που έ- χει το «ψώνιο» να γράφη οτι- χάκια; Χαράς στον ποινή!

— Άν πρόκειται για ζωγράφο θα έρεπαθώσε άναλόγως:

— Αυτός ζωγράφος; Άς γελά- σω... Μηνιατζής μάστα!

Για τους διανοούμενους είναι πιο έκφραστική:

— Διανοούμενος; Κολοκυθία!

Η άντιπάθεια αυτή της Άγλα- Ιας έχει την εξήγησή της. Όλοι αυτοί οι καλλιτέχνες και διανο- ούμενοι φαντάζουν στα μάτια της ύστροπης αυτής γυναίκας ως έ- ηπρημένοι και ύπερσπτικοί τύποι

— Τι λές, Άγλαία μου, για την πρόσκλησι της κυρίας Πασα- δόλα; Έγώ λέω να μην πάμε! — Να μην πάμε; Ξεπαθώνει πε- ρέργως ή Άγλαία. Τι λές, βρε μπούφο; Να μάς περάσουν για καλύτερας μορφώσεως; Θα πάμε και θα καλοπάμε! Και θα σπά- σουμε και πλάκα!

— Όπως θέλεις, Άγλαίτα μου!

άπαντά ο Άριστόδουλος με κρυ- φή χαρά.

Και την ώρισμένη ώρα ή Ά- γλαία, συνοδευόμενη από τον Ά- ριστόδουλο, κάνει την εμφάνισι της στο φιλολογικό σαλόνι της κυρίας Πασαδόλα, άερατή και έ- ρευνητική. Πλήκτρα το σαλόνι από πολλούς και ποικίλους τύπους, μεταξύ των οποίων ξεχώριζαν οι καλλιτέχνες και διανοούμενοι με το έκκεντρικό και όλιγο παραδω- λό ντύσιμό τους. Κι' άνάμεσα σ' αυτό το άλλοπρόσαλλο πλήθος, παρούσα και ή Άγλαία, έτοιμη να άμολύσει τη γλώσσα της και να άναστατώση την φιλολογίζουσιν ατμόσφαιρα.

Άπάνω στην ώρα παίρνει θέσι ένας χλωμός και κακοσμούλος τύπος με άκούρητα μαλλιά και φλοτάν γραβάτα για να άπανηγι- λη το ποιντικό του άριστούργημα που φέρνει τον γραφικό τίτλο: «Παλαιότερες ώρες».

Παίρνει ύψος, ξεροθιάκει, σμι- γνεται τις φουδρές του, ριχνει το βλέμμα στο άκανές και άρχίζει: «Ταρακουνιούνται στο άπειρο (οι ώρες και μέσ' τα σύννεφα οι ώ- ρες) και μέσ' (ριές κόρες) μυνολαμπίδες ύμφορές μοιρολογούν τα ώσαννα και δεν ξανά γ' ά τα σανά...»

Κι' ενώ άπόλυτη σιγή έπικρα- τεί όλόγυρα, ζαφνικά άκούγεται το ξεκαρδιστικό γέλιο της Ά- γλαίας:

— Χού, χού, χού! Καλέ άκούτε πράγματα. Οι μυνολαμπίδες να λέγε γ' ά τα σανά! Χού, χού!

— Πάψτε, κυρία μου! διαμαρ- τύρεται κάποιος φανατικός θαυ- μάστης της τέχνης. Γιατί γελά-

πολό βλέπω να προσλαμβάνουν όσοι άνηκουν στη σφαίρα της ύ- ψηλης τέχνης και της διανοήσε- ως, είναι ένας πρόσθετος λόγος άντιπαθείας γ' ά την Άγλαία, που το θαυματοχαστο ύφος της φαίνεται έλαφρώς κωμικό και δε διατάζει στις περιπτώσεις αυτές να δείχνη τον ύμιο ρεαλισμό της.

— Πού... βόσκετε κύριε Παναρ- δέλλα; λέει αίφνης στον όνειρο- παρμένο ποινή όριζο Παναρδέλ- λα.

— Πώς είπατε, μαντάμ; κάνει αυτός, όνερχόμενος από την πε- ριπλάνησι του στα άπθανά ύψη της ποιντικής του έμπνευσεως.

Άλλα ή Άγλαία το ριχνει άλο- λου, με διάθεσι να έρυννηύθη τον ποινή:

— Άχι! Άριστούργημα κύριε Παναρδέλλα ή τελευταία σας ύλο- γη! «Τα φτεινεί σκοτάδι!»

— Ό! Μερσί μαντάμ! άπαντά κολακευμένος ο ποιντής. Διαθά- σουμε λοιπόν τη συλλογή μου:

Και ή Άγλαία βρίσκει την εύ- καιρία να σπάση το δηλητήριο της:

— Όχι καλέ! Ό Άριστόδουλος τη διάβαση! Έγώ, έρεπε, δεν άσχολούμαι μ' αυτές τις... άπιδες! Και άποχωρεί μ' ένα υποκόρ- νο χαμόγελο, ενώ ο φουκαράς ο ποιντής μένει έμβρόντητος. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, ή πρόσκλησι της Άγλαίας και του

Γ. Α. Κ.

συζύγου της στο φιλολογικό τσαί της κυρίας Πασαδόλα έφερε σε δύσκολη θέσι τον Άριστόδουλο που εύχαρίστως θα πήγαινε στη φιλολογική αυτή εκδήλωση, ενώ ή Άγλαία άπέφρευε αυτού του είδους τις συγκεντρώσεις όπου, καθώς έλεγε, μαζεύονται μερικά «ψώνια» και λένε παραπαιτες. «Όστόσο ο Άριστόδουλος άποταλ- μά να βολιδοσκοπήση τα πράγ- ματα:

— Τί λές, Άγλαία μου, για την πρόσκλησι της κυρίας Πασα- δόλα; Έγώ λέω να μην πάμε!

— Να μην πάμε; Ξεπαθώνει πε- ρέργως ή Άγλαία. Τι λές, βρε μπούφο; Να μάς περάσουν για καλύτερας μορφώσεως; Θα πάμε και θα καλοπάμε! Και θα σπά- σουμε και πλάκα!

— Όπως θέλεις, Άγλαίτα μου!

άπαντά ο Άριστόδουλος με κρυ- φή χαρά.

Και την ώρισμένη ώρα ή Ά- γλαία, συνοδευόμενη από τον Ά- ριστόδουλο, κάνει την εμφάνισι της στο φιλολογικό σαλόνι της κυρίας Πασαδόλα, άερατή και έ- ρευνητική. Πλήκτρα το σαλόνι από πολλούς και ποικίλους τύπους, μεταξύ των οποίων ξεχώριζαν οι καλλιτέχνες και διανοούμενοι με το έκκεντρικό και όλιγο παραδω- λό ντύσιμό τους. Κι' άνάμεσα σ' αυτό το άλλοπρόσαλλο πλήθος, παρούσα και ή Άγλαία, έτοιμη να άμολύσει τη γλώσσα της και να άναστατώση την φιλολογίζουσιν ατμόσφαιρα.

Άπάνω στην ώρα παίρνει θέσι ένας χλωμός και κακοσμούλος τύπος με άκούρητα μαλλιά και φλοτάν γραβάτα για να άπανηγι- λη το ποιντικό του άριστούργημα που φέρνει τον γραφικό τίτλο: «Παλαιότερες ώρες».

Παίρνει ύψος, ξεροθιάκει, σμι- γνεται τις φουδρές του, ριχνει το βλέμμα στο άκανές και άρχίζει: «Ταρακουνιούνται στο άπειρο (οι ώρες και μέσ' τα σύννεφα οι ώ- ρες) και μέσ' (ριές κόρες) μυνολαμπίδες ύμφορές μοιρολογούν τα ώσαννα και δεν ξανά γ' ά τα σανά...»

Κι' ενώ άπόλυτη σιγή έπικρα- τεί όλόγυρα, ζαφνικά άκούγεται το ξεκαρδιστικό γέλιο της Ά- γλαίας:

— Χού, χού, χού! Καλέ άκούτε πράγματα. Οι μυνολαμπίδες να λέγε γ' ά τα σανά! Χού, χού!

— Πάψτε, κυρία μου! διαμαρ- τύρεται κάποιος φανατικός θαυ- μάστης της τέχνης. Γιατί γελά-

πολό βλέπω να προσλαμβάνουν όσοι άνηκουν στη σφαίρα της ύ- ψηλης τέχνης και της διανοήσε- ως, είναι ένας πρόσθετος λόγος άντιπαθείας γ' ά την Άγλαία, που το θαυματοχαστο ύφος της φαίνεται έλαφρώς κωμικό και δε διατάζει στις περιπτώσεις αυτές να δείχνη τον ύμιο ρεαλισμό της.

— Πού... βόσκετε κύριε Παναρ- δέλλα; λέει αίφνης στον όνειρο- παρμένο ποινή όριζο Παναρδέλ- λα.

— Πώς είπατε, μαντάμ; κάνει αυτός, όνερχόμενος από την πε- ριπλάνησι του στα άπθανά ύψη της ποιντικής του έμπνευσεως.

Άλλα ή Άγλαία το ριχνει άλο- λου, με διάθεσι να έρυννηύθη τον ποινή:

— Άχι! Άριστούργημα κύριε Παναρδέλλα ή τελευταία σας ύλο- γη! «Τα φτεινεί σκοτάδι!»

— Ό! Μερσί μαντάμ! άπαντά κολακευμένος ο ποιντής. Διαθά- σουμε λοιπόν τη συλλογή μου:

Και ή Άγλαία βρίσκει την εύ- καιρία να σπάση το δηλητήριο της:

— Όχι καλέ! Ό Άριστόδουλος τη διάβαση! Έγώ, έρεπε, δεν άσχολούμαι μ' αυτές τις... άπιδες! Και άποχωρεί μ' ένα υποκόρ- νο χαμόγελο, ενώ ο φουκαράς ο ποιντής μένει έμβρόντητος. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, ή πρόσκλησι της Άγλαίας και του

τε; Αυγά σας καθαρίζουμε; — Μα είναι να μη γελάω, όταν ταρακουνιούνται στο άπειρο οι ώρες; Χού, χού, χού!

— Σαςσ! Ήουκία διαμαρτύρον- ται και άλλοι μύστες της ποιη- σεως.

Και ο ποιητάστρος συνεχίζει:

«Ό έννοιες άνακούρκουλα (ντυμενεσι).

Έκείνο το «άνακούρκουλα» προκαλεί νέαν έκρηξιν στη θυ- μηδι της Άγλαίας:

— Χού, χού, χού! Καλέ άκούτε άνακούρκουλα; Έλα Χριστέ και Παναγά.

— Θα μάς άφήσετε επί τέλους, μαντάμ, να άκούσουμε το μαίτη; όρμεται κάποιος ζαίκοας.

Κι' ή Άγλαία πνιγμένη στα γέ- λια άναγκάζεται να βγή έπειναι- τις στη βεράντα, για ν' άρσηση το «μαίτη» να τελειώση το ποιη- τικό του μεγαλούργημα. Κι' ενώ το άκροατήριό χείροκροτει με έν- θουσιασμό το τέλος του ποιήμα- τος, ζαφανπαίνει ή Άγλαία στο σαλόνι γ' ά καινούργια έξορμησι.

Την προσοχή της συγκεντρώνει τώρα ένας μεσόκοπος με μουσ: που μπήκε μόλις αυτή τη στιγμή κι' έγινε άμέσως άντικείμενο ιδι- αιτέρων προσηοίσεων. Τον έδο- λαν να καθήση στο πιο αναπαυ- τικό κάθισμα και νύρω του αση- ματιστικέ άμέσως ένας ευρύς κύ- κλος από την παραδοητιμένη διανόσι.

Είσθε καλά εκεί, μαίτη. Μή- πως σας ένοχλεί το παράθυρο;

Όχι! Ευχαρίστω! άπαντά με συγκατάδασο ο καινούργιος μαίτη.

Η Άγλαία είναι φοδρα σκαν- δαλισμένη.

— Ποίος είναι αυτός ο μουζά- τος; ρωτάει κάποιον που βρέθη- κε δίπλα της.

— Δεν έρεπε τον κύριο Ντελ- φυόκη; άπαντά, καταπληκτος ά- πό την άαθεία της κυρίας. Πού ζήτε, μαντάμ; Πρόκειται περί κο- ρυφής της διανόσεως.

— Σώπα! κάνει με ελφωνική δι- άθεσι ή Άγλαία.

— Μάλιστα, μαντάμ! Ό κύριος Ντελφυόκης έχει τέσσερα δι- πλώματα και μιλές έξη γλώσσες. Είναι ποινή, συγγραφέας, λογο- τέχνης, κριτικός. Διάσσι, μαν- τάλ! Σοφός νούσι! Έγκυκλοποι- δική μόρφωσι τεραστία! Αυθεντία σε όλα τα θέματα. Ό,τι τον ρω- τήσετε, μαντάμ, είναι μέσα. Πάει και για Άκαδημαϊκός.

Άλλα ή Άγλαία δεν είναι: ά- πό τους τύπους που έπάζονται εύκολα. Έπειτα δεν της γέμισε για σοφός έγκέφαλος έτούτος ο

— Όύτε, κι' αυτό το γνωρίζω... έκανε την εμφάνισι ο δυστυχής ο Ντελφυόκης, κινάζοντας με ύποπο βλέμμα την προσενη αυ- τη γυναίκα.

— Τρίτη έρώτησις! συνεχίσε ά- μειλκική ή Άγλαία. Γνωρίζετε μή- πως που εύδοκίμουν τά... μουσ- ουλα;

— Δε γνωρίζω, δυστυχώς!

— Λυπούμαι, κυρία μου, αλλά άπορητίστε! φωνάζει στη δια- πασών ή Άγλαία.

Και νυοίζοντας στους άλλους, που παρακολουθούσαν με ένδια- φέρον τη σκηνή, προσθέτει:

— Τι κολοσός μορφώσεως και κολοσύμια μετά ρηγάνεως! μου συζητάτε τότε για το μουζάτο ά- πό όω! Άντάς δεν έρεπε που πά- νω τα τέσσερα!

Κι' άφου άνεχθήσαν με το βλέμ- μα τον Άο στόθουλο, έδωσε το συνήθη της άνακρίσησως:

— Πάμε, Άριστόδουλε, γιατί φαίνεται πως πέσαμε σε μουρ- λους!

Και άποχωρεί ποζάτη, ενώ ο φουκαράς ο μαίτη με το μουσι- ψελλίζι κόκκινος σαν πατζάρι.

— Ό! Μόν-Ντιε! Τι γυναίκα!

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

μουζάτος που έχει και ύφος έ- ζήντα καρδιναλίων. Άσε που φο- ράει και μπερέ!

— Όποτε κολοσός μορφώσεως λοιπόν, κάνει με δυσπιστία.

— Βεβαίως, μαντάμ!

— Μία στιγμή τότε, να το δια- πιστώσουμε!

Και δεν χάνε καιρό, παραμε- ρίζει βιαιώς τους άλλους, πλη- σιάζει το σασό μαίτη και του λέει εις έπικουρον όλων:

Ήθελα να σας υποβάλω μία έρω- τήσι έγκυκλοπαιδικής φύσεως.

— Ευχαρίστω! Ευχαρίστω! ά- παντά χωρίς να κόση το του- πεδάτο ύφος ο σοφός με το μου- σι. Τι ακριβώς θέλετε;

— Μπορείτε να μου πείτε, σας παρακαλώ, ποτε έφευρέθηκε το... σασέτι;

Μένει άναυδος από την έρω- τήσι ο μαίτη.

— Λυπούμαι, κυρία μου, αλλά δεν έχω υπ' όψη μου...

— Δεν έχετε υπ' όψη σας πο- τε έφευρέθηκε το σασέτι; Τι έ- χετε υπ' όψη σας τότε;

— Δε σας καταλαβαίνω, μαντάμ.

— Εσώ! Μπορείτε τουλάχισ- τον να μου πείτε ποιος ήταν ο υπαντάνακας του Άρταξέρη και τι κωμία γοδακία φορούσε ή πε- βέρρα του;

— Όύτε, κι' αυτό το γνωρίζω... έκανε την εμφάνισι ο δυστυχής ο Ντελφυόκης, κινάζοντας με ύποπο βλέμμα την προσενη αυ- τη γυναίκα.

— Τρίτη έρώτησις! συνεχίσε ά- μειλκική ή Άγλαία. Γνωρίζετε μή- πως που εύδοκίμουν τά... μουσ- ουλα;

— Δε γνωρίζω, δυστυχώς!

— Λυπούμαι, κυρία μου, αλλά άπορητίστε! φωνάζει στη δια- πασών ή Άγλαία.

Και νυοίζοντας στους άλλους, που παρακολουθούσαν με ένδια- φέρον τη σκηνή, προσθέτει:

— Τι κολοσός μορφώσεως και κολοσύμια μετά ρηγάνεως! μου συζητάτε τότε για το μουζάτο ά- πό όω! Άντάς δεν έρεπε που πά- νω τα τέσσερα!

Κι' άφου άνεχθήσαν με το βλέμ- μα τον Άο στόθουλο, έδωσε το συνήθη της άνακρίσησως:

— Πάμε, Άριστόδουλε, γιατί φαίνεται πως πέσαμε σε μουρ- λους!

Και άποχωρεί ποζάτη, ενώ ο φουκαράς ο μαίτη με το μουσι- ψελλίζι κόκκινος σαν πατζάρι.

— Ό! Μόν-Ντιε! Τι γυναίκα!

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

Τον ακολούθησα. Μπήκαμε στα περισσότερα δωμάτια —σε όσα έλειπαν οι πελάτες— εξέτασα τις έπιπλα, το ρουχισμό, ανέβηκα στην ταράτσα, κατέβηκα στην κούνια, στά πλυντήρια — τέλος πάντων μου τάδεξε όλα ο άνθρωπος. "Ύστερα με πήρε στη δεσφάντα για καφέ. Κι' έκει με ρώτησε:

— "Η γυνή σας, κύριε Φίρφη;
— Νομίζω ότι το ξενοδοχείο σας είναι άσχετα καλοδιατεταμένο.
— "Η αλήθεια είναι πως έχω μερικές έλλειψεις ακόμα. Θα τις παρατηρήσετε κι' εσείς, βέβαια...
— Οι έλλειψεις διορθώνονται με τον καιρό, κύριε Σθρόντζο. Σήμερα ή μιά, αύριο ή έλπιω...

— Μαάλιστα. "Εγω όπ' όντ μου όριζόμενες μεταρρυθμίσεις. Θέλω να γίουν άκόμα έναν όροφο, να θάλω άσπασμό να έγκαταστήσω τηλεφώνω σ' όλα τα δωμάτια και να γτίσω κι' ένα γκαράζ...
— Τότε το ξενοδοχείο σας θα γίνει τέλειον.
— Εύχαριστώ. Μόνο πού χρειάζονται κεφάλαια, κύριε Φίρφη. "Ο πρώτο-πολογισμός για ό'α αυτά που σάς είπα, είναι ένα εκατομμύριο. Σκέπτονται να υποβάλω σκετική αίτηση στον Τουρισμό. Τί λέτε. Θα μου χορηγήσει το άσκειό μου πάλι;

— "Οφείλει να σάς το χορηγήσει, κύριε Σθρόντζο, φάναξά και γτήρησά και το γέρι μου στο τραπέζι, για να υπογραμμίσω την άποψή μου. "Αν ήταν στο δικό μου γέρι, όχι ένα, άλλα δύο εκατομμύρια θα σάς χορηγούσα. Πρόκειται περί όβου πολιτισμού.
— "Όστε εσείς δέ θάχετε αντίοροισι;

— Οθόβειαν!
— Μπορώ να έλπιζώ και στην υποστήλξει σας;
— "Αναμφοσθητήτως.
— Σας εύχαριστώ πολύ. "Εχετε καμιά ιδιαιτέρη προτίμηση για το μεσοπρόθεό μας γεύμα;
— Παίδάκια στη σφάρα.

*
Τρεις δόκλινες μέρες περνούσα σάν απέντης έκει μέσα και χαίρομουν τη δόξα του πνευματικού ανθρώπου. Μάλιστα, κύριοι. "Ο πνευματικός άνθρωπος πρέπει να βρίσκει όλες τις πόρτες άνοιχτές να τρώη, να πίνη και να κοιμάται τζάμπα και να του επιδιωκώδουν όλες τις προτιμήσεις. Αυτό θα ήη πολιτισμένη κοινωνία. Και μιά πού ήταν έτσι, έσκόπευα τόν ένα μήνα της άδειας μου να τόν διπλοάσω, για να εύχαριστήσω τόν εύγενικό εκείνον ξενοδόχο. "Αλλά την τέταρτη μέρα το πρωί —έφταση παρακαλώ— ενώ άκόμα κοιμόμουν, άκούω έντονα ντυπήματα στην πόρτα. "Ευπρόσκι. "Αν παλι ό ξενοδόχος, "Αλλά πού ήταν το γαμόγελό του; Αυτή τη φορά μου παρουσιάστηκε σσδράς, ψυχρός και υποπρό, να πω άνοιγμένός. Στέκεται μπροστά στο κρεβάτι μου και μου λέει:

— Κύριε Φίρφη, ποίος Φίρφης είστε;
— "Ο "Αθανάσιος.
— Ναί, αλλά ποίος "Αθανάσιος Φίρφης;
— "Ο συγγραφέας.
— Δεν είστε ό επιθεωρητής του τουρισμού;

— "Εγώ; Ποτέ!
— Τότε με έξαπατήσατε, κύριε!
— "Εγώ; Κατά ποίον τρόπο;
— Μού ένεφανίσθητε ως επιθεωρητής του Τουρισμού και τρώτε και πίνετε και γλεντοκοπάτε εις θάρος μου.
— Κάποιο λάθος έχετε, κύριε Σθρόντζο. "Εγώ δέν σάς παρουσίασηκα ποτέ ως επιθεωρητής του Τουρισμού.
— Πώς όνι; "Αφού σάς έκανα λόγο περί δανείου και μου υποσχεθήκατε την υποστήλξει σας.
— Αυτήν θα την έχετε. Δέν την άνούμαι.

— Κύριε Φίρφη, κοροϊδεύομαι; "Αφού δέν έχετε καμιά σφάρα με τόν Τουρισμό, πώς θα με υποστήλξετε;
— Διά τίς γραφίδες μου, κύριε, θα μνημονεύω το αίτημά σας κατά την άναθεώρηση του θέλγλου μου περί άναθεώρησης και διαμορφώσεως της κοινωνίας. Αυτό πού έδιαθέσατε, κύριε Σθρόντζο.

— Δεν έδιάθεσα τίποτα, κύριε. "Εται το είπα...
— "Όστε πείς με έξαπατήσατε, κύριε. Κι' έργάσατε και μου ζητάτε και ρέστα.
— Σάν δέν γνέρετε, κύριε, το ότι σάς παρέγω στέγη και τροφή δωρεάν; "Ός άναγνωρίσι των υποχρεώσεών σας άπέναντι των πνευματικών ά-είων του τόπου.
— Μωρέ τί μου λέσι! Σηκώθηκε τώρα παρακαλώ γρήγορα, γιατί ό πραγματικός κύριος "Αθανάσιος Φίρφης, άφίχθη πρό ενός τετάρτου της ώρας

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πιχάντιο ρεπορτάζ

ΕΚΤΟΣ από την Μαρία Κάλλας, οι φίλοι του θεάτρου θα έχουν την ευκαιρία να απολαύσουν στο φετεινό φεστιβάλ και τη μεγάλη Γαλλίδα τραγουδίστρια Μαρί Μπέλ.

"Η ιδανική έρμηνεύτρια της «Φαίδρας», πού παρα τή 60 χρόνια της θεωρείται ή κορυφαία του γαλλικού θεάτρου και πού σημείωσε τελευταία, επί ένα συνεχή ήμνη, πραγματικό θρίαμβο στο Λονδίνο, θα έλθη στην "Αθήνα την πρώτη θεοσάδα του Αυγούστου, για τρεις μόνο παραστάσεις.

"Η Μαρί Μπέλ σμφίζεται για το σπάνιο τέμπρο της φωνής της και την καθαρή άθροισή, πράγμα πού γίνεται άσσομη να την άκούη κανείς πολύ εύχάριστα.

"Η δύναμη της πρωτοβουλίας την έκανε ύστερα από συνεννόηση 25 έτών να έγκαταλείψη την «Κομεντί Φρανσέζ» και να μεταβώση σέ όλο τόν κόσμο, επί κεφαλής δικού της συγκροτήματος, τη φάλογα του κλασσικού θεάτρου της Γαλλίας, με τή έργα του Ρακίνα.

Στη σειρά των άρχαίων δραμάτων, το κρατικό θέατρο παρουσίασε την περασμένη θεοσάδα, παράλληλα με τις τραγωδίες, και την «Αριστοφάνη».

"Η "Αννα Συνοδινού, άφείχθη έλθώσης έρμηνεύτρια του ρόλου και σημείωσε πραγματικό θρίαμβο.

"Η «Αντιγόνη της Κατοχής», ήταν από τή πιο άτυχα έργα της φετεινής σαιζόν. "Ετσι, ύστερα από την διαδική επίθεσι της κριτικής, παρενώρησε τη θέσι της στο θέατρο του «Πάρκου» σταν «Πατούγας», ένα γαλακτοπιακό ήθρογροτικό έργο, θγαλλικό από τή ήχη και έθιμα του κρητικού λαού.

Τόν «Πατούγας» — ένα πλούσιο Κρητικόπυλο, πού δέν άγασά να γράμματα και προτιμή να γίνη τραπινόπυλο — υποδέχεται ό Μάνος Κατράκης.

"Ενα ένδοξόφρονα ρόλο μιάς γήρας, πού έσινει στα νερά της τόν Πατούγας, έγω αυτός έποφθαλμιά την κόρη της, υποδέχεται ή "Ιλιά Λιθουκού.

Στό τόσο θεαματικό πόλο έργο, πού λαμβάνουν μέρος πάνω από 60 πρόσωπα, υπάρχουν και χαρακτηριστικοί γοροί με τραγουδία, πού τά συνοδεύουν λυράρηδες άπάνω στη σκηνή.

"Η Ντιριντάουσα σημειώνει μιά νέα έπιτυχία στο θέατρο «Πάρκ» ν' ένα χαρακτηριστικό σόλο, έπάνω

"Η "Αννα Συνοδινού στο ρόλο της «Λυσιστράτης».

"Η Μαρί Μπέλ στο ρόλο της «Θεατρικής».

στο γνωστό τραγουδί του Χατζή-δάκη «Τά παιδιά του Πειραιά».

"Ύστερα από την ταινία του Ντασόν «Ποτέ την Κυριακή», πού τόση έπιτυχία σημείωσε, προκειται να γυριστή και μιά άκόμη ταινία, από τόν υποκόμο του Πειραιά.

Στην ταινία αυτή θα πρωταγωνιστή ό γνωστός Γάλλος τραγουδιστής Νταόριο Μορένο, ό όποιος και θα άποδώσει δύο νέα τραγουδία του Στέλιου Καζαντζίδη.

"Ο Κώστας Καζαντζίδης, πού έξακολουθεί να πραγματοποιή πάντα τις μεγαλύτερες εισπραξεις στο «Πάρκο», δέν προκειται να μείνη το γεμώνα στην "Αθήνα.

"Ο δημοφιλέστατος άσος της έπιθεωρήσεως, έγει προτάσεις για μιά μεγάλη περίοδία σταν Κανσά και της "Ηνωμ. Πολιτείες, πού θα την πραγματοποιήσει οριστικά στη γεμωμένη περίοδω.

Στη Ρόδο έκανε την περασμένη θεοσάδα την πρώτη του εμφάνισι το Δημοτικό υπατέλο, πού έβουσε ό θεατοφίλος δήμαρχος κ. Μιχ. Πετρίδης, με την πολυτιμή συνεννόηση της χορογράφου κ. "Ρα. Σισμάνη.

Την πρώτη αυτή παράστασι πού είχε πανηγυρικό γαλακτοπια, παρηκολούθησαν περί 800 ένοι τουρίστες. "Εμειναν δέ κατεν' "Ασπύρι από τή Διοδωκτοπιακά τραγουδία και τούς τοπικούς θεατικούς γορούς, πού χορογράφησε ή νέα χορογράφος Νέλλη, των Μπαλάντων της Ντόρας Στράτος.

Τό 25μελές υπατέλο της Ρόδου, θα περιόδωσιν άσγότερα στο έξωτεινικό.

"Η χορευτική ομάδα του Λυκείου "Ελληνίδων, ύστερα από τις έπιτυχεις εμφανίσεις πού είχε στην «Ολλανδία και στην "Ιταλία, καθώς και πόν από λίγες μέρες στην "Ισπρά, έτοιμάζει για τόν έρχόμενον ήμνα μιά σειρά παραστάσεων, με τή θαρρότητα κοστούμια του Λυκείου σέ διάφορες πόλεις της Γερμανίας. "Αλέκος Μπέλας—Βέρα "Ελέν, ύστερα από τριών έτών παραμονή στο Παρίσι, θίσκεται τώρα στην "Αμερική. Συγκεκριμένα, έμφανίζεται με μεγάλη έπιτυχία στο θέατρο της διεθνούς έκθεσεως του Σικάγου και σημειώνει έξαιρετική έπιτυχία με την ιδιαιτέρη δημοφιλία του «Η άποθέσις του γιγαντός».

"Ο γνωστό θεατρικό έργο του κ. Κ. "Αναγνωσταρά «Χωρίς ήλιο, χωρίς σάκι μου», γίνεται ταινία, με βασικούς πρωταγωνιστές, τή Μάρω Κοινότ και τόν Γ. Φούντα.

Στις δύο τραγουδιότρες πού απέδωσαν τή δυο πρώτα τραγουδία του φετεινού φεστιβάλ, την Μούσκούρη και την Γιοβάννα, ή ένταρεια δίσκων «Μόντε Κάρλο» έπεσώσασε μιά μεγάλη έκπληξι. Τός γάρος άναμνηστικά από ένα δίσκο γούσο δίσκο.

Στις δύο τραγουδιστρίες πού απέδωσαν τή δυο πρώτα τραγουδία του φετεινού φεστιβάλ, την Μούσκούρη και την Γιοβάννα, ή ένταρεια δίσκων «Μόντε Κάρλο» έπεσώσασε μιά μεγάλη έκπληξι. Τός γάρος άναμνηστικά από ένα δίσκο γούσο δίσκο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

και πρέπει να έγκατασταθώ. Και να έσφραγίσω, παρακαλώ, το λογαριασμό σας.

Κι' έκανε μεταβολή, θρονιώντας και την πόρτα. Σηκώθηκα, κατέβηκα. Μού παρουσίασαν ένα λογαριασμό γήινες διακόσιες πενήντα γραμμές. "Ακριβώς έκείνη τη στιγμή μου έφεραν και τή δέμα με τή 50 θελία.

— Λοιπόν, κύριε Σθρόντζο. Σας όφειλω γήινες διακόσιες. "Εγώ είναι τα 50 θελία, πός 50 δραγμας έκραστον, δραγμαί δυόμισι γήιόδες. Κρατήστε τί σας όφειλω και δώστε μου τή υπόλοιπα.

— Δέν είμαστε καλά. Ποιά θελία, κύριε;

— Αυτά πού παραγγέλλατε, κύριε. Για να θάλετε από ένα σέ κάθε δωμάτιο. "Η τή άρνείσθε;

— Δέν τή άρνείσθε. "Αλλά τή παραγγέλλα από την προπόδεια ότι είστε ό πραγματικός "Αθανάσιος Φίρφης.

— "Ο πραγματικός είμαι. "Ορίστε και ή ταυτότητά μου.

— "Ο άλλος πραγματικός. Αυτό μου έλαπε τώρα. Να θάλω αυτές τις τήγες στα δωμάτια τών πελατών μου. Για να μου φύγουν όλοι. Πάρτε "α κύριε. Πάρτε τή από δω...

Και τ' άρπάζει ό ίδιος και τή πετάει έξω από την πόρτα.

— Πάντως, κύριε Σθρόντζο, έχω δέν πληρώσει. "Εγώ έχω να λάβω. Και θα καταφύγω στή δικαστήρια, επί άθεσίσε παραγγέλλας. "Αν νομίζετε πώς ένετε να λάβετε κι' εσείς, καταφύγετε έπίσης κι' έκει θα τή θροούτε...

Τότε ένας σσδράς και άξιοπρεπής κύριος πρόβαλε από τή σάλλα και τήθε πρός άνταμώσι μου.

— "Ονομάζεσθε "Αθανάσιος Φίρφης;

— Μάλιστα, Σείτε;

— Τό ίδιο. Σείτε από πού κι' ός ποί;

— "Από τό μπαμπά μου και τόν παππού μου.

Με συγχαίρετε, αλλά έξετάζω μήπως προκειται περί συγγενίας...

Δέν έπρόκειτο. "Αλλά σσνουνία.

— Περιεργον, είπε ό κύριος επιθεωρητής. Και τή δουία μας είναι σπινωιάτος. "Ός τώρα ένόμια ότι τό έφερα έξ όλοκλήρου.

— "Όχι, κύριε επιθεωρητή. Τό φέρετε κατά τό ήμισι. "Ο κύριος ξενοδόχος θα σάς έξηγήσει τή κατ' έμέ. Πάντως σάς σσνιστώ προσοχή. Πρόκειται περί κοκοπήσετάτος υποκειμένου. Νομίζε ότι μ' ένα κοττόπλοιο, μπορεί να κάνει τις δουλειές του... Χαίρετε, κύριε "Αθανάσιε Φίρφη...

*
"Όστε όνι. Δέν άναγνωρίζε το γρέος της ή κοινωνία πός τις πνευματικές αείες. Γι' αυτό μένουμε πίσω σταν πολιτισμό. "Όσο για μένα για ν' άποφύγω στή μέλλον παρούσα υποδρόμια, τύπως κάρτες: «"Αθανάσιος Φίρφης. — Μη επιθεωρητής του τουρισμού», "Όσο για τό σσνολμάτό μου, φοβάμαι πως, άν διαβάση το θέλγλο μου, θα τώπαση κι' έκείνος: «"Αθανάσιος Φίρφης. — Μη συγχαφές του θέλγλου "Αναμφορως και διαμφορως της κοινωνίας». Και όσο για τό ένα θέλγλο μου πού πούληθηκε, δέν πούληθηκε.

"Ο διελθοπώλης της είχε μετρήσει λάθος. Οι τρεις γήιόδες αντίστα, μένουν πάντα τρεις γήιόδες. Τέτοια έκδοτική έπιτυχία, άμφιέλλω άν είχε ποτέ άλλο θέλγλο σταν κόσμο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χορηγίες

Τά ατυχερά του σταθμάρχη

— "Ευπρό, δεσποινίς, άνέθετε γρήγορα στο τραίνο, γιατί θα φύγη!

— Μία στιγμή, κύριε σταθμάρχα, ν' αποχαιρετήσω την άδελφή μου, να τή φιλήσω...

— Δεν πειράζει, τή φιλάω έχω, για λογαριασμό σας!

*
"Ο άρρωστος, μάλισ συνήλθε από την κρίσι, ψιθυρίζει:

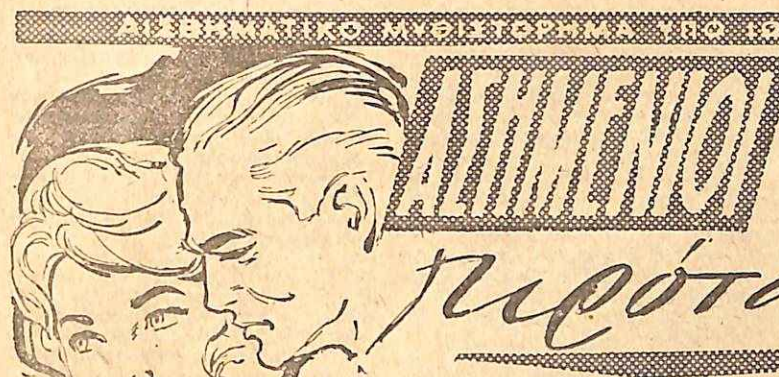
— Πού είμαι;... Στάν Παράδεισος;

— "Όχι, γρού μου, τού άπάντα ή γυναίκα του. Είμαι άκόμα κοντά σου!

— Θά μού επιτρέψετε, κύριε διευθυντή, να λείψω από τή γραφέλι ήμερα τ' άπόγεμα; Είναι θαρεία άσσοστος ό πατέρας μου!

— Περιεργον! "Ο πατέρας σας άσσοσταινε πάντα τις μέρες πού υπάχουν πόδοσφαιρικά ματς!...

— Τό παρατήρησα κι' έχω... Λέτε να τό κάνη έπιτρέψες;

Πρώταφες

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

"Ο πατέρας της Στέλλας παίρνει τις χειρότερες πληροφορίες για τό Ντέμη. Πρόκειται για ένα παλαιανθρώπινο, άπατεώνα, σκεπτικό τύπο. "Η Στέλλα όσσοό δέν τή πιστεύει κι' εξακολουθεί, παρ' όλη την απαγόρευσι του πατέρα της, να σσνυνάτη κρυφά τό Ντέμη. Μονάχα ή άδελφή της ξέρει το μυστικό της. "Αλλά ό Ντέμης σμμένει πάντα να την κάνει δική του, και ή άρνησι της τόν άπομακρύνει όλοένα περισσότερο από αυτήν.

Σαφνικά, ό άδελφός της, ό Γιαννάκης, πέφτει άρρωστος βαρύν. Γι' αυτό να γίνη καλά, χρειάζεται έξοχή, καλό φαί, έξοδα. Πού να βρεθούν όμως τή λεφτά; "Η θάλεια φάχνει μ' άπελπίσια να βρή μιά θεσι. Τότε ό Ντέμης λέει στή Στέλλα πως κάποιος πλούσιος φίλος του, με πολλές γνωριμιές, ό Φάνης Πετρίτης, θα μπορούσε να βρή δουλειά για τή θάλεια. Την πηγαίνει λοιπόν για να τόν γνωρίση. Πρόκειται για ένα πούλ έλκυστ κό σαρμαντενάρη, άνθρωπο του κόμου.

— Στέλλα, μίλησε έλεύτερα. Πές σταν κύριο Πετρίτη τή άκριβή σου ήθελες.

— Είναι ανάγκη να έργαστή ή άδελφή μου, τού είπε, προσπαθώντας να φανή θαρολάς. Τώρα μόλις τέλειωσε τό Γυμνάσιο. "Ο πατέρας μου είναι καθηγητής... "Ο μισθός του όχι σπουδαίος. Έχωμε ένα άδελφό, στο σανατόριο, στή Μελισσία... Τά έξοδα είναι πολλά... Καταλαβαίνετε.

— Κατάλαβα περίφημα, είπε με την ένεική του προφορά, και με τό εύγενικό του ύφος ό Πετρίτης. Πέστε μου όμως, τί ειδικές γνώσεις έχει ή άδελφή σας;

— Ειδικές γνώσεις δέν έχει.

— Χμ... Τότε είναι κάπως δύσκολα τή πράγματια. Πάντως, κάτι θα γίνη όσσοσδήποτε... κάτι θα γίνη.

Φάνηκε να σκέπτεται κάμποσα δευτερόλεπτα. Δάγκωνε τή χείλη του, με μιά κίνησι πού σέ άλλον θα ήταν άσχημη, άλλα πού σ' αυτήν ειδικά πήγαινε. Τόν έδειχνε πιά πό, πιά άπλό, κι' αυτό τό παρατήρησε ή Στέλλα. Συγχρόνως έκανε μιά σκέψι:

«Είναι από τούς ώραιότερους άντρες πού μπορεί κανείς να φανταστή... Φυσικά, έκτός από τό Ντέμη πού είναι μοναδικός».

Εορίξε μιά ματιά σταν άγαπημένο της. Τό πρόσωπό του άμορφο, μελαγχρόνιο. Με τή άσφογα χαρακτηριστική, έμοιαζε έκείνη τη στιγμή με πέτρινη μάσκα, τόσο πού ή Στέλλα τρούαζε. Την άλλη στιγμή όμως, κατάλαβε ό Ντέμης ότι τόν κτύπαζε ή κοπέλλα, και τής χαμογέλασε.

— Λοιπόν, φάναξ ό Φάνης Πετρίτης. "Ακούστε, δεσποινίς Βουλέα... Τώρα, αυτή τη στιγμή, κα-

τή ρώτησε ξαφνικά:

— Είναι όμορφη σάν κι' έσένα; "Ο φόβος πού είχε φύγει, ξαναγύρισε ξαφνικά στην καρδιά της.

— Δέν είμαστε όμορφες άπο-

— Πού είναι;

— "Εχει πάει για κάποια δουλειά στην "Αθήνα.

"Ο Φάνης γύρισε στή Στέλλα με κωμική άπελπίσια.

— Βλέπεις, βλέπεις, άτυχία!

— "Ο' άσχημή να έπιστρέψη; ρώτησε δειλά ή κοπέλλα.

— Όχι και πολύ, άποκρίθηκε ό υπάλληλος. Κατά τις 2 τό μεσπόμερι θα είναι έδώ.

— Δηλαδή, σέ τρεις ώρες, έκανε ό Φάνης κοινωνώντας το κεφάλι του.

Φάνηκε να συλλογίζεται, έπειτα είπε σταν υπάλληλο:

— Καλά, θα ξαναρθώμε. Να πής σταν κύριο Δέλλα ότι ήρθα και να με περιμένη τό άπόγεμα.

— Έννοια σας, κύριε Πετρίτη. Ξαναμπήκαν στην κούρσα, κι' ό Φάνης έβαλε μπροστά τή μηχανή. Προχώρησε κάμποση ώρα, σιωπηλός. "Αξάφω, γύρισε, κτύπαζε την κοπέλλα κι' έσκαψε στή γέλια. Τόν κτύπαζε κι' έκείνη, παρ' άνεμνη.

— Δέ γελάς κι' έσύ; τής είπε. Γιατί πήςεν ένα ύφος τόσο σσδρόν, λές και σσνέδη κάποιος δυστύχημα;

— Στενοχωριέμαι, πού γάνετε τόση ώρα... Δέ θα ήταν καλύτερα να ξαναρθώμε αύριο, ή να τού τηλεφωνήσετε;

— Δέ βαρύνεσαι, έκανε αυτός ξεγνοιάστα, νεανικά. Τώρα πάει, ξεκίνησσε. "Ας χαρούμε την έλευθέρια μας. Πού θέλεις να πάμε;

— Δεν έρω... να γυρίσουμε στην "Αθήνα.

— Ού, πετόντες, έκανε αυτός ζαρώνοντας κωμικά το πρόσωπό του. Στην "Αθήνα δέ γυρίζω. "Ασσε να κάνουμε μιά ώραία βόλτα, έπειτα να καθήσουμε κάπου να φάμε...

— Δέ θέλω.

— "Εγώ όμως θέλω, γέλασε αυτός. Δεν πιστεύω να με βάλης τιμωρία να μείνω νηστικός ίσαμε τις 2.

Πήρε τόν παραλιακό δρόμο πός τόν "Ελευσίνα, σιγά σιγά. "Αναψε τσιγάρο, και ποσόφερε και στή Στέλλα.

— Όχι, εύχαριστώ, δέν καπνίζω, τού είπε ή κοπέλλα.

— Δεν καπνίζεις; Είσαι παρά-

ΟΙ ΔΕΔΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πειρασμοί

Έκ των έρώτων των πολλών προσώπων άπαυδίας και γάρ την λαύρον δρσάν μου εις επακόν ώθησας —Ές κόρακας, άνέκραζον, ό φλογερώδης έρως ίνα καγώ αναπαυθώ κατά τό τρέκον θεός! Και ούτω την άπόφασιν λαβών την εμπνευσμένην κι' αποβαλόν την έκφρασιν την πεποιημένην, έσπλθον εις τας άγνις τήρων σσση νύκτιν, μακράν τούτεστιν, έκ παντός, τού νηπρού... αμίν! Κι' ενώ εθεδίζον σμένως μακράν ιδίων οικείων και έψιθυρίζον ψαλμούς εξ άπολυτικών, έσάφηνε εσπασμένην ή Ζεύ τή «σσαννά!» και «σσαννά, εδοσάν, όπιώς σσαννά!» "Ηγουν ιδών έξοφνικάς ατίθια στρουδωλώς έσπασμένων, έσπλθων κι' εν νενη σκανοδωλώς άνέκραζον περιόρνητον εν μέσω στανώντων: "Μη εισενέγκης, Κύριε, ημάς εις πειρασμόν! Κι' αυτίκα έπροκόσασαν την άσπένγκο πλην έκ δευτέρου προς αυτήν, λαυρό (δεν βλεμμαρίσας) (σαν μαγκίχην).

— "Αμάν, πάσά μου! έκραζον εις γλώσσας μαγκίχην.

Κι' αποβαλόν την έκφρασιν την καλήν (σάφην) και μολονότι όνομα άνδρός έγκοιτου (σάφην) όπισω της εδοδισον δια τή περσέσση, καθ' ό ποθεί ό Ιερεύς ν' άγιστή εν τή πόλει.

— "Αμάν, πάσά μου! έκραζον εις γλώσσας μαγκίχην.

— "Αμάν, πάσά μου! έκραζον εις γλώσσας μαγκίχην.

— "Αμάν, πάσά μου! έκραζον εις γλώσσας μαγκίχην.

— "Αμάν, πάσά μου! έκραζον εις γλώσσας μαγκίχην.

— "Αμάν, πάσά μου! έκραζον εις γλώσσας μαγκίχην.

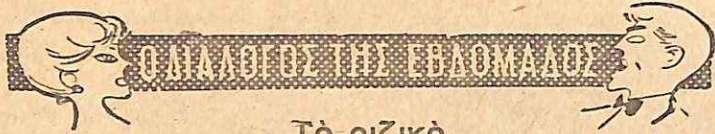
— "Αμάν, πάσά μου! έκραζον εις γλώσσας μαγκίχην.

— "Αμάν, πάσά μου! έκραζον εις γλώσσας μαγκίχην.

— "Αμάν, πάσά μου! έκραζον εις γλώσσας μαγκίχην.

— "Αμάν, πάσά μου! έκραζον εις γλώσσας μαγκίχην.

— "Αμάν, πάσά μου! έκραζον εις γλώσσας μαγκίχην.

Το ριζικό

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΙΑ ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α. ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ. (Στόν Έθνικό Κήπο).

ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: "Ε, κορίτσια, στα θητε να σας πω το μοίρα σας. Να σας πω το ριζικό σας. Ξέρω τι κρυβεί η καθεμία στην καρδιά της. Είσαυτε κι' οι τρεις όμορφες... Μα κι' η κάθε μία από σας έχει αλλοιώτικη όμορφιά κι' αλλοιώτικη το ριζικό... Δός μου το χέρι σου, εσύ με τα χρυσόκοκκινα μαλλιά."

Η ΠΡΩΤΗ: Ξέρεις να λές αλήθειες; Τι βλέπεις στο χέρι μου; Βλέπω να μου τ'α πής όλα."

ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: "Θα σου τ'α πω... Μα να μη θυμώσεις, αν τ'α λώσω μου είναι πικρά..."

Η ΠΡΩΤΗ: Λέγε μου δ.τι γράφει το χέρι μου."

ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: "Ο άντρας που θα πάσης, δε θάναί ούτε νέος ούτε όμορφος..."

Η ΠΡΩΤΗ: "Θα είναι πλούσιος; ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: "Θα είναι... Θά ζή σης ζωή βασιλική. Θά φορές τα πιο όμορφα φορέματα και το χρυσάφι θα λείπει πάντα γύρω σου. Θά ταξιδεύεις με δικό σου καράκι, έλ' σ' όλα τα μέρη του κόσμου... Θά καθεσείς σε παλάτι και θα κοιμάσαι σε κρεβάτι φιλινισμένο. Μα ο άντρας σου, όπως σου είπα, δε θα είναι ούτε νέος, ούτε όμορφος. Θάναί ένας γέρος άρχοντας κουρασμένος από τη ζωή και από τα γλέντια."

Η ΠΡΩΤΗ: Είμαι ευχάριστη-μενη για όσα μου είπες, γύφτισσα... Δεν με νοιάζει αν ο άντρας μου δε θα είναι ούτε νέος ούτε όμορφος. Εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι πως θάναί πολύ πλούσιος. Εγώ είμαι πλάσμενη για να ζήσω στην πολυτέλεια, κι' όχι φτωχικά."

ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: Και τώρα έλα εσύ. Ξαπώνομαι εδώ, να σου πω και το δικό σου ριζικό."

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Νά μου πής κι' έμένα την αλήθεια..."

ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: "Ό,τι πω εγώ, ψεύμα δεν είναι..."

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Πες μου λοιπόν τι βλέπεις στο χέρι μου; ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: "Εσύ, κορίτσι μου, θα πάσης νέο όμορφο, με σκληρό. Δε θα πονή κανένα, κι' όλοι με φόβο θα παραμερίζουν στο πέρασμά του."

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: "Έμένα θα με αγαπά; ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: Ναι, μόνο έσένα θ' αγαπά. Θάναί σκληρός στους άλλους, και υποτακτικός σε σένα."

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Τι με μέλλει αν θάναί σκληρός για τους άλλους, αφού θά μ' αγαπά; ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: Ναι, θά σ' αγαπά πολύ. Έλα τώρα εσύ μελα-νοκόκκι μου."

Η ΤΡΙΤΗ: "Αχ, πώς χτυπά η καρδιά μου! Δε θάβηλα να μοιά-ζω το ριζικό μου με της μεγάλης αδελφής μου."

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Ούτε με το δικό μου; ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: Καμένη κόρη μου! "Η τύχη σου είναι σκοτεινή. Δε βλέπω στο χέρι σου τίποτα καλό. Ούτε πλούτη και χρυσάφια. Αυτός που θα πάσης, θά είναι νέος, μα ούτε όμορφος, ούτε καλόκαρδος. Δε θα σου είναι πιστός. "Ο νους του θα γυρίζει πάντα στις ξένες γυναίκες. Έσένα, τον περισσότερο καιρό, θά σ' αφήνι μονάχη. Γιατί θά είναι και φτωχός..."

Η ΤΡΙΤΗ: Για πώς μου, γύφτισσα, εγώ θα τον αγαπάω; ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: Ναι, εσύ θά τον αγαπάς και θά τον περιμένεις με αγωνία να γυρίση κοντά σου..."

Η ΠΡΩΤΗ: "Θα είναι τρομερό, αδελφούλα μου, να πάσης φτωχό άντρα, και το χειρότερο άπιστο! Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Γύφτισσα, κύ-ταξέ πιο καλά τις γραμμές του χεριού της αδελφής μου. Δεν βλέ-πεις τίποτ' άλλο; Δε θά τον χω-ρίση μία μέρα, αυτόν τον έλκει-νό, για να πάρη ύστερα κανένα καλό και πλούσιο παλληκάρι που να την αγαπά, όπως της αξί-ζει."

ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: "Όχι! "Όχι! "Ο-λη της τη ζωή θά την περάσης ά-γατώντας τον... "Όσο αυτός θά είναι πιο άδιάφορος μαζί της, τό-σο αυτή θά τον αγαπάει ακόμα περισσότερο..."

Η ΠΡΩΤΗ: Είναι φοβερό, α-δελφή μου. Αλλά μη στενοχωριέ-σαι. Εγώ θά είμαι πλούσια, ό-πως έλ' η γύφτισσα και δε θά σ' αφήσω έτσι. Θά σου χορίζω, δ.τι θέλεις..."

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Κι' εγώ θά σέ δο-σηθώ όσο μπορώ... "Αφού ο άν-τρας μου θά μ' αγαπά, δε θά μω-δώνεται τίποτα. Μπορεί και να σέ πάσω στο σπίτι μου..."

ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: Στο χέρι της βλέπω πως είναι και πολύ περι-φρανή. "Η γραμμή της περιφάνει-ας είναι βαθιά χαραγμένη στην παλάμη της. Δε θά δεχτή ποτέ τ'α δώσα-ς κι' ούτε ποτέ θά πα-ραποιηθώ για τίποτα σ' κανένα."

Η ΠΡΩΤΗ: Παράδει-ος όμως! "Η αδελφή μας χαμογέλα σάν να της είπε η γύφτισσα όλο ευχάρι-στα πράγματα..."

ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: Πάντα έτσι θά χαμογέλα... Βλέπω μέσα στο χέ-ρι της όλο σταυρούς... σταυρούς. Είναι οι πικρές. "Όμως βλέπω κι'

Ένα άστέρι. Νά, έδώ, το βλέπε-τε; Το άστέρι αυτό θά φωτίση πάντα το σκοτάδι της ζωής της... Κι' αυτός πώς φτάνουν οι άχτί-δες του ως τους σταυρούς. Το άστρο αυτό βγαίνει από την καρ-διά της... Νά, έδώ, είναι η γραμ-μή της καρδιάς της. Είναι κάτι που πάνα άπ' όλα. Θά φένη γλυ-κά στη δυστυχία της. Θά κάνει θά χαίλη της να χαμογέλου, κι' όταν άκούη η λύπη θά φέρη δά-κρυα στα μάτια της..."

Η ΠΡΩΤΗ: Μα τι είν' αυτό το άστρο; Η ΤΡΙΤΗ: Νά, σας το πω έ-γώ τι είναι... Είναι η αγάπη! Η ΠΡΩΤΗ: Ναι! Η ΤΡΙΤΗ: Ναι!

Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Μα αφού εκεί-νος δε θά σ' αγαπά; Δε μπορώ να σέ καταλάβω..."

Η ΤΡΙΤΗ: "Θά τον αγαπά ό-μως εγώ! Δεν τ'ακούσατε που μου τόπε η γύφτισσα; Αυτό δεν το προσέξατε, αδελφούλες μου; Μα εγώ δεν λουναριάζω παρά μό-νο αυτό. "Εσείς με φαντάζεσθε δυστυχισμένη, μα εγώ νοιάζω πως δε θά είναι τόσο μεγάλη η δυ-στυχία μου, αφού εγώ θ' αγαπάω."

Η ΠΡΩΤΗ: Μα θά υποφέ-ρης πολύ... Θά σ' αφήνι μόνη και θεό-φταχη... Θά σ' άπατά μ' άλλες γυναίκες..."

Η ΤΡΙΤΗ: "Θά τον περιμένω να ξαναγυρίση, με την καρδιά πάν-τα γεμάτη αγάπη... Δεν τ'ακού-σατε που το είπε η γύφτισσα; ΓΥΦΤΙΣ Σ.Α.: Ναι, το είπα. Κι' έτσι θά είναι..."

Η ΤΡΙΤΗ: Δεν καταλαβαίνετε, αδελφούλες μου, ότι δεν θά εί-μαι ποτέ μονάχη κι' έρημη, αφού θά τον έχω πάντα μέσα στην καρ-διά μου; Δεν καταλαβαίνετε ότι δε θά είμαι φτωχή, αφού η ψυ-χή μου θά έχη μέσα της τον πιο μεγάλο θησαυρό, την αγάπη; "Η αγάπη θά με κάνει να τον βλέπω πάντα όμορφο και καλό. Για μένα, θά είναι ο καλύτερος άντρας του κόσμου... "Αφού θά τον αγαπάω, θά έχω τη δύναμη όλα να τ'α υπο-φέρω... "Από σας όμως θά λείπη η αγάπη. Κι' όπου δεν υπάρχει α-γάπη, υπάρχει δυστυχία... Τι να τ'α κάνει τ'α πλούτη και τις δό-ξες, όταν η καρδιά μου θάναί κρύα; Δεν υπάρχει στον κόσμο τί-ποτα πιο μεγάλο, πιο ζωντανό, πιο θερμό και πιο όμοιο από την αγάπη... "Όσοι δε μπορούν ν' α-γαπήσουν είναι δυστυχισμένοι στη ζωή τους. Δυστυχισμένοι!... Δυ-στοχισμένοι!..."

ΜΥΡΙΑ ΜΥΡΖΑ
Ο
ΚΟΝΣΕΡΒΑΡΙΣΜΕΝΟΣ...

ΑΕΡΑΣ!

"Η βιομηχανία κονσερβών έχει πραγματοποιήσει, καθώς ξέρομε, κολλοσιαιές προόδους στην εποχή μας, αλλά κανείς, βέβαια, ως πριν από μερικά χρόνια, δε θά τολμούσε να προβάλει πως εκτός από τ'α λαχανικά, τ'α κρέατα και τ'α ψάρια, θά κονσερβιζόταν ά-κόμη και ο άερας! Τον άελο αυ-τό τον έπέτυχε μία αυστοραϊκή επιχείρηση, που έδρευε στην πόλι Μπρισμπαϊν και που άρχισε τε-λευταία να κατασκευάζη «κονσερ-βες βουνησιου άερας», καθώς τις άποκαλεί στις διαφημίσεις που δημοσιεύει."

Πρόκειται για «κομπομέ» με άερα πλούσιο σε όξυγόνο και δέ-ζον, που δεν στοιχίζουν το καθε-ζόν, που δεν μόλις 7 δραχμές και που άποδίδουν στο να προσφέρουν «ίτε άναγής συνέσεις μιας έκ-δοσης σε όσους δε μπορούν να την κάνουν». Σύμφωνα με τις ό-ψεις, που δημοσιεύονται στην έτικέτα, δεν έχει κανείς παρά να άνοίξη ένα από τα «κομπομέ» αυ-τά έπειτα από έναν περίπατο δι-σάκειας 20 λεπτών και να εισ-πνεύσει το περιεχόμενό του, για να άπορροφήση όση δόσι «βουνη-σιου άερας» θά άπορροφήσει σ' έ-να όλόκληρο πρωινό στην έξοχή."

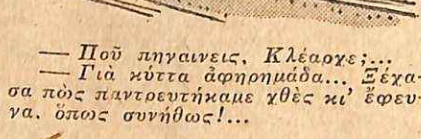
Για την όσα, δεν έχει εξακρι-βωθεί ποιά άποτελέσματα έχει η περίεργη αυτή κονσερβοποίηση στους κατοίκους των πόλεων, μα το γεγονός είναι πως πωλούντας, στην κυριολεξία πιά... άερα φρέ-σκον, η βιομηχανία του Μπρισμ-παϊν έχει κάνει χρυσές δουλειές!

— Να μάθη- άλλη φορά να μη ξε-χνάς το σκαμνί όταν ετοιμάστε στην έξοχή!...

— Πού ηγαίνεις, Κλέαρχε;... — Για νύτα άπορημάδα... Έχα-να πως παντοενημέκα χθές κι' έρεν-να, όπως συνήθως!...

Τά κονσούπια, ο ψαράς και η ά-πόχη.

Ο ΟΜΗΡΟΣ είναι γνωστός από τα δύο μεγά-λα έπηκά ποιήματα: την «Ιλιάδα» και την «Οδύσσεια»."

Οι όμηρικοί ύμνοι έχουν έμπνευσθή από τον Τρωικό πόλεμο, που οι ιστορικοί και οι αρχαιο-λόγοι τον τοποθετούν γύρω στα 1200 π. Χ. "Η Ιστορία του Τρωικού πολέμου είναι γνωστή: "Ο Πάρις, γιός του βασιλιά της Τροίας, Πριάμου, είχε φλογενηθί από το βασιλιά της Σπάρτης, Μενέλαο. Καί φεύγοντας, άπήγαγε εκούσια και τη γυναίκα του Μενελάου, την περίδοτη "Ρωσία "Ελένη. Οι Έλληνες, με έπί κεφαλής το βασιλιά των Μυκηνών "Αγαμέμνονα (άδελφό του Μενε-λάου), έκστρεψαν έναντίον της Τροίας, για να πάρουν πίσω την άπαχθείσα βασίλισσα."

Δέκα χρόνια κράτησε ο πόλεμος και τέλειωσε με την καταστροφή της Τροίας. Και τ'α δύο έπη του "Ομήρου αναφέρονται σε περιπέτειες του πο-λέμου αυτού, που, καθώς φαίνεται, δεν ήταν ό μοναδικές, που είχαν επιτελήσει οι άρχαιοι "Ελ-ληνες έναντίον των Τρώων. Στις άνασκαφές, που έγιναν στην Τροία, βρήκαν έξη πόλεις προσχω-μένες τη μία κάτω από την άλλη. "Η παλαιό-τερη άναγοταν στη λιθική εποχή και η νεώτερη συνεπίπε με την Τροία του Πριάμου. Με τ'α δε-δομένα αυτά και με άλλες ένδείξεις των άνασκα-φών, οι αρχαιολόγοι έφθασαν στο συμπέρασμα πως σε έξη διαφορετικές χρονικές περιόδους, έ-νοι έπιδρομείς επιτελήσαν να καταλάβουν την Τροία και την περιοχή της, με άποτέλεσμα κά-θε φορά να την καταστρέφουν."

"Από τ'α δύο έπη του "Ομήρου, η «Ιλιάδα — που είναι και το χρονολογικά άρχαιότερο — πραγματεύεται ένα έπεισόδιο του Τρωικού πολέ-μου — τη φιλονεικία του "Αγαμέμνονα με τον "Αχιλλέα — και τις μάχες, που έγιναν τον τε-λευταίο χρόνο. Σύμφωνα με την όμηρική άφήγησι, ο "Απόλλων είχε έξαπολλήσει μία θεομηνία στο έλληνικό στρατόπεδο, γιατί ο "Αγαμέμνων είχε πάρει για αιχμάλωτο τη Χρυσήδα, που ο πα-τέρας της, ο Χρύσης, ήταν ιερέας του θεού. Και ο άσχιόστρατος των "Ελλήνων άναγκάστηκε, για να έξευστη τον "Απόλλωνα, ν' άφισή έ-λεύθερη τη Χρυσήδα. Για να μη μείνη όμως χα-ρίς... συντροφιά, «οίκειοποιηθήκε» τη Βρυσηίδα, που ήταν αιχμάλωτος του "Αχιλλέα."

"Όταν ο «ηρωϊκότερος των "Ελλήνων» διαπί-στωσε την άπαγωγή της Βρυσηίδας, θυμωσε και άρνήθηκε πιά να πολεμήση. Γύρω από τη «μήνη» του "Αχιλλέα πλέκονται οι στίχοι της «Ιλιάδας» κι' ανάμεσα σ' αυτούς μάς δίδονται εικόνες από τις μάχες, που έγιναν τον τελευταίο χρόνο και στις όποιες οι θεοί του "Ολύμπου λάβαιναν έπί-σης μέρος, πότε βοηθώντας τους "Ελληνες και πότε τους Τρώες."

Στις όμηρικές μάχες, πρώτα μονομαχούν οι άρχηγοι κι' έπειτα ο άγώνας γενικεύεται γύρω από το πτώμα του σκοτωμένου άρχηγού. Γι' αυ-τό είχε μεγάλη σημασία η άνδρεία και η πολε-μικότητα των άρχηγων. Και ήταν φυσικό, με την άποκαρρησι του "Αχιλλέα από τον άγώνα, να πά-θουν οι "Ελληνες συνεχή άτυχήματα."

Αυτά έκαναν τον "Αγαμέμνονα ν' στείλ η μία πρεσβεία, για να πείση τον "Αχιλλέα να ξανα-γυρίση στο στρατόπεδο. Παρ' όλες όμως τις προσπάθειες του "Οδυσσέα και του Αίαντα, ο "Αχιλλεύς ήταν άμετάπειστος. "Όστόσο έπέ-τρεψε στο φίλο του Πάτροκλο να πολεμήση, τού δάνεισε μάλιστα και την πανοπλία του. Η έ-νίσχυη αυτή δυνάμωσε τους "Ελληνες κι' έστρε-ψε ύπερ αυτών τον πόλεμο."

"Αλλά ο Πάτροκλος σκοτώνεται από τον "Εκτο-ρα και ο "Αχιλλεύς, για να έκδικηθί το φίλο του, ξαναγυρίζει στη μάχη."

"Ακολουθούν δραματικές σκηνές από τη μονο-μαχία του "Εκτορα με τον "Αχιλλέα. Οι δύο ή-ρωες άντιμετωπίζουν ο ένας τον άλλο, ενώ από τ'α τέλη της Τροίας ο πατέρας και η μάνα του "Εκτορα — ο Πρίαμος και η τραγική "Εκάθη — παρακολουθούν τη μονομαχία, που θά κατα-λήξη στο σκοτωμό του γιού τους. "Η "Ανδρο-μάχη, η γυναίκα του "Εκτορα, άκούοντας το θρήνο εκείνων, που παρακολουθούσαν από τ'α τέ-λη τη μάχη, τρέχει εκεί και βλέπει κάτω άπ' αυτά να σέφνεται το πτώμα του άντρα της πύ-σω από το άρμα του "Αχιλλέα..."

"Ο Πρίαμος παρακαλεί τον "Αχιλλέα να του δώση το πτώμα του γιού του. "Ο ήρωας συ-κινείται και τ'α δίνει, αφού πρώτα έθαψε με όλες τις τιμές το φίλο του Πάτροκλο. Με την έπιστροφή του πτώματος του "Εκτορα στην Τροία, τελειώνει το πρώτο έπος του "Ομήρου. Το άλλο έπος, η «Οδύσσεια», πραγματεύεται το γυρισμό του πανουργού βασιλιά της "Ιθάκης, "Οδυσσέα, στο νησί του. Πόσες περιπέτειες για να ξαναγυρίση στο βασίλειό του!... Μία δεκα-χρονη έποποιία. "Ένα θαλασσινό ταξίδι ανά-μεσα σε τόπους, που πολλοί άποδείχτηκαν από τις άνασκαφές πως δεν ήταν μόνο θγαλμένοι άπ' τη φαντασία του ποιητή."

Κυρίως η «Οδύσσεια» διαιρείται σε τρία μέ-ρη: Το πρώτο αφιερώνεται στις περιπέτειες του γιού του "Οδυσσέα, Τηλέμαχον, για να βρή τον πατέρα του. Το δεύτερο στις περιπέτειες του "Οδυσσέα, όπως τις διηγείται ο ίδιος στο πα-λάτι του "Αλκινόου, του βασιλιά της νήσου των Φαίακων. Στο τρίτο μέρος, ο "Οδυσσεύς συναν-

Τέχνη και ποίηση στην Άρχαία Έλλάδα

ταται με τον Τηλέμαχο στην "Ιθάκη και άρχίζει, το εξαοθέρισμα των μ ν η σ τ η ρ ω ν της Πη-νελόπης, που δεν έπιδολευόνταν μόνο το κρεβάτι του πανουργήτου των "Ελλήνων, αλλά και το βασίλειό του..."

Τα δύο αυτά έπη του "Ομήρου, εκτός από τη μεγάλη ποιητική και ήθική τους αξία, έχουν και ιστορική. Γιατί μάς δίνουν την εικόνα μιας έ-ποχής (από το 15ο ως τον 11ο π. Χ. αιώνα), που είναι γνωστή ως "Ο μ η ρ ι κ ή. Οι άνασκα-φές, που έγιναν στις Μυκηνες, στην Τροία, στην Τίρυνθα και, τελευταία, στην Πύλο, έπιβεβαιώ-νουν όσα μάς περιγράφει η «Ιλιάδα» και η «Ο-δύσσεια». Στόν "Όμηρο, άλλωστε, στήριχτηκε ο "Ερρίκος Σλήμαν, όταν τον περασμένο αιώνα έ-κανε τις άνασκαφές των Μυκηνών και της Τροίας

ΟΜΗΡΟΣ

Ο μεγαλύτερος έπικός ποιητής

Η προτομή του "Ομήρου

ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΝΕΡΟ!

Είναι γνωστό ότι οι άνθρωποι του Με-σαιώνος άγνοούσαν ακόμη τ'α ηπρονία. Βασιλείς, φεουδάρχες και ταπεινί χω-ριάτες μεταχειρίζονταν στο φαγητό... τα δάχτυλά τους! Γι' αυτό κι' οι άρι-στοκράτες του καιρού εκείνου, πριν άρ-χίσουν να τρώνε, έπλεναν τ'α δάχτυλά τους μέσα σ' ένα ειδικό κύπελλο. "Ο-πως βεβαίως δεν ο διόσημος ιστορικός Σουέτος, όταν γεύμα, έπισημα και άνε-πίσημα, οι έρωτηθέντες ίπποτες περι-μεναν να άνυπομονοία να πλύν η ή-ραία τους τ'α δάχτυλά της, κι' έπειτα άρραβαν το κύπελλο και έπιναν μόνον-ροσύνη το ακάθαρτο νερό, που περιείχε!

"Όταν μάλιστα συνέβαινε να συμε-τέχουν σ' ένα γεύμα πολλοί θυμαστές και λάρτρες μιας και της αείτης κυρίας, γινόταν οκεδόν καυγάς μεταξύ τους... ποιος να πρωτοπή το νερό του κυ-πέλλου! Συμβαίανε μάλιστα και αιμα-πνές μονομαχίες, ες άφορμής του νε-ρού αυτού..."

και άνοίξε το δρόμο για τη μελέτη, πάνω σε ιστορικά πλέον δεδομένα, των όμηρικών χρόνων. Πολλά προβλήματα έχουν δημιουργηθί γύρω από τ'α έπη του "Ομήρου και την προσωπικότητα του ποιητή. Πολλοί άρνούνται ακόμα και την ύπαρξή του. Και δέχονται πως παλαιοί ραψω-δοί, από αυτούς που γυρίζαν τις πολιτείες και τραγουδούσαν δημοτικά τραγούδια, είχαν συνθέ-σει ποιήματα αφιερωμένα στον Τρωικό πόλεμο και στις περιπλανήσεις του "Οδυσσέα, που άρ-γότερα συρραφήκανε κι' άποτελέσανε τα δύο έπη. Γι' αυτό — λένε οι ύποστηριχτές της θεωρίας αυτής — δεν υπάρχει όμοιομορφία στη γλώσσα, στις ένδυμασίες, στον όπλισμό, και τ'α έπεισε-δια δεν είναι ιστορικά τοποθετημένα στην ίδια εποχή."

"Αντίθετα, οι άλλοι κριτικοί του "Ομήρου, που είναι και οι περισσότεροι, ύποστηρίζουν, ότι ά-ποιοι συρραφές σαν την «Ιλιάδα» και την «Ο-δύσσεια», με την ποιητική ένότητα, που παρου-σιάζουν, δε μπορεί παρά να γράφθηκαν από ένα μεγάλο ποιητή. Είναι πιθανό να ύπήρχαν πα-λαιότερα τραγούδια και παραδόσεις γύρω από τον Τρωικό πόλεμο, από τ'α όποια και να έμ-πνευστηκε ο "Όμηρος, που έγραψε, άλλωστε, σε πολύ νεώτερη εποχή. Από τ'α δύο έπη, πρώτα έγραψε την «Ιλιάδα» και κατόπι, σε μεγάλη ηλικία, τη φιλοσοφημένη «Οδύσσεια»."

Οι άρχαιοι δεν άμφισβητούσαν την ύπαρξή του "Ομήρου. "Ο "Ηρόδοτος τον τοποθετεί 400 χρό-νια πριν από αυτόν, δηλαδή στόν 9ο π. Χ. αιώ-να, στην εποχή που τον βασών και οι νεότερες έρευνες. "Αμφισβητήσεις ύπήρχαν στην αρχαίο-τερη μόνο γύρω από τον τόπο, που γεννήθηκε και έζησε. Σύμφωνα με ένα αρχαίο έπίγραμμα, έφτά πόλεις διεκδικούσαν το προνόμιο της γεν-νήσεως του "Ομήρου: Σμύρνη, Ρόδος, Κολοφών, Σαλαμίς, Χίος, "Αργος, "Αθήναι."

"Υπήρχαν όμως και άλλες πόλεις, που τον ή-θελαν δικό τους: η Κύμη, η "Ιος, η Πύλος και η "Ιθάκη. Το πιθανώτερο είναι πως ο "Όμηρος γεννήθηκε στη Σμύρνη, κι' έζησε κατόπι το μεγα-λύτερο μέρος της ζωής του στη Χίο, όπου παν-τρεύτηκε και άποκτήσε δύο κόρες. "Αργότερα, χε άκμάσει στη Χίο το γένος των "Ομηρίδων, που ήταν ποιητές και θεωρούσαν για άρχηγό της οικογενείας τους τον "Όμηρο."

Γύρω από θρύλους πλέκεται και η ζωή του "Ομήρου. "Όσοι έγραψαν γι' αυτόν — και έ-χουμε τουλάχιστον έφτά αρχαίες βιογραφίες του — είναι νεώτεροι από την εποχή του. "Αρχίζουν από τ'α ρωμαϊκά χρόνια και φθάνουν στη βυζαν-τινή εποχή. "Αναφέρουν πως πρώτα λεγόταν Με-λησιγηνής και κατόπι ονομάστηκε "Όμηρος. Το όνομα Μελησιγηνής θά βγήκε από τον ποταμό Μέλητα — κοντά στη Σμύρνη — όπου είχε γεν-νηθί. "Αν και μερικοί βιογράφοι του τον παρου-σιάζουν για γιό του θεού - ποταμού Μέλητα με μία Κρησίδα, που έλλοι τη θέλουν για νύμ-φη και άλλοι για θνητή. "Η θεοποίηση αυτή του ποιητή συμβάλλεται και με τη λατρεία του "Ο-μήρου στη Σμύρνη."

"Αλλά και για τ'α όνομα "Όμηρος, με τ'α όποιον ο ποιητής είναι γνωστός, υπάρχουν διάφορες έ-ξηγησεις. Μερικοί το άποδίδουν στο ότι είχε μείνει όμηρος σε κάποιο πόλεμο: και άλλοι για-τί ήταν τυφλός και ως «μη όρών», πήρε την πα-ρωνυμία του "Ομήρου. Στην πραγματικότητα, πρόκειται περι κυρίου όνόματος, γνωστού στην αρχαιότητα, και στα κύρια όνοματα δεν πρέπει να ζητά κανείς την έτυμολογία τους."

"Ασχετα όμως με τ'α όνομα του, ο "Όμηρος φαίνεται πως στο τέλος της ζωής του είχε τυ-φλωθί και γυρίζε σαν ραψωδός σε τόπους και πολιτείες, τραγουδώντας την «Ιλιάδα» και την «Οδύσσεια». Τυφλό τον άναφέρει ο Διοκλίδης και τον παρουσιάζουν οι άρχαίες προτομές, χα-ρίς όμως να είναι άπόλυτα έξαπρωμένη η τυ-φλωσί του, όπως και οι άλλες λεπτομέρειες της ζωής του. Όύτε είναι γνωστό που πέθανε. Το νησί της "Ιου διεκδικούσε την τιμή και έδειχνε και τον τάφο του "Ομήρου στην αρχαιότητα. "Οπωδήποτε, στην άρχαία έλληνική κόσμη, μετά τον 9ο π. Χ. αιώνα, το όνομα του "Ομήρου ήταν πασίγνωστο και τ'α έπη του τ'α τραγουδού-σαν οι διάφοροι ραψωδοί, προσθέτοντας πολλές φορές και δικούς τους στίχους ή μεταβάλλοντας τους όμηρικούς σύμφωνα με τ'α τοπικά ιδιώματα. Πρώτος άναφέρεται ο Πεισιππάτος, που άοισε μία έπιτροπή από ποιητές (στ'α μέσα του 6ου π. Χ. αιώνα), η όποια έκκαθάρσε τα όμηρική ποιήματα από τις ξένες προσθήκες και τ'α κα-τέγραψε, με την υπαγόρευση των καλύτερων ρα-ψωδών. "Αργότερα, οι "Αλεξανδρινοί διαίρεσαν τα όμηρικά στην «Ιλιάδα» και την «Οδύσσεια» σε 24 μέρη (ραψωδίες) την καθεμία, με τη σειρά των στοιχείων του άλφαβήτου."

Στο νεώτερο κόσμο, εκατοντάδες έχουν άσχε-ληθί και έγραψαν για τ'α ποιήματα του μεγί-στου έπικού ποιητή των αιώνων, ο όποιος κα-τέχει την πρωτοπορεία στον έλληνικό πνευματικό κόσμο. ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

* Συμβαίνει κάποτε ένα ρολόι του χειριού που πηγαίνει καλά, να παύη πίσω ή μπρος αν το φορήση άλλος. Αυτό έρείλεται στο ότι το ρολόι, που ήταν συνηθισμένο να λειτουργ-ύη με την θερμότητα του χειριού του πρώτου κατόχου του... έκανε τ'α νερά του σ' άλλο χέρι."

* Ένας πασάδες έρευνητής βάδηκε να εξακριβώση τ'α ίθως των θορύβων μερικών πόλεων. "Έτσι, βρήκε ότι το Σι-νάνο είναι... μπάσος, η Νέα "Υόρκη... τεύοςος και το Λον-δίνο... βασιτόνος. Πρόκειται περι των κρατασμών της άτμο-σφαιρας από την κλιματολογία."

* "Ασφαλώς πολύ λίγοι άνθρωποι θά ξέρουν ότι η σφήκα είναι το έντομο εκείνο που μάς βίδαζε να κατασκευάζουμε το χαστί από τον πόλο του έλλου. Πράγματι, πολλά χρόνια πριν ο άνθρωπος μάθη να κατασκευάζη το χαστί με τον τρόπο αυ-τόν η σφήκα έφτιαχνε τη φύλλα της με λεπτά φύλλα χαρτίου, έπί μυσσμένο πολύ έλλου."

* "Υπήρξαν και όπαύοναν πολλοί μακρόβιοι. "Η Ιστορία μάς πληροφορεί ότι το 1535 έζησε στίς "Ινδίες ένας άνθρωπος, ο όποιος... βεβαίως πως ήταν 335 χρονών. Είχε αλλάξει τρεις φορές δότια και άλλες τόσες η γενειάδα του είχε γίνει από άσπρη μάση και γάλακτι. "Επίσης ένας στρατιώτης του Κσολοχών, όταν πέθανε, το 1146, ήταν 420 έτών. Σήμερα δυστυχώς οι άνθρωποι... βιάζονται να πεθάνουν. Οι συνάγω-νιστάι του παλαι ποτέ Μαδουσαλά είναι ελάχιστα."

Η Τζην Σίμμονς και ο Στιούαρτ Γκρέντσερ, οι οποίοι από το 1951 αποσπασμένοι από τα πιο άγνωστα και εύγλωτοτα έργα τους, έχουν γυρίσει και τον δικό τους κινηματογράφο, αποφάσισαν να χωρίσουν φίλους.

Ο Στιούαρτ Γκρέντσερ, που βρίσκεται στο ράντσο του στην Αμερική, και η Τζην, που γυρίζει τώρα ένα φιλμ στο Λονδίνο, έκαναν σχεδόν συγχρόνως την ακόλουθη δη-

Ο Βαν Τζόνσον

λωσι: «Οι άντρες της δουλειάς μας έμποδίζουν να ζήσουμε μαζί». Αποφασίσαμε, λοιπόν, να διαζευχθούμε. Ένα γάμο που δεν είχε πια κανένα λόγο να υπάρχει».

Ο Στιούαρτ Γκρέντσερ, που είναι σήμερα 49 χρόνων, είχε ήδη δύο γιους από τον πρώτο του γάμο. Ο «Ορατός Μπρόμπελ» παντρεύτηκε την «Οφελία» το 1951 και το 1956 απέκτησαν μια κορούλα, στην οποία έδωσαν το όνομα Τρέισι, από θαυμασμό προς το μεγάλο φίλο τους Σπένσερ Τρέισι. Οι δύο καλλιτέχνες έχουν πολιτογραφηθεί Αμερικανοί, κι έτσι το διαζύγιο θα εκδοθεί στην Αριζόνα, όπου βρίσκεται το ράντσο τους.

Πριν από λίγες μέρες, η Τζην διέφυγε με αγανάκτηση τις φήμες, που κυκλοφορούσαν στο Λονδίνο, ότι είναι έγκυος. Τελικά, με τον Ρόμπερτ Μίτσαμ, με τον οποίο γυρίζει τώρα το φιλμ «Το χόρτο είναι πιο πράσινο», κι ο οποίος βρήκε πολλές φορές τα βράδια μαζί της. Το γεγονός πάντως είναι πως το φιλμ αυτό έχει υπερβολικά τολμηρές ερωτικές σκηνές και δίνει την ευκαιρία στην Τζην να κάνει κατ'επαγγελματίαν πορνό σκηνές, πράγμα που σημαίνει πρώτη φορά στη μέχρι σήμερα σεμνή γύρυσή της.

Η Άννα Μανιάνι είναι πολύ άτυχη. Η Άννα, λίγα χρόνια, που είναι φανατική καθολική, ενώ γυρίζει την περασμένη βδομάδα, μέσα σε μια εκκλησία, μια σκηνή του νέου της φιλμ «Γέλιο και χάρος», γλύστρησε εφονικά σε μια σκάλα και σωριάστηκε άνασθητη στο έδαφος. Όταν τη σήκωσαν, διαπίστωσαν πως είχε σπάσει το χέρι της. Ύστερα από το δυσάρεστο αυτό συμβάν, το γύρισμα του έργου διεκόπη για ένα μήνα.

Η Μπερνάντετ Λαφόν, το αστέρι του «Νέου κύματος» του γαλλικού κινηματογράφου, έφερε στον κόσμο, σε μια κλινική της Νιζ, μια χαριτωμένη κορούλα, μυσ, η οποία θα δοθεί το όνομα «Ελισάβετ». Η Μπερνάντετ, που ήταν άλλοτε παντομένη με τον θησογόνο Ζεράρ Μπλάιν, είναι σήμερα σύζυγος του Ούγγρου γλύπτου Γκιόργκι Βεντέσκυ.

Ο Σήν Φλύνν, γιος του αείμαχου Έρρολ, που ζούσε μέχρι σήμερα μια ήσυχη ζωή φοιτητού του Πανεπιστημίου, αποφάσισε εφονικά, τώρα που πέρασε η περίοδος του πένθους για το θάνατο του πατέρα του, να αποκαλυφθεί στον κόσμο την ύπαρξή του και την ηλικία του: Είναι 20 χρόνων.

Μητέρα του Σήν είναι η Άννα Λοτε δασύχη Γαλλίδα σάο Λίλη Νταμιτά, πρώτη σύζυγος του Έρρολ Φλύνν. Ακολουθώντας το παράδειγμα των γονέων του, ο Σήν αποφάσισε κι αυτός να στραφεί προς τον κινηματογράφο. Η «Μέτρο-κόντριν» του έδωσε την ευκαιρία αυτή, αναθέτοντας του ένα σημαντικό ρόλο στο φιλμ «Πού είναι τ' αγόρια».

Ο «Υό Μοντάν», φτάνοντας στο Παρίσι, ύστερα από μακρά παραμονή στην Αμερική, φορούσε ένα κάουμποϊ κοστούμι, το οποίο του χάρισε ο φίλος του Γκάρι Κούπερ. Η πρώτη δηλώσή του «Υό ήταν, ότι βρίσκεται το Παρίσι κάπως στενόχωρο, ύστερα από την άπλη της Αμερικής. Η δεύτερη δηλώσή του ήταν σχετικά με την παρουσία του Μαίριλιν Μονρό. Είπε, αλλά άπλη τη δουλειά της, φτάνει πάντοτε άργα στο στούντιο ή στο θέατρο, αλλά όλοι πια το ξέρουν αυτό και ρυθμίζουν ανάλογα την εργασία τους. Όπως η Μπαρντ, έτσι κι αυτή είναι μια γυναίκα-παιδί».

Ο Μάρλον Μπράντο, που βρίσκεται στο Παρίσι, για να γυλίσει από τον δημοσιογράφους, τους είπε μια μέρα: «Θα σας τα πω όλα για να τελειώσουμε. Γιατί βρίσκομαι στο Παρίσι; Για να συναντήσω τον παραγωγό Σάμι Σπηνγκο, που με θέλει για πρωταγωνιστή του νέου του φιλμ «Ο Λώρενς της Αραβίας». Δεν ξέρω όμως αν τελικά θα αποδεχθώ το ρόλο, γιατί δε διάβασα ακόμα το σενάριο... Μένω στο σπίτι του Κριστιάν Μαρκάν, που είναι ο καλύτερος φίλος μου, και τα φραζέ εναλλάξ μαζί του ή με το ζεύγος Βαντίμ... Νά συναντήσω ένα ψυχίατρο; Νά ποιο λόγο; Πήγα στο δικό μου, πριν φύγω από το Χόλλυγουντ... Δεν πρόκειται να αγοράσω τίποτα... Η μάλλον όχι να πω την αλήθεια, θ' αγοράσω ένα κο-

Συντομες ειδησούλες

στούμι κι' ένα μικρό πύργο του «Αίφελ», όπως κάνουν όλοι οι Αμερικανοί τουρίστες. Στο Λονδίνο, κάποιος, που ισχυριζόταν πως είναι πράκτωρ του Τόνου Κέρτις, τηλεφώνησε σε γνωστούς ηθοποιούς και άλλες προσωπικότητες, λέγοντάς τους: «Ο Τόνου Κέρτις πήρε ως αμοιβή του, για μια διαφήμιση, που έκανε στη βιομηχανία Φόρντ, έξη αυτοκίνητα τελευταίου τύπου. Έπειδή δεν ξέρει τί να τα κάνει, τα πουλάει στην τιμή ευκαιρίας των 2.500 δολларίων το καθένα. Αν ή προσφορά σας ενδιαφέρει, στείλτε μου τα χρήματα και θα λάβετε άμεσα το αυτοκίνητο, στο χρηματισμό της προτιμωσέως σας». Η Σκωτική Γουόρντ ανακάλυψε πως πρόκειται για απατεώνα, που δεν έχει καμιά σχέση με τον Τόνου Κέρτις, και ο κύριος αυτός βρίσκεται σήμερα στο φρέσκο.

Αδιαφορώντας για τις αντιδράσεις, που προκάλεσε το ερώτημά του, η Μαίρη Μπρίτ και ο νέγρος τραγουδιστής Σάμιου Νταίλς, δη-

Η Μισέλ Μοργγκάν

λώσαν πως θα παντρευτούν τον Οκτώβριο.

Στις 7 Ιουλίου, ο Πάολο Μερτίς (48 χρόνων) παντρεύτηκε στο Παρίσι τη συνάδελφό του Μισελίν Γκαρό (33 χρόνων).

Όπως η Μαρτίν Κασόλ, έτσι και η Μισέλ

Μαργκάν, θα έχει δύο μέγα παιδιά στο νέο της γάμο, στο οποίο ο Μπουσόν θα υποδεχτεί το ζεύγος της. Για πρώτη φορά επίσης, ο Ζαν Μαρσάι θα είναι πατέρας στο φιλμ «Πρωτόκολλο της Κλέβ», και η Άννα Λαίμ μετέρα στο φιλμ «Λο-λα», του οποίου μόλις άρχισε το γύρισμα.

Η Άντα Έκμπεργκ γλύστρησε ως εκ θαύματος το θάνατο στην Ισπανία. Έτρεχε ένα βράδυ με το αυτοκίνητό της σ' ένα ξεροκό δρόμο, όταν, εφονικά, έπεσε πάνω σ' ένα ξύλινο φράγμα, που της έκλεινε το δρόμο. Φρενάρθηκε απότομα και σταμάτησε ακριβώς στο χείλος ενός βαράθρου. Η γέφυρα είχε καταστραφεί λίγες μέρες πριν και η Άντα, φυσικά, το άγνοούσε.

Ο Αμερικανικός κινηματογράφος γυρίζει δύο και περισσότερα φιλμ στο εξωτερικό. Τη στιγμή αυτή γυρίζονται με Αμερικανικά κεφάλαια 19 μόνο φιλμ στο Χόλλυγουντ και 80 στον υπόλοιπο κόσμο.

Ο Πλοίαρχος Νέμο, που είδαμε στο φιλμ «20 χιλιάδες λέγες υπό τη θάλασσα», θα μάς ξαναβρεί με το νέο φιλμ «Η μυστηριώδης νήσος», εμπνευσμένο από το διάνυμο μυθιστόρημα του Ιουλίου Βέρν. Αυτή τη φορά όμως, δε θα έχει τα χαρακτηριστικά του Τζέιμς Μαίρσον, αλλά του Χέρμπερτ Λόμ.

Ακολουθώντας το παράδειγμα των εκπροσώπων του δράσου φιλμ και οι άρρενες αστέρες υποδύονται σε κομμάτια γυναικών. Έτσι ο Κλάρκ Γκέμπλ έγρασε μέσα σε λίγες βδομάδες 20 κιλά, ενώ ο Μπόμπ Χόπ περιορίστηκε στα 10.

Ο Φράνκ Σινάτρα έλαβε από το Λονδίνο ένα τηλεγράφημα του νέγρου συνθέτη του Σάμιου Νταίλς, που του ζητάει να είναι κομπάρσος του στο γάμο του με τη Μαίρη Μπρίτ.

Κυκλοφορούν φήμες πως το ζεύγος Φερνάντο Λάμας - Άρλεν Ντάλ βρίσκεται στα πρόθυρα διαζυγίου.

Ο Μάικλ Ρέννου θα παντρευτεί την πρώην κυρία Όττο Πρέμινγκερ. Ο Όττο έχει ήδη ξαναπαντρευτεί με την ωραιότερη Χοπ Μπαρς.

Ο Γκάρι Κούπερ,

που είναι θαυμάσια στην όγεια του, έστειλε στη Σιμόν Σίμμονς το σενάριο του φιλμ «Από το παράθυρο του 14ου πατώματος». Δε θα γυριστεί το φιλμ αυτό, παρα μόνο εφ' όσον δευθί εκείνη να είναι η παρεναίρ του.

Ο αγαπημένος πίνακας του Νάτ Κινγκς Κόλ είναι η περίφημη Τζοκοντα. Γι' αυτό, μόλις έφτασε προ ημερών στο Παρίσι, έτρεξε στο Λούβρο και φωτογραφήθηκε κοντά στην αγαπημένη

Ο Νάτ Κινγκς Κόλ

του Μόνα Λίζα, που τότε ένεννευσε το διάνυμο τραγούδι, το οποίο ήταν και παραμένει πάντα η μεγαλύτερη επιτυχία του.

Η Μπριζίτ Μπαρντ, που γυρίζει σ' ένα παλαιό οικοδόμο ένα μαύρο ταγέρ πολύ εφονιστικό και 12 μαγιώ μπικινί με δαντέλες και κεντήματα.

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Λεονίτ Μογκό πέταξε ποή ημερών με ελικόπτερο, πάνω από το «Αγασίρ», την πόλη του Μαρόκου, που κατέστρεψε προ μηνών ο τρομερός σεισμός. «Είδα, λέει ο ίδιος, ένα φριχτό αλλά θαυμάσιο σκηνικό χρώματος θέαμα. Από τη μια υπάρχουν σωροί ερειπίων, κάτω από τα οποία βρίσκονται ακόμα 5.000 νεκροί, και από την άλλη μια αξιολάτρευτη νεολαία εργάζεται υπεράνω θωρα για την ανέγερση της νέας πόλεως».

Αποφασίσαμε, λοιπόν, να γυρίσω ένα φιλμ, με θέμα το θαυμάσιο αυτό παράδειγμα αλληλεγγύης. Μοιάζει να είναι μια ιστορία, που να πλησιάζει όσο το δυνατόν περισσότερο την πραγματικότητα, για να αρχίσω αμέσως το γύρισμα.

Το Χόλλυγουντ ετοιμάζεται να γυρίσει δύο βιογραφικά φιλμ με θέματα τη ζωή του Μάρτιν Λάντσα, το ένα και του Τάυρον Πάουερ το άλλο.

Ένας αδιάκριτος δημοσιογράφος αποκάλυψε πως, αν η Ζολί Γκαμπορ, η μητέρα των περιφημών αδελφών Γκαμπορ, είχε πραγματικά την ηλικία, που ισχυρίζεται, ότι έχει, θα έπρεπε τότε να έφερε στον κόσμο τη Μαγδα Γκαμπορ σε ηλικία 9 χρόνων και τη Τζά-Τζα στα 11 χρόνια της.

Στην Αυστρία θριαμβεύει ένας νεαρός τραγουδιστής, που ονομάζεται Αδόλφος Χίτλερ.

Η Έθελ Τζόνσον, σύζυγος του Βαν Τζόνσον, δεν αρκείται στις χιλιάδες των δολларίων που ζητάει από το Βαν για να του δώσει το διαζύγιο, αλλά εστράφη συγχρόνως και κατά του πρώην σκόκου της Κίγαν Γουόλντ, για καθαυτούς διατροφές.

ΙΑΙ ΚΕΝΕΝΥ

ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΜΑΡΤΙΝΙΚΑΣ

Πρόσωπα:

ΜΠΕΑΙΝΤΑ ΛΗ	ΜΑΡΙΑ	ΦΙΑΝ ΕΡΣΕΝΤ	ΜΠΑΤΙΑΡΝΤΕΑ
ΛΑΛΙΝ ΣΠΥ	ΖΑΚ	ΝΤΑΡΙΟ ΜΟΡΕΝΟ	ΝΤΕΜΑΡΑΙ
ΖΑΚ ΜΑΚΤΕΛΟ	ΣΑΙΝΤ ΑΝΤΡΕ	ΜΑΓΝΑΛΙ ΝΟΕΛ	ΤΖΟΥΛΙΑ
ΦΟΑΚΟ ΑΔΥΑΙ	ΛΕΟΦ	ΣΑΝ ΤΙΣΣΙΕ	Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ

Βον - ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Βρισκόμαστε στο 1635. Σ' ένα λιμάνι της Μαρτινίκας φτάνει μια μέρα η κομψή γαλλίδα «Οφελία» πάνω στην οποία βρίσκονται ο μαρκήσιος Σαιντ Αντρέ και η ώραία του σύζυγος Μαρία. Κυβερνήτης του πλοίου είναι ο Ζακ γιγ Παρνιέ, τον οποίον είχε γνωρίσει άλλοτε η Μαρία στο πανδοχείο του πατέρα

της, στη Διέπη. Ένα φλογερό ερώδιλο είχε αναπτύξει ανάμεσα στους δύο νεους, αλλά οι γονείς του Ζακ φροντίζουν εγκαίρως να τον απομακρύνουν. Τώρα ο κυβερνήτης βρίσκεται πάνω σ' ένα πλοίο και περιμένει να φανούν οι πειρατές. Ένας άγνωστος όμως πλησιάζει κολυμπώντας και ακαριαίως στο πλοίο, χωρίς κανείς να τον αντιληφθεί...

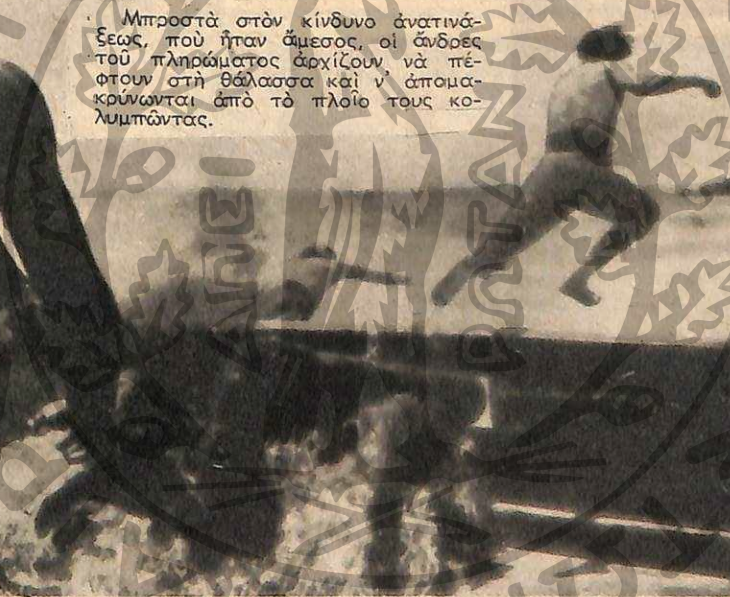

— Δέκα χιλιάδες λίβρες, δηλαδή πέντε για σένα και πέντε για μένα. Δεν είναι καθόλου γενναίωδωρος ο μαρκήσιος. Τα χρήματα που δίνει είναι πολύ λίγα για να καταστρέψω με ολόκληρο πλοίο και να εξασανώμε τον κυβερνήτη.

— Θα πληρώσει όμως. Δεν υπάρχει πιά τίμιος άνθρωπος από ένα κάθαρμα, που έχει την ανάγκη σου.

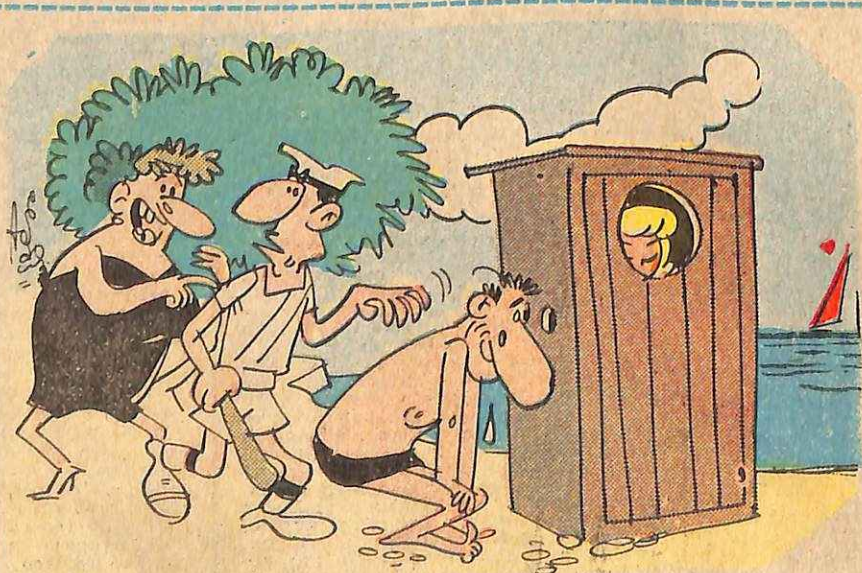
Με κάποιο πρόσχημα ο Ντεμαράι περνάει σε μια στιγμή πίσω από το νυχτερινό επισκέπτη και μ' ένα σίδερο του καταφέρνει να δυνατο χτύπημα στο κεφάλι, εσπλώνοντας τον άνασθητο στο πάτωμα. Έτσι θα εισέπραττε μόνος αυτός ολόκληρη την αμοιβή του μαρκησίου.

Μπροστά στον κίνδυνο ανατινάξεως, που ήταν άμεσος, οι άνδρες του πληρώματος αρχίζουν να πέφτουν στη θάλασσα και ν' απομακρύνονται από το πλοίο τους κολυμπώντας.

Ξαφνικά, μέσα στη νυχτερινή γαλήνη, αντήχησε μια τρομερή φωνή: «Φωτιά!» Από το αμπάρι, σ' ένα σημείο γειτονικό με την αποθήκη των πυρομαχικών, είχαν ξεπεταχτεί φλόγες και καπνοί, που δεν άργησαν ν' απλωθούν παντού.

— Αφίστε κύριε δίστε! Τον αναλαμβάνω... εγώ! (Του 'Αρχέλαου)

‘Ο κυβερνήτης προφαίνεται να ρίξη στη θάλασσα μια μεγάλη βάρκα και πριν απομακρυνθή μαζεύει έναν - έναν όλους τους άνδρες του.

Πράγματι, ύστερα από λίγο, μια δυνατή λάμψη, σαν τεράστιο πυροτέχνημα, φωτίζει το νυχτερινό σκοτάδι κι έπειτα το πλοίο αρχίζει να εξαφανίζεται σιγά-σιγά μέσα στα κύματα.

‘Ο Ντεμαραί, που είχε φύγει από το πλοίο πρώτος, πριν ακόμη οι άλλοι αντιληφθούν την πυρκαϊά, κατορθώνει να φτάσει στην άκτι κολυμπώντας και τρέχει άμέσως στο όχυρό, όπου ο Σαιντ-Αντρέ τον περιμένει με φανερή ανυπομονησία.

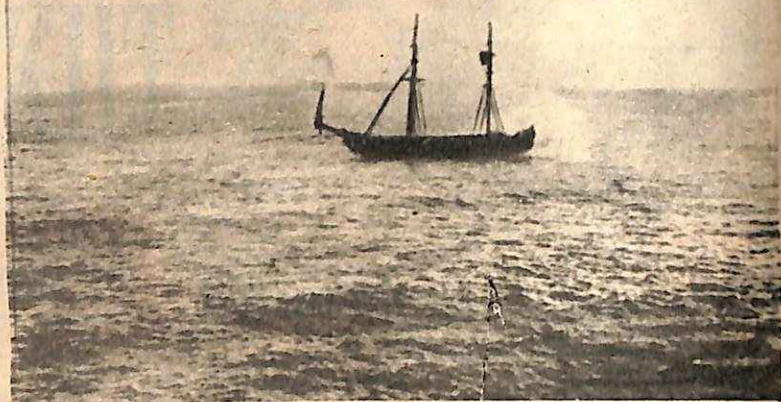
‘Η απογοήτευσή καθρεφτίζεται στο πρόσωπο του μαρκησίου, που κάνει άμέσως να πάρει πίσω τα λεφτά του.

— Κάτω τα χέρια... ‘Ο Μπαρακούντα και οι πειραταί του βρίσκονταν εκεί κοντά και τους πήραν όλους στο νησί τους. Και τώρα ακούστε τί σας προτείνει ο Μπαρακούντα: Θα του δώσετε εκατό χιλιάδες λίβρες και θα γλυτώσετε μια για πάντα από τον κυβερνήτη...

— Αὐτός είναι θεότρελλος!...

‘Υστερα η βάρκα απομακρύνεται από τὸ φλεγόμενο πλοίο, που πρόκειται να διαλυθῇ ἀπὸ στιγμή σε στιγμή ἀπὸ τὴν ἀναπόφευκτη ἔκρηξι.

Φυσικά, ἡ πρώτη δουλειά τοῦ μαρκησίου εἶναι νὰ τοῦ δώσῃ τὰ χρήματα, πὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ.

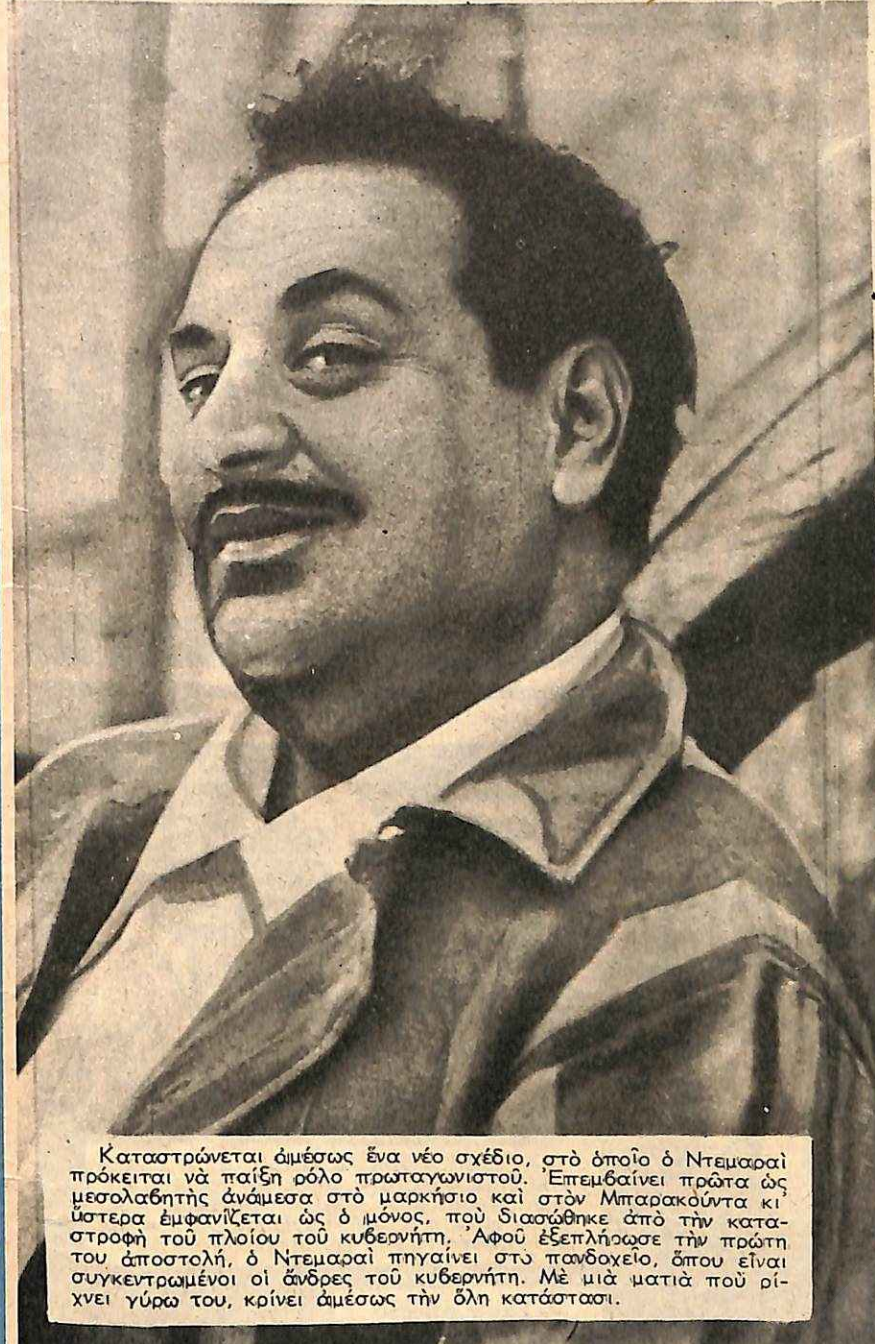
— Πιστεύω νὰ μὴν ἀργήσῃ νὰ ξεβράσῃ ἡ θάλασσα τὸ πτώμα τοῦ κυβερνήτη.

— ‘Όχι... γιατί ἔφυγε ἀπὸ τὸ πλοίο πρὶν γίνῃ ἡ ἔκρηξι...

‘Η προσφορά ὅμως ἀπαιτεῖ σκέψι. ‘Αν ἀρνηθῶν, ὁ Μπαρακούντα θὰ ζητήσῃ λύτρα καὶ θ’ ἀφήσῃ κατόπιν ἐλεύθερο τὸν κυβερνήτη, ἀποκαλύπτοντάς του συγχρόνως ποῖος ἔβαλε φωτιά στὸ πλοίο του.

— Κι’ ἔτσι ὁ κυβερνήτης θάχῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα, πὺ τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ μᾶς κρεμάσῃ!

Καταστρώνεται ἀμέσως ἓνα νέο σχέδιο, στὸ ὁποῖο ὁ Ντεμαραί πρόκειται νὰ παίξῃ ρόλο πρωταγωνιστοῦ. ‘Επεμβαίνει πρῶτα ὡς μεσολαβητὴς ἀνάμεσα στὸ μαρκησίο καὶ στὸν Μπαρακούντα κι ὕστερα ἐμφανίζεται ὡς ὁ μόνος, πὺ διασώθηκε ἀπὸ τὴν καταστροφή τοῦ πλοίου τοῦ κυβερνήτη. ‘Αφὺ ἐξεπλήρωσε τὴν πρώτη του ἀποστολή, ὁ Ντεμαραί πηγαίνει στὸ πανδοχεῖο, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι οἱ ἄνδρες τοῦ κυβερνήτη. Μὲ μιὰ ματιά πὺ ρίχνει γύρω του, κρίνει ἀμέσως τὴν ὅλη κατάσταση.

‘Ο Ντεμαραί βρίσκει ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκμεταλλεῖ τὴν ἀδυναμία τῶν προληπτικῶν αὐτῶν ἀνδρῶν, πὺ δὲν ἔχουν παρὰ μιὰ μόνο ἐπιθυμία: Νὰ ἐκδικηθῶν τὸ θάνατο τοῦ κυβερνήτη τους.

— Σὰς ὀρκίζομαι στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου πὺς τὸν καιρὸ, πὺ ἦταν στὴ Διέππη, ἡ Μαρία εἶχε μάθει νὰ κάνῃ μάγια. Πολλοὶ τὴν εἶδαν ἐδῶ νὰ βράζῃ σ’ ἓνα καζάνι ἓνα κριάρι, κόνοντας διάφορες προσευχές. ‘Ο κυβερνήτης εἶχε ἀποκρούσει τὸν ἑρωτὰ τῆς κι ἐκείνη θέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

— Χίλιοι διαβόλοι... ‘Ετσι ἐξηγοῦνται ὅλα!...

Παίζει τὸ ρόλο τοῦ σὰν τέλειος ἡθοποιός.

— Δυστυχῶς, εἶδα τὸν κυβερνήτη μᾶς νὰ χάνεται κάτω ἀπὸ τὰ κύματα, μαζὶ μὲ τὸ πλοίο του καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄνδρες του, πὺ δὲ πρόφτασαν ν’ ἀπομακρυνθῶν. Εἶμαι ὁ μόνος, πὺ ἐπέζησα ἀπὸ τὴν καταστροφή, κι ἔχω νὰ σᾶς πῶ πὺς τὸ πλοίο ἦταν καταραμένο. Μάθετε ἐπίσης πὺς γιὰ ὅλα αὐτὰ φταίει ἡ μάγισσα!...

‘Ακούοντας τὰ λόγια του, ὁ Λεφὸρ ἀναπηδᾷ.

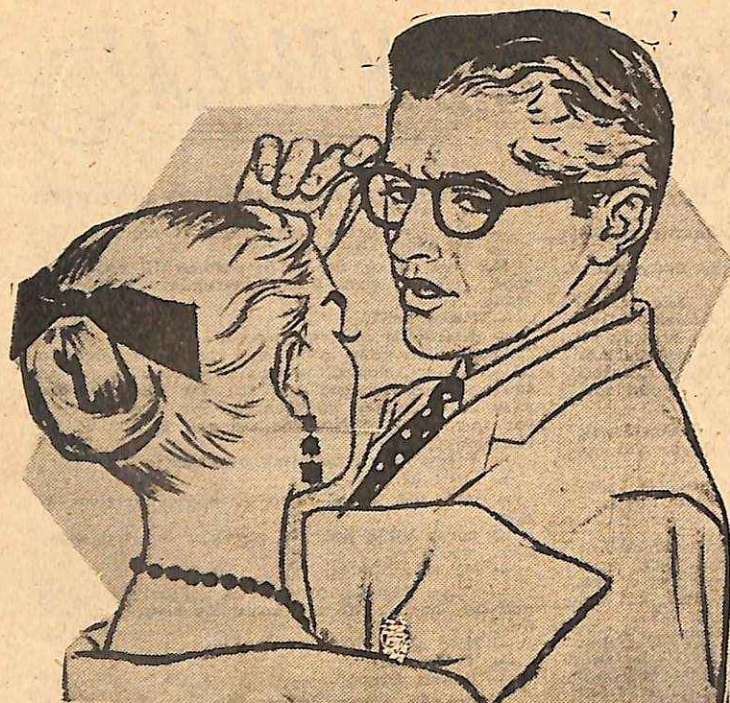
— Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ ἀσπείρα. Τὰ πράγματα εἶναι πολὺ σοβαρά. Ποιὰ εἶναι ἐκείνη, πὺ κατηγορεῖς γιὰ μάγισσα;

‘Ικανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του, ὁ Ντεμαραί παρακολουθεῖ κατενθουσιασμένος τὴ συζήτηση, πὺ προκάλεσαν τὰ λόγια του.

— Ποῖος ἔξερει τί νὰ μᾶς περιμένει κι’ ἐμᾶς τώρα!

— Νὰ τὴν κάψουμε ζωντανή!

— Πόσον καιρό θα παίζετε αυτό το παιχνίδι; της φώναξε άγριεμένος ο νέος.

ΩΣΠΟΥ να φτάση στο μεσιτικό γραφείο του κ. Λόουσον, του προϊστάμενου του ο Τζών έβλεπε εινε ήρεμης κώπας. Κι' όμως έκοιμα δέ μπορούσε να καταλάβη γιατί εκείνο το κορίτσι με τα σκούρα μάτια και τα χρυσά μαλλιά, που του είχε γαυογελάσει τόσο γλυκά στην πρώτη τους συνάντησι, τον είχε έμπροσθι να πουλήσει το έξοχικό σπίτι του άδελφού της...

Ο Τζών είχε έρθει στο Μίλερτον, γιατί έμαθε πως θα χτιζόνταν εκεί μερικά εργοστάσια. Επομένως θα μαζεύονταν κόσμος και θα γίνονταν πολλές αγοραπωλησίες ακινήτων. Ήταν καλός υπάλληλος, κι' ο κ. Λόουσον τον είχε άφισει να καταλάβη πως θα ήθελε να τον κάνει συνεταιρό του. Μια ο Τζών δέ σκόπευε να μείνει για πάντα σ' αυτή τη μικρή πολιτεία. Δέ χτιζόσε παρά να κερδίση μερικά λεφτά, και τότε βάφουσε για να βρη μια καλύτερη τύχη.

Ήθελε να γίνη πλούσιος και δυνατός. Ή ρουτίνα κι' η μεριότητα τον τρόμαζαν. Θυμόταν πως ο πατέρας του είχε περάσει δηλ του τη ζωή άδουρδα, άσημια, και υποσώσαν στον έαυτο του να μην του μιούσει.

Μόλις υπήκε στο γραφείο, ο προϊστάμενος του τον κώταξε εξεταστικά με τα κολοκάνθα γέρινκα μάτια του και τον ρώτησε: — Τι συμβαίνει; Άπ' το ύψος σου καταλάναμε πως κάτι τι δεν πήγνε καλά...

— Σωστά μαντέψατε, δήλωσε ο νέος γιοάθοντας το θυμό του να έαγναθώ. Ο κ. και η κ. Κίγκυ δεν άγόρασαν το σπίτι, αν και τότε άρεσε πολύ στην αρχή. Τους εινε εθαιώσει πως, αν και πολύ, ήταν καλοχτιζόμενο και γερό. Μά η δεσποινίς Άμάντα Τόουσον μου γάλασε τα σχέδια!

— Ξέρετε τί έκανε; Στο άπάνω πατάμα, άκριβως επί της κρεβατοκάμαρας είχε τοποθετήσει ένα κορβού με δυο δαγύλα νερό μέσα. Έτσι που θα γυμνέ κανείς πως στάζανε τα κεραμεία. Κι' όμως ειναι θέλαος ότι τα κεραμεία δέ στάζανε κι' ότι ήταν ένα κόλπο της για να διάδη τους άγοραστές! Μπορείτε να μου πητε τί νόγη την τοίμπισσε; — Ο κ. Λόουσον γαυογέλασε.

— Το πράγμα ειναι απλό, άπάντησε. Το σπίτι που μιά άνδρασαν να πουλήσουμε, άηλκε στη θεία της Άμάντα, μια έξαιριστική γυναίκα. Ή Άμάντα κι' ο άδελφός της, που είχαν γάσει από πολύ νωρίς τη υπέτέρα τους, έρχονταν να περάσουν έδω τις διακοπές τους, όταν ήταν παιδάκια. Φαίνεται λοιπόν πως η Άμάντα δέ μπορεί ν' άνεχθι την ιδέα ότι το σπίτι θα κατοικήθη από ξένους! — Μά ο άδελφός της, που ειναι κι' ο κληρονόμος της θείας τους, θέ-

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Έκείνοι δέν έκαναν καμιά παρατήρησι για τίς έσημερίδες. Άλλ' ήταν φανερό πως ο έθιμουσισμός τους είχε σβήσει.

Ο Τζών εινε γίνι κατακόκκινος απ' το κακό του. Μία ώρα άργότερα, εινε άδηνήσε, τους Άμπος στο ένοδογείο τους και άναγώνιστο στο σπιτάκι. Ή Άμάντα δέ φορούσε πια το παλτό της κι' οι έσημερίδες είχαν έξαφανισθι.

— Πόσον καιρό θα παίζετε αυτό το παιχνίδι της φώναζε άγριεμένος ο νέος. — Όσον καιρό θα έπιμένετε να προσπαθήτε να πουλήσετε το σπίτι της θείας μου, του άπάντησε. Έδω μέσα περάσα τις πιά εύτυχισμένες ώρες της παιδικής μου ηλικίας, και δέ θέλω να το χάσω... Ο άδελφός μου δέν τα καταλαβαίνει αυτά. Δέν τον νοιάζει παρά πως θα δώλη λεστά, πως θ' άποχτήση άυτόκιντο και τηλεόρασι, πως θα γίνη μεγάλος και τρανός!

— Μά το σπίτι ειναι δικό του, παρατήρησε ο Τζών, ήρεμα τώρα. — Το έξω, άναστήναε η κοπέλα. Όπως έξω πως γρήγορα θα τελειώση η άδεία μου και θ' άναγκαστώ να γυρίσω στο Λονδίνο, άφινόντας σας άνευχλπο!

Ύπηρχε τόσο πίκρα στη φωνή της, ώστε ο Τζών συγκινήθηκε. Κι' όταν εινε δυο δάκρυα να λάμπουν στα μάτια της, ένοιωσε πως ήταν ίκανός

Σερίτσα ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ

λει να το πουλήσι! διαμαστωρήθηκε ο Τζών.

Οι άντρες ειναι λιγότερο συναισθηματικοί απ' τις γυναίκες, έπι ήρεμα ο προϊστάμενός του, Δέ μπορώ να κατηγορήσω την Άμάντα για το στρατήγημά της, που πρέπει να παραδεχτώ πως ήταν πολύ έξυπνο!

— Άν δέν είχε έξαφανισθι, την ώρα που άντίκρουσε τον κορβού με το νερό, θα την έπιναν! δήλωσε ο Τζών.

Και, την ίδια στιγμή, θυμήθηκε πόσο έπιπουν τον ειναν κυττάζει το έκφοραστικό μάτι της κοπέλας και πόσο παράξενα εινε γυτπίσει η καρδιά του...

— Κουταλάρες! σκέφτηκε. Δέν έγω σκοπό να έρωτευθώ. Για να πετύνω στη ζωή, πρέπει νάμια μόνος μου, χωρίς οικογενειακές υποχρεώσεις και αίσθηματικούς δεσμούς. Δέν πρόκειναι να μείνω για πάντα μια μετριότητα, έπειδή έτυγε νάχη θυορσα μάτια ή δεσποινίς Άμάντα!

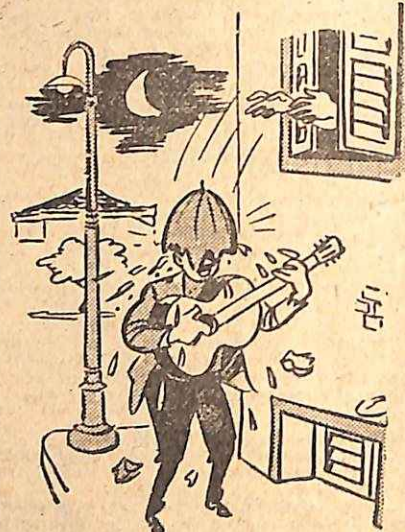
— Μην άνησυχή! τον έβγαλε απ' τις σκέψεις του ο προϊστάμενός του. Έμεις θα συνεχίσουμε τις προσπάθειες μας να πουλήσουμε το σπίτι. Και στο τέλος θα συμβή ένα από τα δυο: Ή η Άμάντα θα κουρασθι να μιά φέρνη έμπόδια, ή κάποιος άγοραστής θα πάρη το σπίτι, όσο άσχημο κι' αν προσπαθήση εκείνη να το φανή!

Τρεις μέρες άργότερα, παρουσιάστηκαν στο μεσιτικό γραφείο ο κ. και η κ. Άμπος, δυο καινούργιοφες μίους που ψάγανε να θρούνε ένα έξοχικό σπιτάκι. Ο Τζών ανέλαβε να τους δείλη το σπίτι του άδελφού της Άμάντα, αν και φοδόναν πως η κοπέλα θα του σκάωνε κάποιο καινούργιο κόλπο...

Οι Άμπος γονιτεύθηκαν έλπώντας τα κόκκινα κεραμεία της σκεπής και τα ψηλά δέντρα, που περυστολίζαν το σπιτάκι. Τους άσεσε τόσο, που δέν πρόσεξαν πως η Άμάντα που τους άνοιξε την πόρτα φορούσε ένα θαρό παλτό!

Ο Τζών δυνος το είδε κι' άναρωτήθηκε τί την είχε πιάσει. Γιατί, αν κι' ο καιρός ήταν ψυχρός, το σπίτι ήταν άσκατά ζεστό. Μά όταν εινε τις έσημερίδες που ήταν κολλημένες στις ναραμίδες άλων των παραθύρων, κατάλαβε το γέμειο της κοπέλας. Ήθελε να πηδή τους υποχίριους άγοραστές πως τα κομμάτια άφιναν μεγάλα κενά και πως έμπαινε από παντού το κρύο!

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

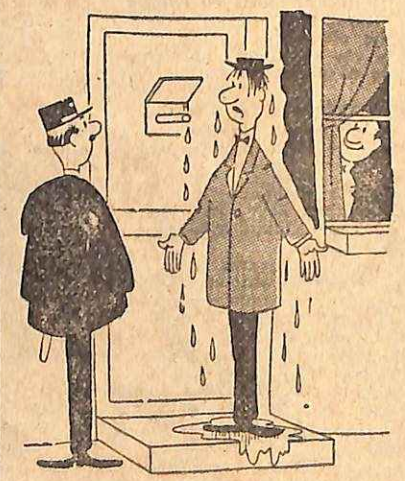

— Μπα! Βγήκανε κιάλας τα καρπούζια;

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Θα ήθελα να με πληροφορήσετε πού ειναι το άποτέλεσμα, αν παραλαβαίσουμε το 16 έπι 5, προσθέσουμε το 9 και το άθροισμα το διαιρέσουμε διά του 7 κόμμα 3;

— Μου τηλεφώνησε και μου είπε «Έλα γρήγορα σπίτι μου, έκανα μια πολύ άστεία εφεύρεσι!»

ΤΩΡΑ τελευταία φαίνεται ότι άγριεσαν οι γυναίκες. Σκοτώνουν και με το πιστόλι σαν την ήρωισα του δράματος στο Ήρακλειο της Κρήτης. Ξεπλένουν την προσοχή του ξεγελασματος στο αμαρ το άπιστου. Μπάκι και κάτω!

Κι' αλήθεια, ήταν καιρός να τελειώσουν κάποτε τα άτιμάρητα ξεγελάματα των κοριτσιών. Δυστυχώς ο αυτό το ζήτημα φαίνεται ότι έμιασε περισσότερο απ' όσο πρέπει συγχωρημένο και πολύ μακριά από την έλληνική πραγματικότητα. Προστατεύουμε όσο ειναι δυνατόν το άηλικό κορίτσι, αλλά άφήνουμε στην τύχη του το κορίτσι των είκοσι χρόνων. Τ' άφήνουμε στην διάθεσι του πρώτου τυχερούς γλυκομυλίου μακαρά.

Όσοάσο θα πρέπει να μελετηθώ κάπως πιά προσεκτικά αυτό το θέμα, έτσι άκριβως όπως τρποποιήθηκαν οι διατάξεις του σχετικού νόμου για τον βιασμό των γυναικών. Θα πρέπει να μη καθορίζεται η ηλικία της νέας που ξεγελάσθηκε, γιατί δέν υπάρχει ηλικία στην έρωτευμένη γυναίκα που ξεγελιέται από έναν μαέστρο της άπάτης και του έρωτος. Όλες πέφτουν στην καλοστημένη παγίδα και καταστρέφονται. Δέν πρέπει να άσπασι τώμαθα. Ή Έλλάδα δέ μπορεί να γίνη Εύρωπη. Καλό θα ειναι μάλιστα να μελετηθούν οι άμφικανικοί νόμοι για την προστασία της γυναίκας, τόσο στην επαγγελματική όσο και στην ιδιωτική ζωή της. Χρειάζεται άκομη ο φόδος της τιμωρίας.

Συζητήσαμε με ένα πλθός γυναικών δικηγόρων και πυνικολόγων το θέμα της γυναίκας που παίρνει μόνη της το δικό της με το πιστόλι. Ή γυναίκα αυτή υποστηρίζουν ότι δέν ειναι δυνατόν παρά να έχη ξεφύγει από το φύλο της!... Ποτέ μια φυσιολογική γυναίκα δέ μπορεί να κρατήση στα χέρια της ένα περιστρόφο. Όσες περιπτώσεις παρουσιάσθηκαν στο παρελθόν, είχαν η κάθε μια τους την ιδιομορφία της.

Πριν από χρόνια, σε μια πόροδο της όδο Πατησίων, στον επάνω όροφο ενός σπιτιού, είχε βρεθί σκοτωμένος πάνω στο κρεβάτι του ένας γυνότος Άθηναίος. Ή αυτοψία κι' η έπιστημονική έρευνα της άστυνομίας άποκάλυψε ότι ο άθροπος αυτός είχε δολοφονηθι από έναν άριστο σκοπευτή, κατά αστανικό τρόπο. Ο δολοφόνος του τον είχε πυροβολήσει απ' έξω από την κλειστή πόρτα της κάμαρας του, χωρίς να τον βλέπει. Άλλ' είχε υπολογίσει με μαθηματική ακρίβεια την τροχιά του βλήματος, και είχε καταφέρει να τον άφισι τον τόπο.

Πούος ήταν αυτός ο δολοφόνος; Ύστερα από ένα πλθός έρευνών και διεξονυχιστικών άνακρίσεων, όλες οι ύπονοιες στράφηκαν προς μια γυναίκα. Μια πραγματική άμοζόνα, που άναπόσε με πάθος το όπλο της σκοποβολής. Ή όμορφη αυτή γυναίκα ήταν «άσπρος» στο πιστόλι.

Έτσι, οι άστυνομικοί κατέληξαν στο άκόλουθο συμπέρασμα: ότι ύπολογισε τα πάντα, σκόπευσε από την κλειστή πόρτα, πυροβόλησε και πέτυχε δίαν τον στόχο της.

Μά κανείς δέ μπορεί να στηρίξη αδιάσειστα την σχετική κατηγορία εναντίον της. Άργότερα, η ίδια έβρασε ως κατάσκοπος κι' ήταν μια φοδερή και δυναμική άμοζόνα με χαλύδωνη καρδιά, που μπορούσε να κρατή στο χέρι της το πιστόλι και να μη τρέμει. Άλλ' η περίπτωση που η γυναίκα χρησιμοποιεί το πιστόλι για να έκδικηθι τον άνθρωπο που την ξεγέλασε, ειναι όταν τον έγκλημα ύπαρξη συννεργός άνδρας. Ο πατέρας, ο άδελφός ή άκομη κι' ένας φίλος. Αυτός της δίνει στο χέρι το περιστρόφο και την πείθει να το χρησιμοποιήση.

Άλλωστε σε μια τέτοια περίπτωση, το θέμα του ξεγελασματος έχει πάντα ένα σωρό έξοφρητικά. Το σημαντικό είναι το έλαφοντικό της πλθός συνηθσεως. Κανένα όρκωτο δικαστήριο δέν ειναι δυνατόν να παραδεχθι ότι μια γυναίκα που έγκαταλήθηκε ή που ξεγελάσθηκε, σκότωσε εν ψυχρό άνθρωπό της. Πάντα πρό του έγκλήματος θα έχουε ποταμούς δακρύων από την απελπίσια της, θα υπέστη ένα πλθός άπεριγράπτων έξευτιμών.

Όσοάσο, τώρα τελευταία, ειναι τρεις περιπτώσεις γυναικών που ξεκαθάρισαν τους λογαριασμούς τους με το περιστρόφο—γεγονός που δέ πρέπει ν' άνηχτή τους άνδρες. Ίσως θα πρέπει να σκεφθούν μήπως οι γυναίκες ειναν πιά στην σκληρόκαρδο και προσαρμωσθηκαν άπλυτα στην εποχή τους.

Συνήθως οι γυναίκες, από την αρχαιότητα ως σήμερα, μεταχειρίζονταν άλλα πιά αστανικά μέσα έκδικησεως και δέν σκότωναν τόσο πλθλκα-σίου τους με το περιστρόφο. Ίσως θα πρέπει ν' άνηχτή τους άνδρες. Ίσως θα πρέπει να σκεφθούν μήπως οι γυναίκες ειναν πιά στην σκληρόκαρδο και προσαρμωσθηκαν άπλυτα στην εποχή τους.

Ειναι λοιπόν τόσο ψύχαση η γυναίκα για να κρατήση σταθερά ένα πιστόλι στα χέρια της, να σκοπεύη και να πετύχη δίαν τον στόχο; Βεσβαίως ειναι. Ύπαρχουν γυναίκες που έέρουν θαυμάσια σκοποβολή, που έχουν πάρε βραβεία σε διεθνείς άγώνες. Κι' ύπάρχουν πλθός γυναίκες στην εποχή της Άντισέας, που έδρασαν άληθινά σαν άνδρες, με την ίδια σκληρότητα και την ίδια ψυχραιμία.

Δυσκόλια ώστόσο μια γυναίκα, όταν άποφασισι να έκδικηθι άγοράζει ένα περιστρόφο. Ίν νησος το φονικό αυτό όργανο θα πρέπει να άπαχθι στο σπίτι της ή να άνήκη στον πατέρα, στον άδελφό ή σε κάποιον συγγενή. Γιατί έχει μια άπεριγραπτή... κρούδα στα χέρια της γυναίκας αυτό το κριβερίκο. Δέν το έχει συνηθίσει

ρια, το γυάλισα, το γέμισα σφαίρες και το έρωξα πίσω από την ντουλάπα, για να το βρήτε και να τον συλλάβετε. —Πίστεια ότι δέ θα μπορούσε ν' άποδείξη την άθωότητά του και θα τον στέλνανε στην φυλακή. Έτσι θα ξεφύγε από όλες τις φίλες του και θα ήταν και πάλι δικός μου. Έγω θα φροντίνα να μη το άφήνι τίποτα στην φυλακή, κι' άργότερα πάλι θα έαναγύριζε στο σπίτι... Φυσικά, ο δυστυχισμένος άνδρας άσέθηκε έλευθερος, ενώ η γυναίκα του τιμωρήθηκε γιατί είχε εξαπατήσει την άστυνομία. Ή συκοφαντία ειναι μια από τις πιά συνθι-σμένες έκδικήσεις των παθολογικών γυναικών. Μά ύπαρχουν και περιπτώσεις φοδερών κι' αστανικών έκδικήσεων. Μία τέτοια ειναι η έξής: Μία γυναίκα άγαπούσε παθολογικά ένα χήρο.

Η γυναίκα ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ...

Έκδικήσεις και ξεκαθαρίσματα λογαριασμών

και δέν έχει άσχοληθι μαζί του. Κι' άλλωστε, με την έξυπνάδα που διακρίνει την γυναίκα και με το έρεωρετικό πνέμα της, κατοφέρει να βρη ένα σωρό πιά άποτελεσματικούς τρόπους για να έκδικηθι τον άπιστο. Το κοινό μέσον μετάχειρίζεται, ειναι η ψεύτικη καταγγελία.

Νά μια χαρακτηριστική περίπτωση: Μία γυναίκα άγαπούσε παθολογικά τον άνδρα της. Έκείνος όμως είχε άρχει να μη την λογαριάζη, να δημιουργή ένα σωρό περιπέτειες με διάφορες γυναίκες και στο τέλος να μην πηγαίνη καν στο σπίτι του. Ή γυναίκα του άγωνίσθηκε σκληρά για να τον έπανέφερε στις γαρές του συζυγικού βίου. Όταν όμως εινε ότι δέ θα τα καταφέρει, σκέφτηκε να τον έκδικηθι κατά τον έξο προπο: Κατήγγειλε στην άστυνομία ότι ο άνδρας της, τός ήταν μέλος μιας τρομοκρατικής όργανώσεως κι' ότι είχε φυλαγμένα στο σπίτι όπλα.

Άναστατώθηκαν φυσικά οι άρχες κι' έκαναν έρευνα στο σπίτι του. Τέλος, πίσω από μια ντουλάπα, εύρησαν κρυμμένα ένα πλθό περιστρόφο. Ο άνδρας φυσικά συνελήθη κι' άρχισε μια διεξονυχιστική έρευνα. Τού κακού ο δυστυχής διαμαρτυρόταν ότι ήταν άθώος.

— Μη σε νοιάζη και θα βρούμε άκομη σ' αυτή την ύποθεσι! του λέγανε οι άστυνομικοί. Και πράγματι, δέν άφιναν να διαπιστώσουν ότι ο άνδρας αυτός ήταν ένας νομοταγής πολιτης, ότι δέν είχε καμία σχέση με τρομοκρατικές όργανώσεις, κι' ότι το περιστρόφο το είχε έρθει από τον πόλεμο, έχασμένο σ' ένα σωρό, —Άπορώ μάλιστα, δήλωσε, πως βρέθηκε πίσω από την ντουλάπα.

Κάλεσαν πάλι την γυναίκα κι' άρχισαν να την άνακρίνουν, για να ίδούν τί είχε συμβή. —Θα θέλαμε να μάς έξηγησετε πως πληροφορήθηκε ότι ο άνδρας σας είχε όπλα στο σπίτι της ειναν.

— Μία μέρα, τον είδα να κρύβη ένα περιστρόφο πίσω από την ντουλάπα!... άπάντησε εκείνη. Ύστερα όμως από μια άσστηρη άνακρίση, τους άπεκάλεσα κλαίγοντας.

— Ήθελα να τον έκδικηθω που με είχε άγκα-ταλείνει. Έτσι πήρα το πλθό περιστρόφο του, που το είχε αφήσει σ' ένα συρτάρι, το κωδ-

Μία μέρα, κατάφερε να το παρασύρη σε μια άπόκρημη άκτι και να το πετάξη στη θάλασσα!

Ο άνδρας αυτός συζούσε μαζί της, αλλά δέν ήθελε να την παντρευθι, γιατί είχε ένα παιδί. Δέ θέλω, δήλωσε, να δώσω μπριούια στο παιδί μου. Άν αύριο μάλιστα κάνουμε και μαζί παιδιά, αυτά θα τ' άγαπάς περισσότερο κι' εκείνο θα το κήνης δυστυχισμένο...

Μάταια η γυναίκα προσπάθησε να τον κάνει ν' αλλάξη γνώμη. Τέλος πάνω στην τρέλλα της σκέφθηκε να έκδικηθι το παιδί. Νά το βγάλη από τη μέση!... Και πράγματι μία μέρα κατάφερε να το παρασύρη σε μια άπόκρημη άκτι και να το πετάξη στη θάλασσα. Έπειτα γύρισε στο σπίτι.

Ο πατέρας του παιδιού τρελλάθηκε κυριολεκτικά από την στενοχώρια του. Είδοποιε την άστυνομία, άρχισε να ψάχνη παντού για το παιδί του που είχε γαθή. Την ίδια άνηυχία και το ίδιο άνοαφέρον έδεχνε κι' η γυναίκα.

Την έπομένη, τέλος, μαθεύτηκε ότι ένας ψάρας είχε σώσει το παιδί, ότι το είχαν μεταφέρει στο Ζάννιλο νοσοκομείο κι' ότι είχε διαφύγει ως εκ θαύματος το θάνατο.

Φυσικά, δέν άφινε να μαντέψι σ' όλες τις παράφρενες λεπτομέρειες της όλη η άναρχιστική ιστορία. Ή γυναίκα συνελήθη και στάλθηκε στη φυλακή. Όσο για το δύστυχο πατέρα, έκανε ο άνδρας τον σταυρό του πως ο Θεός βοηθήσε και σώθηκε το παιδί του, κι' άκομη που γύλισε από την έγκληματική εκείνη γυναίκα!

Μία άλλη αστανική έκδικησι γυναικός ειναι η άκόλουθη: Ένας άνδρας είχε παντρευθι μία γυναίκα με δυο παιδιά. Γρήγορα όμως τη βαρέθηκε κι' άρχισε να έχη φίλες. Τότε εκείνη άποφασισε να τον έκδικηθι. Σκέφθηκε να τον σκοτώση. Και ένα μεσημέρι τού έοριε δηλητήριο στη σούπα του. Ή σούπα όμως ήταν ζεστή και για να κρυάσει, σιγήνη την άφησε στο μαρμάρινο της κούβινος. Έπειτα πήγε να του κάνει συντροφιά στην τραπέζια, για να μη ύποπτευθι τίποτα...

Μά τότε ο διαδολός έβγασε την όφρα του. Τα παιδιά της γύρισαν από το σχολείο, και όπως οι ταν πενησμένοι, έτρεξαν στην κούβινα, πίσω με την σούπα και την έφαγαν. Έπεται άπο έλάνισσα λευκά δάκρυα. Ήπεται κατά της σπαράζοντας απ' τους πόνοους και πέθαναν σε λίγο!

Οι έκδικήσεις των γυναικών ήταν άλυστα αστανικές. Όσοάσο τώρα φαίνεται ότι άρχισαν να γίνονται... πλλκαρικά, και γι' αυτό χρησιμο-ποιούν πιά και το περιστρόφο και λένουν οι άπό τις διαφορές τους σαν άνδρες...

Άς έλπίσουμε όμως ότι θα σταματήση ως έδω το κακό. Διαφορετικά κινδυνεύουν ένα σωρό άνδρες. Έκτος αν τροποποιηθούν οι σχετικοί νόμοι, ώστε να προσταθούν περισσότερα στην γυναίκα και να μη την άνοακώσουν για βρόχια μόνη της το δικό της...

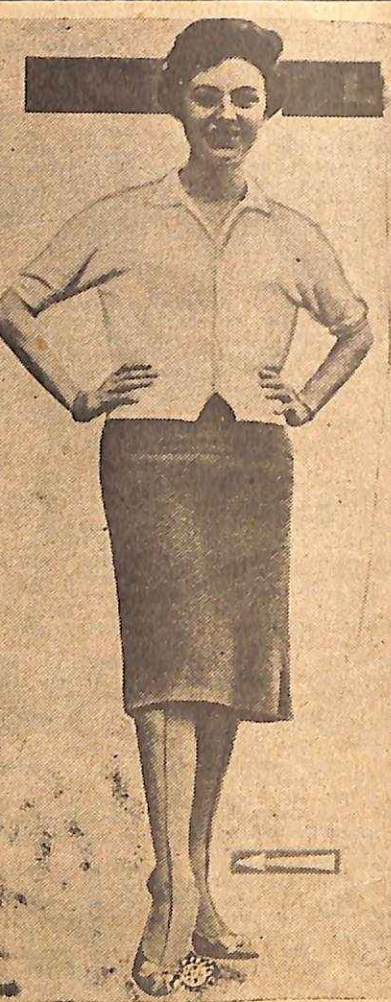
Τι τ'ίς ΜΗΤΕΡΕΣ

Τα παπουτσάκια του παιδιού

Φθέρεται μονάχα, το έσωτερικό άκρο της. Η άνωμαλία αυτή μπορεί να διορθωθεί μόνη της. Μπορεί όμως και να δώσει κάποια ειδική θεωρία, για την οποία θα συμβουλευθείτε τον παιδίατρο, όσο το δυνατό νωρίτερα. Πάντως, οι περιπτώσεις πραγματικής πλατυποδίας είναι πολύ σπάνιες. Όσο μεγαλώνει το παιδί, ή φέρνει τον γίνεται πλατύτερη και λιγότερο στενιέει η κλίση του πέλματος προς τα μέσα. Σε αρκετά μωρά, το χοντρό δάχτυλο απέχει πολύ από το υπόλοιπο, σαν τον αντίχειρα του χεριού. Η απόσταση αυτή λιγοστεύει σιγά-σιγά στις περισσότερες περιπτώσεις, όσο μεγαλώνει το παιδί. Μη διστάσετε όμως ποτέ τα πράγματα. Αν μεταγενεοποιηθεί δύσκολο, το χοντρό δάχτυλο μπορεί να λυγίσει και να παραμορφωθεί, κι η παραμόρφωση αυτή να δημιουργήσει άρνητο κάλους. Όταν πρόκειται ν' αγοράσετε παπούτσια για το παιδί σας, προσέχετε να τα δοκιμάσει δοκιμάσει, ώστε να πέσει όλο το βάρος του στα πόδια του, γιατί γίνονται τότε λίγο μακρύτερα. Τα παπούτσια πρέπει ν' ακολουθούν τη φυσική γραμμή του ποδιού, να είναι ενισχυμένα στο εσωτερικό τους μέρος, αλλά και μαλακά συγκρότητα (αλλιώς έμποδίζουν την ανάπτυξη των μικρών μυών του ποδιού και μπορεί να προκαλέσουν πλατυποδία). Πρέπει ακόμα να είναι κατά 1-

1½ πόνο μακρύτερα από το πιο μακρύ δάχτυλο (το οποίο δεν είναι πάντα το χοντρό). Τα ζουλάτε ελαφρά, γύρω από το έμπροσθεν μέρος του ποδιού, για να ξεδιανοήσετε πως είναι αρκετά φαρδιά ολόγυρα. Πρέπει να μπορείτε να ταμπήξετε λίγο το πετόι τους ανάμεσα στα δύο σας δάχτυλα, στο φαρδύτερο μέρος του ποδιού. Έχετε υπ' όψη ότι το φάρδος του ποδιού αλλάζει με την ηλικία. Αποφύγετε τα υποτάκια, γιατί περιορίζουν τις κινήσεις των μυών και εξασθενούν τους άσσοανγύλους. Αντίθετα, τα πέλμα είναι κατάλληλα, αρκεί το παιδί να έχει κανονικά πόδια. Πρέπει όμως να σβήνουν κάθε τόσο τα λουράκια τους, που λασκάρουν με τη χρήση. Συνήκ, οι υπέρτες παραπονούνται ότι τα πέλμα επιτρέπουν στα πόδια του παιδιού να μεγαλώνουν και ν' απλώνουν πάρα πολύ. Αυτό δεν είναι απόλυτα σωστό, υπάρχει όμως πίσω του κάποια σχετική αλήθεια: "Επειδή δηλαδή τα παιδικά ποδαράκια μεγαλώνουν περισσότερο το καλοκαίρι, οι υπέρτες το αποδίδουν στα πέλμα που τους φοράνε αυτή την εποχή. Το καλύτερο ύφος τακουνιού για τα παιδικά παπουτσάκια είναι 1½ πόντος. Αυτό ξεκουράζει περισσότερο το πόδι και τα δάχτυλα. Προσέχετε επίσης τις κάλτσες των παιδιών. Πρέπει να ακολουθούν το μέγεθος των ποδιών τους, αλλιώς σβήνουν τα δάχτυλα και τα κυρτώνουν. Τα πολύ κοντά παπούτσια παραμορφώνουν τα πόδια. Αν μιν είναι υντερα, δημιουργούν κάλους στο μικρό δάχτυλο και κάνουν το χοντρό να στραβώσει. Αν πάλι είναι στρογγυλά μπροστά, αναγκάζουν τα δάχτυλα να κυρτωθούν και σηματοποιούν κάλους στο πέλμα. Μη δίνετε τα παπούτσια ενός παιδιού σε άλλο, γιατί έχουν προσομοιωθεί με τη χρήση στο σφυγματοειδές των ποδιών του πρώτου, κι έπομένως θα είναι ενοχλητικά και ελαθερά για το δεύτερο. Είναι λάθος αυτό που κάνουν μερικές μητέρες, να φυλάνε ένα ζευγάρι παπουτσάκια του παιδιού ενιά καλό. "Επειδή ακριβώς αυτά δε φθιόνονται πολύ, το το φοράνε επί περισσότερον καιρό. Στο μεταξύ όμως το πόδι του έχει μεγαλώσει και χρειάζεται συνεπώς μεγαλύτερα παπούτσια.

ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ ΤΗΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΗΣ

Η μεγάλη τραγουδιούρια και οτά Κατερίνα Βαλέντε λανθάνει τελευταία μιά καινούργια μόδα: κάλτσες γούλον με τη ραφή μπροστά. Πολλά εργοστάσια άρχισαν κι' άλλες να φτιάχνουν παρόμοιες κάλτσες. Η καινούργια μόδα προβλέπεται ότι θα έχει κατακτήσει όλες τις γυναίκες ως το προσεχές φθινόπωρο. Η Κατερίνα θα φύγει σε λίγο για την Ιαπωνία, όπου θα τραγουδήσει γιαπωνέζικα. Θα μάθει κατόπιν κινέζικα, για να τραγουδήσει στην Κίνα. Έχει τραγουδήσει ως σήμερα σε έξη γλώσσες: γερμανικά (που είναι η μητρική της σση), γαλλικά, αγγλικά, Ιταλικά, Ισπανικά και πορτογαλικά.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΦΑΝΟΣ

Ο μικρός αυτός ηλεκτρικός φάνας είναι ένας λογικός... προσβολός της τσιπής. Κατασκευάζεται από τα γερμανικά εργοστάσια «Α.Ε.Γ.» και λειτουργεί χωρίς μπαταρία, με δύο μπαταρία ηλεκτροκίνητα, τα οποία μόλις εξαντληθούν εναλλάσσονται. Αρκεί άλλως να συνδεθούν με μιά οποιαδήποτε ηλεκτρική πηγή.

ΤΑ ΖΩΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΟΙ ΤΕΡΜΙΤΕΣ

Ο ΤΕΡΜΙΤΗΣ είναι ένα είδος μυρμηγκιού. Έχει μεγάλα, ραβδωτά κοιλιά και μακρός τοια ως τέσσερα χιλιοστόμετρα. Δεν έχει όμως το θώρακα του μυρμηγκιού. Οι κινήσεις του είναι θεωρείς, χωρίς καμιά ευκίνηση. "Αν μείνη λίγη ώρα στον ήλιο, ψοφάει. Και κάτι άλλο, ακόμη χειρότερο από όλα τα άλλα: Οι τερμίτες είναι τυφλοί. Αυτοί οι αχρήστες, που φτιάχνουν αληθινά παλάτια μέσα στις σπηλές της γης, ποτέ δε βλέπουν τα δημιουργήματά τους. Οι εργάτες δουλεύουν όλη την ημέρα μέσα στη γη, στη φωλιά τους. Οι στρατιώτες φυλάνε σκοποί για να τους προσφυλάζουν από τους εχθρούς. Όπως είδαμε και από μυρμηγκία, οι μόνον προνομήνιοι ο' αυτή την κοινωνία είναι οι παρθένοι πριγκίπισσες και οι πριγκίπες. Υπάρχουν επίσης ένας βασιλιάς και μιά βασίλισσα, που ζουν μέσα σ' ένα στενόμακρο κελί. Ο άρσενικός είναι μικρόσωμος, δειλός, φιλάθετος, κρυμμένος πάντα πίσω από τη γυναίκα του. Κι' αυτή πάλι άκουση, όλο κοιλιά γεμάτη αυγά. Είναι μιά βασίλισσα νοντρά, άσπορτολάρα, που λατρεύεται όπως σάν εϊδωλό. Χιλιάδες εράντες την έμμεπρετούν και την χαιδεύουν. Την ταίζουν στο στόμα, γιατί δε μπορεί να κάνει την παραμικρή κίνηση. "Ολη την ημέρα γεννιάει αυγά, από ένα κάθε λεπτό. Όταν όμως η νονιμή της λιγοστεύει, τότε παύουν να της δίνουν τροφή. Οι εργάτες κάνουν άπεργία και το βασίλικο ζευγάρι δεν άργεί

ΟΙ ΤΕΡΜΙΤΕΣ

να ψοφή από την πείνα. Οι υπηκούοι τους τρώνε τότε με πολλή ευχαρίστηση τα πτώματά τους. Οι πριγκίπες και οι πριγκίπες δεν είναι τυφλοί. Δεν έχουν θέαση πολύ δυνατή όραση, πάντως όμως βλέπουν. Είναι οι τελειότεροι εκπρόσωποι του είδους και και είναι επίσης οι μόνον, που έχουν φύλο και Ικανότητα αναπαραγωγής. Λίγο πριν άρχισουν οι έρωτες του φθινοπώρου και την ώρα, που θαυοιλεύει ο ήλιος, οι στρατιώτες άνοίγουν τις πόρτες της φωλιάς κι' άφύων την άριστοκρατία των τερμιτών να κάνει την πρώτη και τελευταία έξοδό της. "Υστερα από ένα σύντομο πέταγμα, οι θηλυκές καθνται άπάνω στα γόστα και με έθιαες κινήσεις των δίδανων φτερών τους κάνουν νοήματα στους άρσενικούς, που τρέχουν κοντά στις άνατημένες τους. "Επειτα από το ζευγάρωμα, τους πέφτουν τα φτερά. Οι νεόνυμφτοι άρχίζουν αμέσως να σκάσουν τη γη για να κατασκευάσουν το πρώτο δωμάτιο του βασιλείου τους. Σε λίγο, όταν τα αυγά, που θα γεννήσει η θηλυκή, άνοιγουν, θα τους περιστοιγούν ένα σωρό εργάτες και στρατιώτες, τυφλοί και σκυθρωποί, γωοίς φύλο. Αυτοί θα φτιάχνουν μιά καινούργια μεγάλη πολιτεία κάτω από τη γη. ΓΡΥΛΟΣ Ο ΑΚΟΥΡΑΣΤΟΣ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ "Υπάρχουν ζώα, που στην έρωτική τους ζωή δεν παρουσιάζουν διαφορά από τους ανθρώπους, ούτε στα φέρον, ούτε στις κινήσεις, στη ζήλεια ή την άφοροσία. "Ανάμεσα σ' αυτά βρίσκουμε δόν ζούαν, γόγτες ή γόγτες, καθώς και καλούς

ΤΟ 820, ο Λέων δ' Ε' δολοφονήθηκε κι' ο θρόνος του κατέληξε από τόν Μιχαήλ Β' τόν Τραυλό. "Ο νέος αυτοκράτωρ, άσφαινα με τους χρονολόγους της εποχής του, ήταν ένας τραγός κι' άμαθης έπαρχίωτης, που πέρασε τα νεανικά του χρόνια άνάμεσα σ' αείρετικούς, Έβραούς και μισοέλληνιμένους Φρυγίους. "Ωστόσο, όταν κατέλαβε την άρχη, το κράτος μασιτόταν, έκτος από τα έσωτερικά γεγονότα, και από δύο έξωτερικούς έχθρους: τους Βουλγάρους και τους Άραβες. Παρ' όλο το σκοτεινό του χαρακτήρα, ο Μιχαήλ προσπάθησε να δείξει τις στρατηγικές Ικανότητές του, αναλαμβάνοντας πρωτοβουλία στους πολέμους αυτούς. Κανένας όμως δεν ήθελε να τόν βοηθήσει, γιατί όλοι σχεδόν τόν θεωρούσαν κατώτερο τους. "Ο αυτοκράτωρ θυμήθηκε τότε έναν παλιό κι' άφοισμένο του φίλο, τόν Θωμά, που ήταν άρχηγός αέματις. Διοικούσε δηλαδή τις στρατιωτικές δυνάμεις της Μικράς Άσίας. "Αμέσως τότε τόν προσκάλεσε στη «βασιλεύουσα», όπου τόν έκαμε μεγάλη έπαιση, για να τόν δείξει την έκτιμησή του. "Ο

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Λός και άνικανος στρατιωτικός. Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι, αν γινόταν ένα με τόν προδότη, ίσως να κέρδιζε κοντά τόν δ.τι τόν ύποσχοταν. "Η συμφωνία τους έκλεισε την ίδια εκείνη μέρα. Τό κίνημα τόν Θωμά άρχισε να ριζώνει. Με καταπληκτική σπείδα ταχύτητα απλόηθηκε σ' όλη τη Μικρά Άσία κι' ύστερα από λίγο δεν άπόμεινε ούτ' ένας στρατιώτης, ούτε ένας κάτοικος τών μακρινών εκείνων περιοχών, που να μη τόν άναγνωρίσει γι' άρχηγό μιάς νέας δυνάμεις, έτοιμης να στραφή κατά τόν αυτοκράτορα Μιχαήλ τόν Β'. "Ο τελευταίος, που δεν περίμενε τέτοια άπίστευτη προδοσία από τόν στρατηγό του, έστειλε κρυφά μερικούς έμπιστους ανθρώπους του, για να τόν βρουν, να τόν συλλάβουν και να τόν φέρουν αλμάλωτο στη Κωνσταντινούπολη. "Από τούς πέντε όμως, που πήγαν γι' την έκτέλεση τού επιτρέποντος αού έργου, έμεινε ένας άνδρας υπό τού "Ολάντου παρασκευάσει, ή δε κεφαλή αούτο άποστέλλεται προς τόν Μιχαήλ, όστις, κατά την συνθήκη αούτο χλευαστικήν άγριότητα έσπευσε να διαδίδση τόν τσάπαιον προς τόν θετόν πατέρα. "Ο Θωμάς έκλαψε πικρά για τόν χαμό τού θετού παιδιού του, μα δεν τρέφει κρατο. "Αντίθετα, όρκίστηκε να εκδίκησει μέ τόν ίδιο τρόπο. "Η πολιτορία της πρωτεύουσας τού Βυζαντίου κράτησε ένα ολόκληρο χρόνο. "Ο αυτοκράτωρ βρέθηκε σ' έξαιρετικά δύσκολη θέσι. "Εκτός που δεν είχε έμπιστοσύνη σε κανένα, έβλεπε πως ο καλός Μαυριό βοηθός άόλεος και περισσότερο τόν προδότη. Τότε ακριβώς σκέφθηκε να παύσει τον πόλεμο. "Αρχισε, με άνθρώπους του, να διαδίδει παντού πως θα έδινε άμνηστία σ' όλους τούς στασιαστές και θα τούς χάριζε συγχρόνως άπεράντα χήματα. Τα συνήματα αούτα τόν Μιχαήλ, βρήκαν άπήνη, άνάμεσα στον έπαναστατημένο στρατό. Στην άρχή αούτομολησαν προς την πρωτεύουσα καμιά πενήτακόσια όπλτες. "Αλλά δεν πέρασαν πολλές μέρες και τα στρατεύματα τού Θωμά άρχισαν να διαλύονται. Χιλιάδες ήταν οι φυγάδες. "Ο Μιχαήλ βρήκε τότε την ευκαιρία να έπείσει έναντιον τόν προδότη. "Η έπίθεσή του, άπο σπείρας κι' άπο βάσσης, είχε την όρημν κεραυνού. "Ο Θωμάς άναγκάστηκε να λήσι μιά ώρα άργότερα την πολιτορία και να καταφύγει με τα υπολείμματα τού στρατού τόν στην "Ανδριανούπολη. Με τη σειρά του, ο αυτοκράτωρ άπείσε τόν πολέμωρη εκεί. «Και έπειδή τρέφει εν αούτ ήν ύπήρχον, οι στασιασται ύπεχρέωσαν να παραδώσων τόν τθωμάν και "Αναστάσιον τόν υιόν του, ίνα σώσων την ίδίαν ζωή. τόν κρέας τους είναι φαγητόν και γίνεται κωνσέρβες, που στέλνονται στο έσωτερικό. "Η αλήθεια είναι, ότι ο Μιχαήλ φέρθηκε άφάντα

ΑΡΚΕΤΑ ΕΜΕΙΝΑ ΤΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΝΑΣ ΤΡΑΠΗΛΗ! ΕΙΠΕ Ο ΘΩΜΑΣ. ΚΑΙΡΟΣ Ν' ΑΝΟΙΞΩ ΤΟ ΦΤΕΡΟ ΜΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΠΛΑ!

αύτη τη δουλειά, πίστηκαν οι τρεις κι' ύστερα από τρομακτική βασανιστήρια, αναγκάστηκαν να δηολογήσουν την αλήθεια. Οι άλλοι δύο μόλις και μεπά βιας κατώδωσαν να διαφύγουν τη σύλληψη και να επιστρέψουν στην πρωτεύουσα. "Ο αυτοκράτωρ κατάλαβε τότε πως είχε να κάνει μ' έναν έξαιρετικά επικίνδυνο αντίπαλο και αποφάσισε να τόν τιμωρήσει παραδειγματικά, έκστρεφοντας έναντιον του. "Αλλ' άσπου να έτοιμασθί για τήν άνοχή, ο Θωμάς, που γρήγορος όπ' αυτόν — άπο τόν προηγούμενος σπείθηκε στην "Αντιόχεια άπο τόν πατριάρχη "Ιωάνν. βασιλέα τών Ρωμαίων — κίνησε με μεγάλο και δυνατό στρατεύμα, να πολιορκήσει τήν «βασιλεύουσα». "Υποστηρίζόμενος άπο τόν στόλο τού καλίστη Μαυριού τόν Αλγαιο, ο Θωμάς κατέβηκε τήν δυνάμει του έναντιον της περιπαλπού πρωτεύουσας, που άόγισε να την περιφύγει τόσο άπο την σση, όσο και άπο τη θάλασσα. "Όταν έβρισσε στις εύραπαικές ακτές, οι Σλαβόι της Θρακίας και της Μακεδονίας ένώθησαν μαζί του. "Αλλ' ο προδότης έπείραζε τόν μέγα λάθος — γράφει ο Παπαρηγόπουλος — να άσφει εις τα όπισθια αούτο όχι μόνο πάλι φρούρια υπό τών βασιλικών στρατευμάτων καταλέμενα, αλλά και δύο δολιχάρα θέματα της Μικράς Άσίας, τού τού "Ομικίου και τόν τόν "Αρμενιανόν. τών όστων οι στρατηγοί Κατάκωλας και "Οδωκός κατά νύτων αούτο εναγώνισαν, πθάνον να επαγώνισουν επικίνδυνους αντίπαλους. "Ετόστο δέ — συνεχίζει ο ίδιος — σπείρα προπομπάια όρη, ότι ο Θωμάς έξέμενε τόν θετόν αούτν μόν μετά μικρού στρατιωτικού σώματος, ίνα ακολουθούσε, θα τόν ανέβαζε σ' άνώτατα αείωματα τού κράτους. "Όπως είπαμε και πιο πάνω, ο Μανίκης ήταν δει-

ΜΕΤΑ ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ, ΤΑ ΚΑΓΚΟΥΡΑ

"Επειτα από μακρές και άναλασσύμενες φάσεις, οι Αούτοραλοι φαίνεται ότι κέρδισαν τελικά τόν πόλεμο έναντιον τού χειρότερου έχθρου που κατέστρεφε τις φυτείες τους: τόν άμύτητον άρλοκούνελο. Κατάφεραν πραγματικά να άναχατίσουν τόν άπερίοριστο πολλαπλασιασμό τους και να τόν εξοντώσουν τελικά. Τώρα όμως άναμετωπίζουν μιν άλλη σσηση άπειλή: "Εκείνο η καγκούρα λυμάνονται τις βοσκές της, σε έκταση πολλών χιλιάδων στρεμμάτων, φέρνοντας έτσι σε κρίση θάση τούς κτηνοτρόφους. "Όργανώνονται λοιπόν κυνήγια έναντιον τους και σκοτώνονται πάνω άπο 2.000 τη βδομάδα. Εδώτως

Το έρωτευμένο ζευγάρι κατηφόριζε με γέλια το γραφικό δρομάκι, που κατακυλούσε από τα πεύκα στη θάλασσα. Τα γέλια τους τα έπαιρνε ο μυρωμένος υπάτης και τα σκόρπιζε απάνω από τη γαλήνια θάλασσα, που απλωνότανε μπροστά τους σαν άβυσσος καθρέφτης, για να καθρεφτίσει τη δίδυμη αστραφτερή ομορφιά τους...

Πιασμένοι χέρι με χέρι αυτή κι' αυτός βουτήκανε στη θάλασσα. Το δροσερό κύμα δέχτηκε τα δύο νεανικά κορμιά, τα άγκάλιασε. Τους χάρισε σπάταλο το μύρο του. Κοιμήθηκαν και οι δύο τους ως τα ανοιχτά και φτάσανε σ' ένα μικρό νησάκι, που ξεφύτρωνε μέσα από τη γαλάζια επιφάνεια. Όμοιο με κόσμημα της θάλασσας. Σκαρφαλώσανε απάνω στα βράχια, και εσπλάσανε πλάι στις φρέσκες κάπαρες.

Μίλησε πρώτα αυτή, αφού γύρισε το βλέμμα της σε όλο τον εάστερο ορίζοντα:

— Τι όμορφα που είναι!

— Έρωτευμένος αυτός της εσφίξε το χέρι!

— Όμορφη είσαι πρώτη από όλα εσύ! Τι βεβαίωσε.

Κολακευμένη, τον ρώτησε:

— Πιο όμορφη κι' από τη θάλασσα;

— Κι' από τη θάλασσα!

— Κι' από τον ούρανό;

— Κι' από τον ούρανό!

— Κι' από το μπράτσο;

— Κι' από το μπράτσο... Άν!

Δια!

Σφίχτηκε μέσα στη θαλασσοδομένη άγκαλιά του.

— Μ' αγαπάς, του ψιθύρισε, και γι' αυτό με νομίζεις πιο όμορφη από όλα!

— Ναι! Είναι αλήθεια ότι σε αγαπώ με πάθος, σε λατρεύω! Νομίζω όμως ότι, κι' αν ακόμα δε σε αγαπούσα, πάλι θα σε εύρισκα πιο όμορφη από όλα—γιατί είσαι!

Μιά άνησυχία την έκανε να ριγίση—όμοια με παγερό πνοή από το πέλαγος:

— Καί... θα με αγαπάς πάντα; τον ρώτησε.

— Πάντα! τη βεβαίωσε.

— Κι' όταν ακόμα θα πάω να είμαι νέος;

— Και τότε! 'Η αγάπη μου θα προεκταθεί ως τα πιά βαριά γερατειά σου! Νά, σήμερα αγαπάω τα χρυσάφια των μαλλιών σου αύριο θα λατρεύω τα άσπια ματιά σου...

— Και τις ρυτίδες μου;

— Κι' αυτές θα τις αγαπάω... Δικές σου δε θα είναι;

Τη ζύγωσε πιο πολύ και της τραγουδούσε σιγά, τρυφερά, στο αυτί:

«Ο έρως χρόνια δεν κυττά κι' όπου βρεθεί χορεύει...

Κι' όσο η ανοιξιά βασιτά τόσο και πιο θερώνει...

Απ' όποια στρατά κι' αν περνά το ίδιο τόχει...

Κι' αν κάπου-κάπου λησμονά ξαναγυρνά...»

Το τραγουδί, μαζί με το θερμό έρωτά του, την πείσανε.

— Έγινε πιο πολύ στην άγκαλιά του και μέθυσε από ένα γλυκό φίλι του — εκεί, στη μέση της θάλασσας, κάτω από τα αδιάκριτα βλέμματα των γλάρων...

*

Η ίδια άκρογιαλιά ύστερα από πολλά χρόνια...

Μια δημιουργική μεταβολή έκανε άγνωστο το τοπίο.

Ασφαλισμένοι δρόμοι, διπλός, απλώνεται δίπλα στη θάλασσα, τα γραφικά κεντράκια έχουν γίνει κοσμικά κέντρα με

αστραφτερή μεγαλοπρέπεια, ένας μόντερος τουριστικός πολιτισμός είναι έκδηλος παντού...

Κι' αυτοί; Κι' αυτοί έχουν αλλάξει... Τα άλλοτε νεανικά κορμιά τους τα έχει κυρτώσει ο καιρός οι ουτίδες έχουν αλύττητα στιγμές τα χαρακτηριστικά τους και στα κεφάλια τους το έχει στρώσει...

Ποιά σκληρή τύχη τους έφριξε σήμερα εδώ, στο άκρογαλιά των αναμνήσεων; Όλο το τοπίο είναι γεμάτο ακόμα από τα παλιά γέλια τους, από τους όρκους τους, από τα τραγουδία τους.

Μόνο που τώρα δε φοράνε τα μαγιό τους και δεν τρέχουνε να βουτήξουν στη δροσερή θάλασσα—τα άρρωθικά απαιτούνε προφύλαξη!

Ντυμένοι με την αξιοπρέπεια της μεγάλης ηλικίας, κατφορίζουνε το ίδιο δρομάκι, που κατακυλούσε

Ο έρως χρόνια δεν κυττά...

λάει από τα πεύκα στη θάλασσα... Φτάνουνε σ' ένα κέντρο της άκρογιαλιάς και πιάνουνε ένα τραπέζι μπροστά στο γαλάζιο άπειρο.

Για αρκετή ώρα μένουνε σιωπηλοί με τα προσδυμένα μάτια τους καρφωμένα στις καλοκαιριάτικες ομορφιές.

— Τι όμορφα που είναι! λέει αυτή—όπως τότε...

Τώρα όμως αυτός δεν τολμάει να ανεβάσει την ομορφιά της πιο ψηλά από όλες τις γύρω φυσικές ομορφιές.

Γιατί η ομορφιά της έχει από καιρό ξεφύτσει...

Δελά, του θυμίζει λίγο παρελθόν:

— Θυμάσαι;...

— Αν θυμάται! Όλα γύρω τους είναι ίδια—όπως τότε... Και μόνο οι δυο τους αλλάζουν.

— Πώς το λέγαμε αυτό το παλιό τραγουδάκι; τον εναρρωτάει.

Την άγκαλιάζει με μελαγχολία το βλέμμα του.

— Ποιό τραγουδάκι; τη ρωτάει.

...

ΟΙ ΓΚΑΦΕΣ

της Μαρούλας

...

Η ΥΠΙΦΩΝΟΣ

...

ΚΑΘΩΣ ξεκινούσαμε χθές το

βράδυ να πάμε στο πάρτυ της κυρίας Μουστοζούδη, ο Τιμόθεος μ' έφλενε στο δρόμο:

— Έχω μία προαίρεση πώς θα κάνω πάλι καμιά γκάφα. Κι' ό-χι τίποτα άλλο, μ' θα εί-ναι και κα-λός κόσμος

εκεί και θα γίνουμε ρεζί-λι και επί άνωτέρω επι-πέδου!

Τέλος πάν-των, αυτός ο Τιμόθεος έν-νοει να μου υπαινιχί-νει συνεχώς στο ρου-θούμι. Μόλις φτάσαμε στο σπίτι, έ-πνευσε να μ' υποδεχθί-κει κυρία Μουστοζούδη, συνοδευόμενη από το σύζυγό της.

— Πώς είστε, κύριε Μουστοζού-δη; λέω στον οικοδεσπότη καθώς

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΧΡΟΝΙΑ ΔΕΝ ΚΥΤΤΑ...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

δάμ με τη γερασμένη τρεμουλιά-σκη φωνή του:

«Ο έρως χρόνια δεν κυττά κι' όπου βρεθεί χορεύει...

Κι' όσο η ανοιξιά βασιτά τόσο και πιο θερώνει...

Απ' όποια στρατά κι' αν περνά το ίδιο τόχει...

Κι' αν κάπου-κάπου λησμονά, ξαναγυρνά...»

Έμεινε σιωπηλή για λίγο η γυ-ναίκα με τα άσημένα μαλλιά...

Και το βλέμμα της καρφώθηκε γεμάτο δακρυσμένη μελαγχολία, στο δικό του:

— Τι ψεύτικο τραγουδί! ψιθυ-ρίζανε τα χείλια της.

Ο άντρας νόμιζε πως έπρεπε να πη:

— Γιατί ψεύτικο;

Με όμοια έντελως δυσανάλογη με την ηλικία της η γυναίκα ά-ποκρίθηκε:

— Γιατί ο έρως είναι μόνο για τα νεανικά! Γιατί τα φτερουγίσμα-τά του, τα πετάγματα του, τα παιχνίδια του ζωντανεύουνε τους νέους ανθρώπους. Όταν οι άντρω-ποι γκρίζαρονε και ρυτίδωνουνε, τα παιχνίδια του έρωτα γίνονται ανάρμοστες γελοιοτήτες και προ-καλούν ευθυμία και οίκτο στους γύρω...

Ο άντρας μουρμούρισε:

— Είσαι σκληρή...

— Είμαι δίκαιη... του αποκρί-θηκε. Όταν κανείς είναι νέος, λέ-ει ανακριβείς και τραγουδάει ά-νακριβείες...

— ...Και τις διορθώνει άμα γε-ράσει... συμπλήρωσε ο άντρας, παρασυρμένος από την οδύνηρη εύθυμοιά της.

Γύρω τους το χρυσόγαλανο δ-νειρο απλωνότανε γεμάτο αστρα-φτερή γοητεία, άνώφελη για την παροκμή τους...

Περνώντας δίπλα τους, ο υπά-της τους μουρμούρισε κάτι που-μοιαζε με σαρκασμό...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΣΜΑ ΔΕΣΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι άνθρωποι της φυλής του Να-γέδ, που έχουν κατακινήσει κον-τά στην 'Ιερουσαλήμ, αναγνωρί-ζουν το Μαχιάς και τον παίρνουν μαζί τους. Ξαναβρίσκει εκεί τη γυναίκα και τα παιδιά του που έχουν σωθεί, αλλά δεν αισθάνε-ται καμιά ευχαρίστηση, γιατί η σκέψη του είναι αφωσιωμένη στο μεγάλο σκοπό του. Ο γέρο Να-γέδ, που υποπτεύεται πως ο Μαχ-ιάς έχει κακούς σκοπούς, προ-σπαθεί να εξιχνιάσει τις σκέψεις του, αλλά δεν το κατορθώνει και, τελικά, τον δειχνει από την κα-τασκήνωσή, για να μην κινδυνεύ-σουν όλοι μαζί του. Ο Μαχιάς διαλέγει μια σκοτεινή νύχτα για να μπει στην 'Ιερουσαλήμ. Για να πραγματοποιήσει το σχέδιό του, επικεφαλής μια δύσκολη ανα-ρρίχηση πάνω σ' έναν απόκρημνο βράχο, όπου στήριζεται ο τάφος των Προφητών. Κατορθώνει, τέ-λος, να φτάσει στο εσωτερικό του μνημείου. Βρίσκεται τώρα μέσα σ' ένα μακρόστενο διάδρομο, με πολλές καντήλες στη σειρά.

Ο Μαχιάς, από προ-ηγουμένως επισκέψεις του στην 'Ιερουσαλήμ, ήξερε πως αυτό το μνημείο ήταν αφιερωμένο στη μνήμη των Προφη-τών, αλλά άγνοουσε, ότι πολλοί απ' αυτούς είχαν ενταφιασθεί εκεί. Και βέβαια, αυτοί οι υπόγειοι θάλαμοι θα ήταν οι τάφοι τους, και γι' αυτό, μπροστά στον καθένα, έκαι-γε μια μεγάλη καντήλα. Δεν αίσ-θανότανε, ωστόσο, τον παραμικρό φόβο. Το μόνο που σκέφτηκε, ή-ταν, ότι ο διάδρομος αυτός με τις καντήλες στη σειρά θαπρεπε να τον βγάλει μέσα στην 'Ιερου-σαλήμ. Άρχισε, λοιπόν, να προ-σχωρή, με το θάρρος του ανθρώπου χωρή, πώς το θάρρος του ανθρώπου που ξέρει πώς περπατάει πάνω σ' ένα σιγούρο δρόμο. Ο μοναδικός θόρυβος μέσα σ' αυτό τον υπόγειο διάδρομο ήταν εκείνος που έκαναν τα βήματά του πάνω στις πλάκες.

Ο διάδρομος, σ' ένα σημείο, χωριζόταν στα δύο. Μερικά φώτα, εδώ κι' εκεί, βρίσκονταν στο ένα από τα δύο κομμάτια του. Το άλ-λο ήταν σκοτεινό.

Ο Μαχιάς διάσπεσε για μερικές στιγμές. "Επειτα, οδηγούμενος από το ένστικτό του, ακολούθησε το δεύτερο διάδρομο. "Υστερα από μερικά βήματα, συνάντησε μια σκά-λα κι' άρχισε να την ανεβαίνει. Αυτή η σκάλα τον έβγαλε σε λί-γο στην πρόσφωτη του μνημείου. Δεν είχε πιά παρά να περάσει το περιστάσιο και να κατεβεί στο δρόμο.

Εκείνη την ώρα, η σελήνη είχε βγεί στον ούρανό κι' έριχνε ένα αδύνατο φως πάνω στην 'Ιερουσα-λήμ.

Ο Μαχιάς, κρυμμένος πίσω από μια κολώνα, προσπάθησε να προσ-ανατολισθεί.

Λίγο πιο κάτω περνούσε το δού-

Η κόρη της Ξερίμου

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Ζαβούδ, που ο Σολομών του είχε αναθέσει ν' ανακρίνη τόν αιχμάλωτο και νά συγκεντρώση πληροφορίες γι' αυτόν.

Φαίνεται, όμως, ότι ο βασιλιάς ανυπομονούσε, γιατί, χωρίς νά περιμένη τόν Ζαβούδ, κατέβηκε κι' ο ίδιος στην αίθουσα όπου είχαν βάλει τόν Μαχμάς.

— Πώς λέγεται; ρώτησε τόν πι-στώ άκόλουθό του.

— Δέ θέλησε νά πη τ' όνομά του, απάντησε ο Ζαβούδ.

— Από πού είναι;

— Ούτε αυτό τόν είπε. 'Αλλά δέν είναι από τήν 'Ιερουσαλήμ.

— Πώς τόν ξέρετε;

— Οί στρατιώτες, που φρου-ρούνε στις πύλες, τόν είχαν δη-λώς προηγουμένως μέρες. Σ' άλ-λους είπτε πως ήθελε ν' αγοράσθ

τρόφιμα και σ' άλλους πως ήθε-λε νά πουλήσθ ζώα.

— 'Αν δέν είναι από τήν 'Ιε-ρουσαλήμ, πως τότε μπήκε στην πόλι;

— Δέν ξέρω. Τό μόνο βέβαιο εί-ναι πως δέ μπήκε από καμιά πύλη.

— Οί στρατιώτες δέν είδαν από ποιό δρόμο ήρθε;

— Τόν είδαν νάρχεται από τό βορρά.

— Από τή Σιχέμ;

— 'Ισως.

— Ο Σολομών έσκυψε πάνω από τόν Μαχμάς και τόν κύτταξε κάμ-ποσες στιγμές με προσοχή.

— 'Αν μου απαντήσης σ' ό,τι θά σέ ρώτησω, θά σου χαρίσω τή ζωή, τόν είπτε. Πως λέγεσαι κι' από πού έρχεσαι;

— Ο Μαχμάς έρριξε στό βασιλιά μία λοξή ματιά, πλημμυρισμένη από μίσος, αλλά δέν απάντησε.

— Δέ θέλεις νά σώσης τή ζωή σου; τόν ξαναρώτησε ο Σολομών.

— 'Αλλά ο Μαχμάς δέν απάντησε και πάλι.

— Όμολογείς, ότι ήθελες νά με σκοτώσης;

— 'Ενα εφρωνικό χαμόγελο μισά-νοιξε τά χείλη του Μαχμάς. Γιατί ο βασιλιάς του έκανε αυτή τήν έ-ρώτηση; Μήπως δέν ήξερε πως ή-θελε νά τόν σκοτώσει; Κρίμα μόνο που δέν είχε πετύχει τό σκοπό του.

— Ποιος σου έβαλε στό μυαλό αυτή τήν ιδέα; ξαναρώτησε ο Σολομών.

— Τό χαμόγελο χάθηκε από τά χεί-λη του Μαχμάς, αλλά δέν απάντη-σε σ' αυτή τήν έρώτηση, όπως δέν

είχε απαντήσει και στις προηγου-μενες.

— Ο Ζαβούδ πήγε κοντά στο βα-σιλιά.

— 'Αλλος άπλωσε τό χέρι του, είπτε. 'Ο άνθρωπος αυτός πληρώ-θηκε για τό εγκλημα που τόν πα-ρακίνησαν νά κάμει.

— Πληρώθηκε από ποιόν;

— Δέν τό ξέρω. 'Αλλά βρήκαμε πάνω του δύο σακκουλάκια. Τό ένα είχε μέσα διακόσια άσημένια δη-νοφωρία και τό άλλο εκατόν ογδόντο τοια χάλκινα.

— 'Ηταν τά χρήματα, που τόν εί-χε δώσει ο 'Αδωνίας. 'Από τά χάλ-κινα δηνάρια, ο Μαχμάς είχε ξο-δέψει τά δέκαεφτά στό ταξίδι.

— Αυτή ήταν σίγουρα ή άμοιβή για τό εγκλημα τόν, πρόσθεσε ο Ζαβούδ.

— Όμολογείς, ότι σέ πληρώσαν για νά με σκοτώσης; ρώτησε ο Σολομών.

— Ο Μαχμάς γύρισε τό κεφάλι του και κύτταξε περιφρονητικά τό Ζαβούδ. 'Αλλά δέν απάντησε στην έρώτηση του βασιλιά.

— Ο Σολομών, ώστόσο, δέν άπελ-πίσθηκε.

— 'Ακουσε, είπτε στό Μαχμάς. Σου είπα προηύτερα, ότι θά σου χορίσω τή ζωή, αν απαντήσεις στις έρωτήσεις μου. 'Αλλ' έκτός από τή ζωή, θά σου χαρίσω επίσης τήν έλευθερία και μαζί μ' αυτήν θά σου δώσω δύο χιλιάδες άσημένια δηνάρια, για νά πάς νά ζήσης ο-που θέλεις.

— Όπως βλέπεις, ή άνταμοιβή σου θα είναι πολύ με-γαλύτερη από κείνη, που σου δώσαν για νά με σκοτώσης... Λέγε, λοι-πόν, είσαι πρόθυμος νά μιλήσης, αν σου υποσχεθώ με όρκο, ότι θά εκτελέσω όσα σου είπα;

— Ο Μαχμάς γύρισε από τό άλλο μέρος στό κεφάλι του.

— Ο Σολομών χτύπησε τότε με θυμό τό πόδι του πάνω στις πλά-κες.

— Προτιμάς, λοιπόν, νά σέ κά-μει ο δήμιος ν' άνοιξης τό στόμα σου; ρώτησε.

— 'Η άπειλή αυτή ξανάφερε στό μυαλό του Μαχμάς τό μαρτύριο του στα ύπογεια του παλατιού τής Σιχέμ.

— Στην άνάμνηση αυτή άνατρίχια-σε. 'Αλλ' ήταν ένα παροδικό τρε-μούλιασμα τής ψυχής του. Ξανα-βρήκε άμέσως τήν ηρεμία του και δέν έδωσε απάντηση στα λόγια του βασιλιά.

— Ο Μαχμάς είχε πάρει πιά τήν άπόφασή του. Δέ θ' άνοιγε τό στό-μα του! Γι' αυτόν, όλα είχαν τε-λειώσει, από τή στιγμή, που δέ μπόρεσε νά χτυπήσει τό Σολομών-τα. Τό μίσος του για τό βασιλιά τής 'Ιερουσαλήμ ήταν πιά άνώφε-λο κι' ο πόθος του για εκδίκηση στείρος. Τήν άποτυχία του νά τόν σκοτώσει, θά τήν πληρώνε τώρα με τή ζωή του. Αυτό ήταν κάτι, που τό ήξερε από πρίν. Τί αξία είχε, λοιπόν, αν ο θάνατός του θά ήταν γρήγορος ή άργός; Τά βασανιστή-ρια τού κορμιού του θά μπορούσαν ποτέ νά εξομοιωθούν με τόν άβά-σταχτο πόνο τής ψυχής του;... Φο-βόταν ακόμη πως, αν μιλούσε, θά μπορούσε νά κάμει κακό στη Θε-μάρ και στους δικούς του. Γι' αυτό είχε προτιμήσει τή σιωπή.

— 'Αλλά κι' ο Σολομών, από τ' άλλο μέρος, θαύμαζε τό θάρρος και τήν καρτερία αυτού του άνθρō-που. 'Αν άκούγε τή φωνή τής ψυ-χής του, θά τόν συγχωρούσε και θά τόν άφηνε νά φύγει. 'Αλλ' αυτό δέ μπορούσε νά τό κάμει. Γιατί έ-πρεπε νά μάθι ποιά ήταν ή αίτία που τόν είχε κάμει νά σηκώσει τό χέρι τόν πάνω του.

— 'Αν κάποιος τόν έστείλε για νά με σκοτώσει, αυτός δέ μπορεί νά είναι άλλος από τόν άδελφό μου 'Αδωνία, σκεφτόταν ο Σολο-μών. Τόν πληρώσε για τό εγκλημα του κι' ίσως τού υποσχεθηκε κι' άλλα χρήματα ή ποιός ξέρει ποιά άλλη άνταμοιβή. 'Αλλ' αυτό δέν έξηγεί τή σιωπή του. 'Ο άνθρō-πος αυτός πρέπει νάχαι κάποιο άλ-λο λόγο για νά με μισή. 'Αλλά ποιόν;... Δέ θυμάμαι νά τόν είδα ποτέ άλλοτε ως τώρα... Κι' αυτό-

σο, είμαι βέβαιος πως με μισεί για δικό του λογαριασμό. Οί άλ-λοι, που τόν πληρώσαν για νά με σκοτώσει, δέν έκαμαν τίποτ' άλλο από τό νά εκμεταλλευθούν τό μί-σος του. 'Ετσι ή άλλοις, πρέπει νά μάθω.

— Γύρισε κατόπιν στό Ζαβούδ.

— 'Αφού δέ θέλει νά μιλήσει, ως έτοιμαστή ο δήμιος για νά τού λύσει τή γλώσσα, είπτε.

— Λέγοντας αυτό, έρριξε μία τε-λευταία ματιά στό Μαχμάς, που τήν έλπιδα, ότι ο φόβος θά τόν έκανε νά μιλήσει. 'Αλλ' ο Μαχμάς δέν έ-δειξε πως άκουσε τά λόγια του.

— Ο βασιλιάς βγήκε ύστερα από τήν αίθουσα. Λίγη ώρα άργότερα, μερικά στρατιώτες πήραν τόν Μαχμάς και τόν δόγησαν στην αίθουσα τών βασανιστηρίων.

— Ο δήμιος κι' οί βοηθοί του τόν γύμνωσαν άμέσως και τόν έπλυν-σαν πάνω σ' ένα σιδερένιο κρεβά-τι, όπου τούδεσαν γερά τά πόδια και τά χέρια με αλυσίδες. Τό κε-φάλι του έβγαине έξω από τό κρε-βάτι κι' έπεφτε στό κενό. 'Από τό ταβάνι, κρεμόταν ένας κουβάς με νερό. Μιά σταγόνα έτρεχε κάθε τό-σο από τόν πάτο του κουβά. Κι' αυτή ή σταγόνα έπεφτε πάντα στό ίδιο μέρος: στην κορυφή του άρι-στερού ώμου του Μαχμάς.

— Στην άρχή, αυτή ή σταγόνα δέν του έκανε καμιά σχεδόν έντύπω-ση. Σιγά-σιγά, όμως, οί σταγόνες αυτές του προκαλούσαν ένα δυνα-τό πόνο. 'Ηταν σά νά τόν τρυπού-σαν με μία βελόνα. Κι' αυτή ή βε-λόνα χωνόταν όλοένα και πιό βα-θεία... 'Όλος του ο όμος φλογι-ζόταν τότε.

— 'Επειτα από τρεις περίπου ώ-ρες, δέν ήταν πιά μία βελόνα, άλ-λά χίλιες, που χωνόνταν μέσα στό κρέας του. 'Όλο του τό σώμα τραντάζονταν τώρα από σπασμούς. Καί, σέ κάθε τραντάγμα, οί αλυ-σίδες, που τού έσφιγγαν τά χέ-ρια και τά πόδια, χωνόνταν μέσα στις σάρκες του και τις κορματια-ζαν.

— Σέ κάποια στιγμή, ο Ζαβούδ πήγε κοντά του.

— 'Αν θέλεις νά μιλήσης, τό μαρτύριό σου θά σταματήσει άμέ-σως, τόν είπτε.

— 'Αλλ' ο Μαχμάς δέν απάντησε. Πέρασαν άλλες δύο ώρες.

— Τό δέρμα σάν άριστερό όμο του Μαχμάς είχε πρηστή τώρα κι' είχε γίνει κατακόκκινο. Δεν έτρε-χε, ώστόσο, αίμα άπ' αυτό. Τό σώμα του δυστυχισμένου τραντά-ζονταν άδιάκοπα από σπασμούς κι' ένας ρόγχος έβγαине από τό στό-μα του. 'Από τά μάτια του κω-λούσαν δάκρυα.

— Ο δήμιος πήγε κοντά στό Ζα-βούδ.

— 'Αν συνεχίσουμε, δέ θ' άργή-ση νά πεθάνει, τόν είπτε.

— Σταματήστε, πρόσταξε ο Ζαβούδ.

— 'Ελυσαν τότε τό Μαχμάς, και τόν έπλυναν πάνω στις πλάκες. 'Ενας από τούς βοηθούς τού δη-μίου τού άλειψε τις πληγές μ' ένα βάλσαμο. 'Επρεπε ν' άιθέσει, για-τί τά βασανιστήρια δέν είχαν τε-λειώσει.

— Τό δεύτερο βασανιστήριο δέν ή-ταν λιγότερο φοιχτό από τό πρώ-το. 'Εδέσαν τά χέρια του Μαχμάς στη ράχη μ' ένα μακρύ σχοινί, που ή άλλη άκρη του ήταν περασμένη από μία τροχαλία, που βρισκόταν στό ταβάνι. 'Επειτα τόν σήκωσαν άργά κι' άφού τόν κράτησαν λίγη ώρα κρεμασμένο στό κενό, άφησαν με μιάς όλο τό σχοινί... Τό σώ-μα του δυστυχισμένου έπεσε με όρ-μή κι' έφτυσε ως μία παλάμη να-νυ από τις πλάκες, που έστρωναν τό πάτωμα. Τόν ξαναθήκωσαν κα-τόπιν, για νά τόν άφίσουν και πάλι νά πέσει.

— Αυτό τό άνεβοκατέβασμα συνε-χίστηκε δέκα, είκοσι, τριάντα φο-ρές στη σειρά. Τά τραντάγματα ήταν τόσο βίαια και τόσο θανά-του έσθάρσεις, που δυστυχισμέ-νου έσπάζονταν ή μία έπειτα από τήν άλλη. Τό σχοινί που τού έσφιγγε τά χέρια, χωνόταν αυτόχρονα μέ-σα στις σάρκες του.

— Ο Μαχμάς έχασε, στό τέλος, τις αισθήσεις του κι' ο Ζαβούδ έ-γινε τότε στό δήμιο νά σταμα-τήσει.

— Τά βασανιστήρια συνεχίστηκαν ως τό μεσημέρι τής άλλης ήμέ-ρας. 'Όλο αυτό τόν καιρό, ο Σο-λομών περίμενε πως ο Ζαβούδ θά-τρεχε για νά τόν έδοποιήσει πως ο κατάδικος είχε άποφασίσει νά μιλήσει. Καί γι' αυτό είχε διατά-ξει νά τόν άφίσουν νά περάσει ο-ποιαδήποτε ώρα ακόμη και τή νύ-χτα.

— 'Αλλά τά μαρτύρια δέν είχαν φέρει αποτέλεσμα. 'Ο Μαχμάς δέν έχασε ούτε στιγμή τό θάρρος του.

— Δέ μπορεί νά γίνει τίποτα μ' αυτό τόν άνθρωπο, είπτε ο Ζα-βούδ στό βασιλιά, πηγαίνοντας νά τόν άναγγείλνι πως οί προσπάθειες του είχαν άποτύχει. 'Ο δήμιος έ-ξάντλησε πιά τά βασανιστήρια του. 'Αλλά κι' αν είχε ένα σωρό άλλα, τό αποτέλεσμα θά ήταν και πάλι τό ίδιο. 'Ο άνθρωπος αυτός δέ θά μιλήσει.

— Είναι περιττό τότε νά τόν βασανίζουμε, απάντησε ο Σολομών.

— 'Αλλη μία φορά, ο θαυμασμός, που έννοιωσε γι' αυτό τόν άνθρō-πο, τόν έκαμε νά σκεφτεί αν δέ θά-πρεπε νά τού χαρίσει τή ζωή. 'Αλλ' άπόδωσε άμέσως αυτή τή σκέψη από τό μυαλό του. 'Όλος ο λαός είχε δη τήν άπόπειρα που έγινε έ-ναντίον του. Θελοντας νά φανή με-γαλόψυχος, θάβασε σέ κίνδυνο τή ζωή του και τό θρόνο του. Κι' άλ-λοι αύριο θά μπορούσαν νά σηκώ-σουν τό χέρι τους πάνω του, με τήν έλπίδα, ότι τό εγκλήμα τους θάμενε άτιμώρητο.

— Τί προστάζει ο βασιλιάς; ρώτησε ο Ζαβούδ.

— Ο Σολομών απάντησε άργά:

— 'Ο άνθρωπος αυτός θά τι-μωρηθώ σαν πατροκτόνος. Κρίμα μόνο, που δέ ξέρουμε τ' όνομά του! 'Αλλ' ή άνάμνησή του δέ θά φύγει από τό μυαλό μου. 'Απ' αυτόν έ-μαθα, ότι ή άληθινή δύναμη βρι-σκειται μέσα στην ψυχή κι' ότι τί-ποτα δέν αξίζει όσο αυτή... Νά κάτι, που δέ θά τό έχασώ ποτέ!

— Ο Ζαβούδ συγκινήθηκε από τά λόγια του.

— Θα συστήσω στό δήμιο νά μή τόν κάμει νά υποφέρει, είπτε.

— 'Ενα μικρό χαμόγελο μισάνοιξε τά χείλη του βασιλιά.

— Τί αξία έχει ένας πόνος με-γαλύτερος ή μικρότερος για ένα δυνατό άντρα; είπτε. 'Ο άνθρōπος αυτός βρίσκεται πάνω από τόν πό-νο... 'Αλλά κάμε όπως νομίζεις, καλέ μου Ζαβούδ.

— Ο Ζαβούδ έφυγε άμέσως.

— Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

— Τήν άλλη μέρα, κατά τό μεση-μέρι, ο μικρός Σαμά μπήκε τρέ-χοντας στη σκηνή τού Ναγέδ. 'Η-ταν κατακίτρινος και, μ' όλο που ήθελε νά μιλήσει, δέν τό κατάφε-ρε. 'Η γλώσσα του ήταν σάν κω-λημένη μέσα στό στόμα του.

— Είπτε, τέλος, έπειτα από πολύ κόπο:

— Παππού... ο πατέρας μου...

— 'Ε... τί έκαμε ο πατέρας σου; ρώτησε ο γέρο-Ναγέδ.

— 'Ελα νά δής, παππού, τραύ-λισε ο μικρός.

— Καί τόν τράβηξε από τό χέρι. 'Ο Ναγέδ σηκώθηκε κι' άκολούθη-σε τό μικρό, που τόν τραβούσε πάντα.

— Βγήκαν σέ λίγο από τήν κατα-σκήνωσι.

— Πού με πηγαίνεις; ρώτησε ο Ναγέδ.

— 'Ελα νά δής, παππού, είπτε πάλι τό παιδάκι.

— Ο Ναγέδ είχε τό προαίσθημα πως κάποιο κακό είχε γίνει, και δέν έκαμε άλλες έρωτήσεις στό μι-κρό.

— Περπάτησαν έτσι κάμποση όρα. Στο βάθος τού δρόμου φαινόταν τώρα ή Χρυσή Πύλη... 'Ανάμεσα στις δύο κολώνες τής κρεμόταν ένας άνθρōπος από τά πόδια. 'Ο-λογύρα, είχε μαζεμένη πολλή κόμπος.

— Ο Ναγέδ έννοιωσε τά γόνατά του νά λυγίζουν. 'Αλλ' ο μικρός Σαμά

τόν τραβούσε τώρα με μεγαλύτε-ρη όρμή από πρίν.

— Έφτασαν σέ λίγο μπροστά στην πύλη. Καί τότε ο Ναγέδ άναγνώ-ρισε, στόν άνθρōπο, που ήταν κρε-μασμένος ανάμεσα στις κολώνες τής, τού Μαχμάς. Τό πρόσωπό του είχε γίνει μάυρο σχεδόν από τό αίμα, που είχε συγκεντρωθώ στο κεφάλι του. Τό δεξιό του χέρι ή-ταν κομμένο πάνω από τόν άγ-κώνα.

— 'Επρεπε νά τό περιμένω, τραύλισε ο Ναγέδ.

— Δέν είναι ο πατέρας μου, παππού; ρώτησε ο Σαμά, που δέ μπορούσε ακόμη νά πιστέψει πως αυτό που έδρασε ήταν άληθεια.

— Ναι, παιδί μου, άναστήναζε ο Ναγέδ, βάζοντας τό χέρι του στο κεφάλι τού μικρού.

— Γιατί τόν κρέμασαν;

— Δέ ξέρω, παιδί μου. Θα προσπαθήσω, όμως, νά μάθω.

— Καί θά μου πής και μένα, παππού;

— Θα σου πώ, παιδί μου.

— Ο Σαμά ξέσπασε, ξαφνικά, σέ λυγμούς.

— 'Ως εκείνη τή στιγμή, ή έκπλη-ξι, που έννοιωσε βλέποντας τόν πα-τέρα του κρεμασμένο, δέν είχε ά-φίσει τόπο στη λύπη του. 'Αλλά τώρα τά δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τά μάτια του.

— Ο Ναγέδ τόν τράβηξε παράμε-ρα και τόν έβαλε νά καθήσει πίσω από ένα βράχο. 'Από κει δέ μπο-ρούσε νά δει τή Χρυσή Πύλη και τόν κρεμασμένο πατέρα του.

— Κλάψε, φτώχε μου Σαμά, τού είπτε ο γέρος, χαϊδεύοντας τά μαλ-λιά τού εγγονού του. Τά δάκρυα θ' άλαφρώσουν τήν ψυχή σου.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Τά βασικά πλεονεκτήματα που σάς εξασφαλίζει το ΚΑΚΑΟ **ION** ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ όταν όμως είναι συσκευασμένο σε κουτιά και όχι χύμα

ΕΝΑ ΡΟΦΗΜΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ

... παντού μελαχρινό χρώμα

Λάδι NIVEA. Για άρωμα μελαχρινό χρώμα και για παρατεταμένη ήλιοθεραπεία με δυνα-τό ήλιο ή αν έχετε δέρμα εύαίσθητο. Συχνές επαλείψεις, ιδίως μετά τό μπάνιο.

Κρέμα NIVEA. Για νά συνηθίσετε σιγά-σιγά στόν ήλιο. Επίσης, σέ σκιά ή σύννεφα ή όταν έχετε ήδη μαυρίσει. Συχνές επαλεί-ψεις.

Κρέμα NIVEA. Πρό τού ύπνου και ιδίως μετά από μία μέρα στο ύπαιθρο. Η NIVEA ρυθμίζει τά λιπαρά και υγρά συστατικά τού δέρματος και τό διατηρεί δροσερό και νε-ανικό.

Ευτυχώς! Υπάρχει ή NIVEA

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ο ηλεκτρικός ύπνος θεραπεύει το έλκος

Δεν έχει καμιά σχέση με το «ηλεκτρεσόν»

Το γαστρικό έλκος είναι μία από τις πολλές «ασθένειες της προόδου». Οι θεωρούμενοι ως άπολιτιστοι λαοί το αγνοούν, ενώ, αντίθετα, η αναλογία των ασθενών αυξάνει όσο περισσότερο είνε προοδευμένη μία χώρα.

Οι γιατροί λένε ότι το γαστρικό έλκος δεν είναι ασθένεια που μας έρχεται από τον έξωτερικό κόσμο (όπως μία μύλη, μία δηλητηρίαση κτλ.), αλλά που γεννιέται μέσα μας και για την οποία είμαστε αποκλειστικά υπεύθυνοι. Οι διεθνείς στατιστικές δείχνουν πως το γαστρικό έλκος προσβάλλει κατά προτίμηση εκείνους που ασκούν «άγωνιόδη» επαγγέλματα — γιατρούς, πολιτικούς, δημοσιογράφους, επιχειρηματίες, ξενόδοχους πλοσιέ — ενώ μεταξύ των αγροτών ή ασθένεια αυτή σπανίζει. Κατά γενικό κανόνα, τα άτομα που προσβάλλονται από έλκος, ζουν μέσα σε άδικες συνθήκες, που δεν τους αφήνουν ούτε μία στιγμή σε ησυχία.

Φαίνεται πιθανόν ότι συγκινήσεις διεγείρουν τους λείους μύς που βρίσκονται στα τοιχώματα του στομάχου, και προκαλούν στα σπασμούς και πόνο. Οι συγκινήσεις, εξ άλλου, προκαλούν άσθονώτερη έκκριση γαστρικών υγρών. Αυτά τα υγρά «τρών» σιγά-σιγά τα τοιχώματα του στομάχου και δημιουργούν το έλκος.

Μπορούμε να πούμε λοιπόν ότι, όπως οι «αρνητικές» συγκινήσεις, όπως είναι ο φόβος, η αγωνία, η ζήλεια, ο θυμός, ο θόσος, η πληγμένη περηφάνεια κλπ. έχουν ελγόνιο επίδραση. Την ίδια επιδράση μπορεί να έχει και η αγωνιόδης αναστήση του έπιουσιου ή η νοσηρή μανία του κέρδους. Τα γαστρικά υγρά εκκρίνονται τότε στο κενό, χωρίς, δηλαδή, να έχουν να κάνουν τίποτα. Έτσι, η επίδραση τους εκδηλώνεται στα ίδια τα τοιχώματα του στομάχου.

Έχει διαπιστωθεί, εξ άλλου, από διάφορα πειράματα πως τα γαστρικά υγρά των ατόμων που ζουν σε άτυς φάρμακα αδιακόπων συγκινήσεων, έχουν μεγαλύτερη οξύτητα από την κανονική. Αυτό το ορισμένο παρατηρείται π. χ. στους φοιτητές που πρόκειται να δώσουν εξετάσεις. Όσο πιο φοβισμένοι είναι τόσο μεγαλύτερη οξύτητα έχουν τα υγρά που εκκρίνονται από το στομάχι τους. Το καλούμενο «τρόκ» εκτός από τις άλλες δυσάρεστες συνέπειές του, προκαλεί άσθονή έκκριση γαστρικών υγρών με οξύτητα ανώτερη από την κανονική.

Γι' αυτό, οι νεώτερες θεωρίες αποβίζουν στο έλκος νευροψυχική προέλευση. Έτσι, η θεραπευτική άγωγή πρέπει ν' αποβλέπει κυρίως

ως στην ήρεμη του νευρικού συστήματος. Διάφοροι μέθοδοι επινοήθηκαν γι' αυτό το σκοπό. 'Η πιο αξιοσημείωτη είναι ο ηλεκτρικός ύπνος.

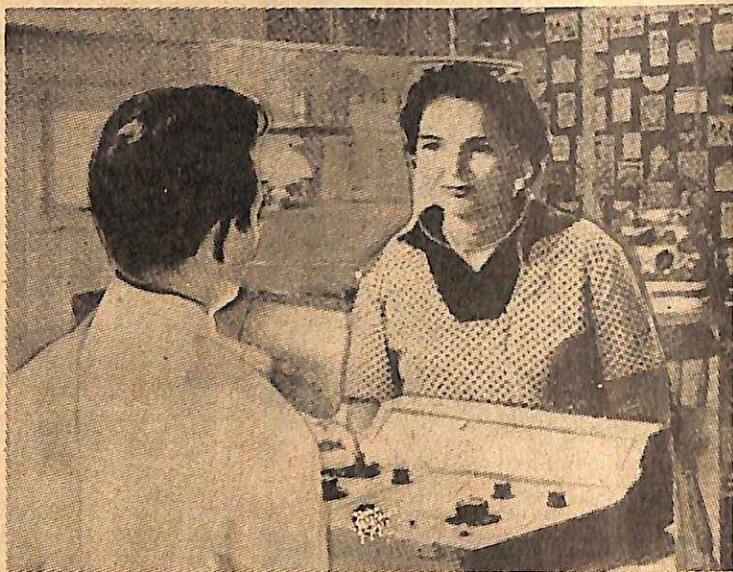
Πρόκειται για έναν ύπνο, που προκαλείται τεχνητά με τη βοήθεια του ηλεκτρισμού. Ο ύπνος αυτός παρουσιάζει δύο σπουδαία πλεονεκτήματα: δεν έχει καμιά τοξικότητα, όπως γίνονταν με διάφορες ουσίες που έχρησιμπούσαντο παλαιότερα για τον ίδιο σκοπό (αίθρη, χλωροφόρμιο) και επιτρέπει, εξ άλλου, στον ασθενή ένα ήρεμο και σχεδόν ανεπαίσθητο πέρασμα από την κατάσταση του ύπνου σ' εκείνη της έγρηγορσεως.

Η ηλεκτρονάρκωση είχε δοκιμασθεί από τις αρχές του τρέχοντος αιώνα. 'Αλλ' άργότερα εγκαταλείφθηκε, γιατί η ιδέα ότι θα διοχετευόταν μέσα στο μυαλό μία ποσότης ηλεκτρικού ρεύματος προκαλούσε στους ασθενείς έναν ενστικτώδη φόβο, που εξουδετέρωνε προκαταβολικά τα ευεργετικά αποτελέσματα αυτής της μεθόδου και προκαλούσε μάλιστα, σε ορισμένες περιπτώσεις, επικίνδυνες αντιδράσεις.

Έτσι, οι γιατροί αναγκάστηκαν να στραφούν σε διάφορες νάρκωτικές ουσίες, μ' όλο που η χρήση τους απαιτούσε εξαιρετικά μεγάλη προσοχή, για να περιορίσουν στο ελάχιστο οι κίνδυνοι που θα μπορούσαν να προκύψουν απ' αυτές. Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως όλες οι νάρκωτικές ουσίες είναι δηλητήρια, που ο οργανισμός άργει να τα αποβάλει ολοκληρωτικά.

Αλλά σήμερα οι επιστήμονες ξαναγύρισαν στην ηλεκτρική νάρκωση, που, άλλωστε δεν τρομάζει πια κανένα γιατί το κοινόν έχει εξοικειωθεί με την ιδέα του ηλεκτρισμού. Το ηλεκτρικό ρεύμα που χρησιμοποιείται γι' αυτό το σκοπό, διοχετεύεται μεταξύ της μετωπικής και της ινιακής χώρας. Ο ασθενής δεν αισθάνεται την παραμικρή ενόχληση. Κυριεύεται, άλλωστε, άμεσως από μία ευχάριστη ύπνωση κι' έπειτα από λίγο κοιμάται βαθειά.

Οι έρευνες που έγιναν με τον ηλεκτροεγκεφαλογράφο έδειξαν ότι ο ηλεκτρικός ύπνος μοιάζει ά-

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΙΣ ΑΤΕΛΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΚΟΗΣ

Η νέα αυτή αμερικανική κατασκευή ουκεί επιτρέπει στο γιατρό να εξακριβώσει και τις παραμικρότερες ατέλειες της ακοής ενός ατόμου, καθώς και την έκτασή τους. Έτσι ώστε να μπορεί να προλάβει μία όποια διπλοή, και να τη θεραπεύσει όσο είναι ακόμα καιρός. Τότε, που έγιναν μέχρι της στιγμής πάνω σε 40.000 πρόσωπα απέδειξαν πόσο πολύτιμες υπηρεσίες μπορεί να προσφέρει η νέα συσκευή, που κατασκευάζουν τα εργοστάσια «Αντιστών» στο Φόινικα των 'Ην. Πολιτειών.

πόλυτα μ' έναν βαθύ φυσικό ύπνο. Τα άλλα όργανα, η καρδιά, οι πνεύμονες, το ήπαρ, τα νεφρά λειτουργούν επίσης όπως και στο φυσικό ύπνο. Είναι περιττό, βέβαια, να σημειώσουμε ότι ο ηλεκτρικός ύπνος δεν έχει καμιά σχέση με το ηλεκτρεσόν.

Η διάρκεια του ηλεκτρικού ύπνου ρυθμίζεται ανάλογα με τη σοβαρότητα της παθήσεως και την ηλικία του ασθενούς.

Πριν από λίγο καιρό ένας 'Ιρλανδός μηχανικός, ηλικίας 55 χρόνων, είχε προσβληθεί από διπλό έλκος του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου, και η γενική κατάσταση του ήταν τόσο σοβαρή, που δε μπορούσε να γίνει σκέψη για έγχειρση. Οι γιατροί τον υπέβαλαν τότε σε ηλεκτρικό ύπνο διάρκειας 20—24 ώρων ημερησίως, επί 15

ήμερες συνέχεια. Έπειτα από το διάστημα αυτό, βγήκε από την κλινική θεραπευμένος. Η άκτινογραφική εξέταση έδειξε ότι το έλκος του δωδεκαδακτύλου είχε εξαφανισθεί τελείως ενώ του στομάχου, που ήταν το μεγαλύτερο, είχε περιορισθεί στο 1/5 των αρχικών του διαστάσεων.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι ο ηλεκτρικός ύπνος θ' αντικαταστήσει στο μέλλον τις έγχειρσεις και τις άλλες πολύπλοκες θεραπείες του έλκους. Για τη στιγμή, αποτελεί την τελευταία λέξη της επιστήμης για τη θεραπεία αυτής της παθήσεως. Ο ηλεκτρικός ύπνος εφαρμόζεται σήμερα στη Γερμανία, την Αυστρία, την 'Ιταλία, τη Γαλλία, την 'Αγγλία, την 'Ελβετία, τις 'Ηνωμένες Πολιτείες και πολλές άλλες χώρες.

Μικρά επιστημονικά νέα

Ένας κίνδυνος της ζυποδυσίας

Έχει γραφεί πολλές φορές πως είναι φελέμο για τα παιδιά να περπατάνε όσο το δυνατόν περισσότερο εφάπαξ. 'Αλλ' ο γραμματέας της 'Αμερικανικής Παιδιατρικής Ένωσης τονίζει, ότι αυτό ίσχυε μόνο για την έσοχη, όπου το έδαφος είναι άνομο. Στις σκληρές και διαλέες επιφάνειες των ασφαλτοστρωμένων δρόμων των πόλεων ή στα δάπεδα των σπιτιών, το εφάπαξ περπάτημα βλάπτει, γιατί πέφτει όλο το βάρος του σώματος συνεχώς στα ίδια σημεία του ποδιού. Το αποτέλεσμα, λοιπόν, είναι να παθαίνουν τα σημεία αυτά όρισμένες αλλοιώσεις και παραμορφώσεις.

Οι έρευνες για τα καρδιακά νοσήματα

Ο δόκτωρ Πάολ Ουάιτ, ο διάσημος 'Αμερικανός καρδιολόγος, που περιποήθηκε και έσωσε τον Πρέσβη 'Αϊζενχάουερ, πιστεύει ότι, μέσα στην έπομένη 10ετία, θα έχουν σημειωθεί οι εβης σπουδαίες προόδους στην καταπολέμηση των καρδιακών νοσημάτων: 1) Θα μάθουμε αν η διαίτα, η κληρονομικότητα, η παχυσαρκία, η πείσι, οι συναισθηματικές διαταραχές και το κάπνισμα, παίζουν θετικό ρόλο στην αρτηριοσκληρίση. 2) Επομένως στις καρδιακές παθήσεις. 3) Αυτό θα επιτρέψει στους γιατρούς να αποβούν στους πελάτες τους, γι' πρέπει ν' αποφεύγουν για να μη γίνουν καρδιακοί. 3) Θα βρεθούν νέα φάρμακα για την πείσι, προληπτικά

Με 6 δραχμές την ημέρα

Με τη βοήθεια ηλεκτρικών εργαλείων, οι 'Αμερικανοί διατολόγοι υπολόγισαν λεπτομερώς ποιά είναι η διαίτα, που χρειάζεται απαραίτητα ο άνθρωπος οργανισμός για τη στοιχειώδη συντήρησή του: ένα μίγμα από πρωτεΐνες, άσθειον, σίδηρο, φωσφόρο και βιταμίνες, σε απόλυτως καθορισμένες αναλογίες. Το άσθειον είναι, ότι το μίγμα αυτό — αν το φτιάξουμε χωρίς την προσθήκη κανενός άλλου, «περιττού» συστατικού — έχει τόσο άπαισινα γεύση, ώστε δε θα ήθελε να το φάει... ούτε ο σκύλος μας! Καί, φυσικά, κάθε σκύλος θα το πετούσε στο κεφάλι της γυναίκας του, που θα το σερβίριζε... Πάντως, αν παραβλέψουμε το ζήτημα της γεύσεως, αποστηρίχθαι πολύ καλά με τις εβης τέσσερες βασικές τροφές: λαρό, βαδινό σπρόκτι, ζουρί, πορτοκαλιού και άλευρι σόγιας. Η διαπνή της δια-

τροφής του θα ήταν τότε μόλις 6 δραχμές την ημέρα.

Σπανάκι για τα κατάνυατα

Ανακαλύφθηκε από Βέλγους επιστήμονες, ότι τα σπασμένα κόκκαλα επουλώνονται πολύ γρηγορώτερα, αν ο πάχος προσθέσει στη διαίτα του τροφές πλούσιες σε βιταμίνη Κ (δπως είναι π. χ. το σπανάκι, οι ντομάτες και το σπρόκτι). Αυτό αποδείχθηκε με σειρά έργαστηριακών πειραμάτων σε ποντικούς και κουνέλια, που υποβλήθηκαν σε τέτοια διαίτα.

Τρία χρόνια «τυφλοί»

Αν ζήσει ένας άνθρωπος 70 χρόνια, θα έχει περάσει τα 3 άτ' αυτά χωρίς να βλέπει τίποτα (δύνα να λογαριασούμε τις ώρες του ύπνου, που αποτελούν συνολικά άλλα 23 χρόνια). Πράγματι, υπολογίζουμε, ότι επαίζουμε τα βλέφαρά μας 20 φορές στο λεπτό, και κάθε φορά τα φέρμας μας μένουν κλειστά για ένα πέμπτον του δευτερολέπτου.

Νέο φάρμακο κατά της στηθάγχης

Ένα γαλλικό έργοσπτήριο παρασκεύασε ένα φάρμακο, παράγωγο της κομμοσολής που έχει την ιδιότητα να διαστέλλει με τρόπο μόνιμο τις στεφανιαίες αρτηρίες της καρδιάς.

Τα πειράματα που έγιναν σε ζώα, έδειξαν θαυμάσια αποτελέσματα. Το φάρμακο αυτό πρόκειται να δοκιμασθεί σύντομα σε ασθενείς πάσχοντες από στηθάγχη.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΥΣΜΗΝΟΡΡΟΙΑ

Πού εφείλονται οι πόνοι

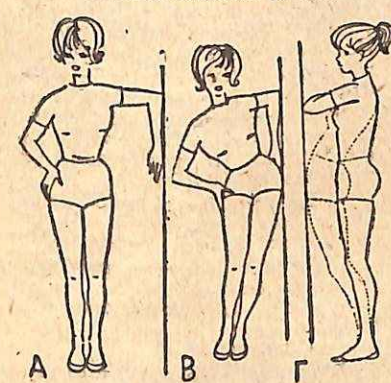
ΕΦΟΣΟΝ η έμμηνο ροή είναι μία φυσιολογική λειτουργία του γυναικείου οργανισμού, έδωπε να τελειώσει άνοιξη. Καί πραγματικά, αυτό συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις, στις γυναίκες και απόλυτα κανονικές κοπέλες.

Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που υποφέρουν κάθε μήνα από πόνο, που τονών την έμμηνο ροή. Πάσχουν δηλαδή από τη λεγομένη «δυσμηνορροία». Οι πόνοι αυτοί είναι κάποτε άδύνατοι, ίδιος δε γύρω από τα 16 ή 17 χρόνια, όταν η ώορρηξία (ή έκλυση ώοριου από τις ώοθήκες) έπαναλαμβάνεται πια τακτικά κάθε μήνα.

Δεν έχει εξακριβωθεί ακόμη απόλυτα πως προκαλούνται οι πόνοι σ' αυτές τις περιπτώσεις. Φαίνεται όμως πως όφείλονται στο ότι ο τράχηλος της μήτρας δε χαλαρώνεται, όπως δε έπρεπε να συμβαίνει όταν το άπαιτο μέρος της συσπάται, αλλά μένει σε μία κατάσταση υπερεντάσεως ή συσπασεως.

Προχωρώντας τώρα ακόμα μακρότερα στην ανάλυση της βασικής αίτιας της δυσμηνορροίας, έρρισκε ότι η κοινότερη άπ' όλες είναι μία υπερβολική συσπάρση αίματος στην περιοχή της λεκάνης, που οφείλεται κυρίως σε δυσκοιλιότητα, αλλά έπιτείνεται πολύ συχνά από την έλλειψη σωματικής άσκησης.

Αυτό ακριβώς συμβαίνει σε πολλά κο-

ρίτσια ηλικίας 17—20 ετών: 'Αφού τελειώσουν το σχολείο, παίνουν δουλειά σ' ένα γραφείο ή έπιδίδονται σε ανώτερες σπουδές. Καί στις δύο αυτές περιπτώσεις, η ζωή τους γίνεται καθιστική. Το

Μήπως το παιδί σας είναι αλλοίθωρο;

Προσοχή στα ψυχικά συμπλέγματα

Ο στραβισμός ή αλλοθωρισμός είναι μία άκουσια παθήκη, η λέξη του ενός ματιού από την κανονική διάμετρο του, παρατηρείται δε άρεκά συχνά στα παιδιά. Οι κυριώτερες αίτιας που μπορούν να τον προκαλέσουν, είναι: 1) Η κληρονομικότητα. Σε πολλές περιπτώσεις, άλλ' όχι πάντα, ο αλλοθωρισμός μεταδίδεται από τους γονείς στα παιδιά. 2) Η κακή όραση (μυωπία, υπερμετωπία, αστιγματισμός του ενός ή και των δύο ματιών) μπορεί να προκαλέσει σ' ένα παιδί αλλοθωρισμό. Στην περίπτωση αυτή, διορθώνοντας την όραση του παιδιού με τα κατάλληλα γυαλιά, μπορούμε να εξαφανίσουμε τη λέξη του ματιού.

3) Η έλαρά, ο κοκκύτης και άλλες παιδικές ασθένειες προκαλούν σε πολλές περιπτώσεις έλασθηνισό των μυών του ματιού και αλλοθωρισμό. 4) Σε μερικές περιπτώσεις, η ύμψη παίζει σημαντικό ρόλο. Συμβαίνει π.χ. σε μία οικογένεια ο μεγαλύτερος άδελφός να παρουσιάζει αλλοθωρισμό, για το λόγο ότι η όραση του είναι ελαττωματική. Έπειτα από λίγο, όμως, κι' ο μικρότερος άδελφός ν' αλλοθωριστεί. Η όφθαλμολογική εξέταση, άποστό, άποδεικνύει ότι τα ματιά του είναι απόλυτα κανονικά.

5) Άοισμείωτο είναι το φαινόμενο που παρουσιάζουν οι άριστερογείρες. Σε πολλές περιπτώσεις, αν βεληώμε να διορθώσουμε ένα παιδί που είναι άριστερογείας, ύποψην κίνδυνος να το ίδουσι να αλλοθωριστεί ή να τραυλίζει. Γι' αυτό, οι ύγιεινολόγοι συνιστούν ν' άφήνουμε τα παιδιά να γράφουν μ' όποιο γέρι θέλουν.

6) Μία δυνατή συγκίνηση μπορεί να προκαλέσει έπίσης αλλοθωρισμό. 7) Μεγάλη σημασία έχει και το περιβάλλον όπου ζή το παιδί. Πολλά παιδιά άορίζουν ν' αλλοθωρίζουν, γιατί δεν τα άγαπούν άρεκά. Η γιάτι έτσι νομίζουν. Η ζήλεια, η μεγάλη άστροφία των γονέων, ή γέννησι ενός μικρότερου άδελφού μπορεί να έχουν το ίδιο αποτέλεσμα.

Ο στραβισμός προκαλεί σε πολλές περιπτώσεις σοβαρότερες ψυχικές διαταραχές. Τα παιδιά που παρουσιάζουν αυτή την άνωμαλία, είναι δεία, μελαγχολικά και ύπερσυστατά. Κλείνουν στον εαυτό τους, άποφεύγουν την έπικοινωνία με τα άλλα παιδιά της ηλικίας τους και γίνονται έξαιρετικά καχύποπτα. Άλλα και το αντίθετο φαινόμενο μπορεί να παρατηρηθεί. Τα παιδιά αυτά, δηλαδή, γίνονται εύληνα και εύπονη στην ύποκριση.

Στα παιδιά που αλλοθωρίζουν, είναι πολύ συχνό το φαινόμενο της νυχτερινής άφρατίας των ούρων. Έχουν, εξ άλλου, άρτατο γαροκτήρα, δε μπορούν να προσπληθούν σε τίποτα κι' ο ύπνος τους είναι πολύ ταραγμένος.

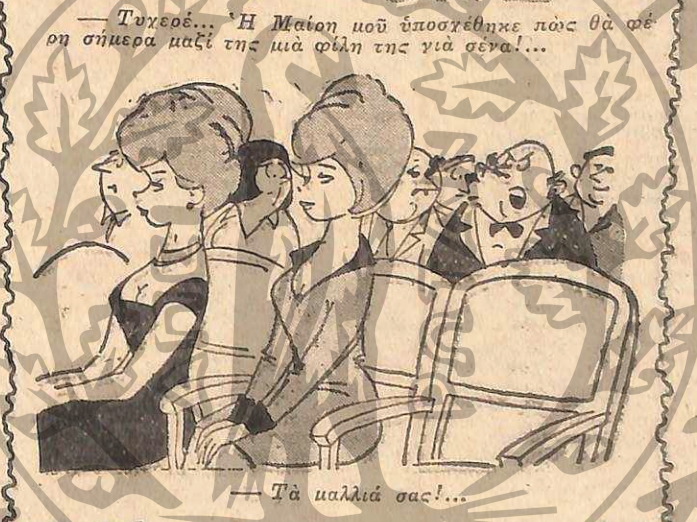
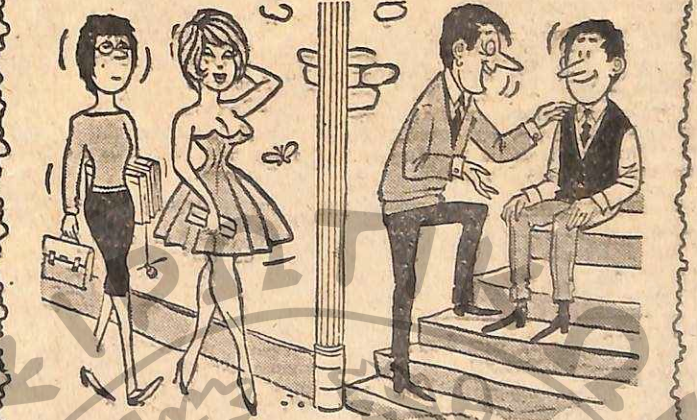
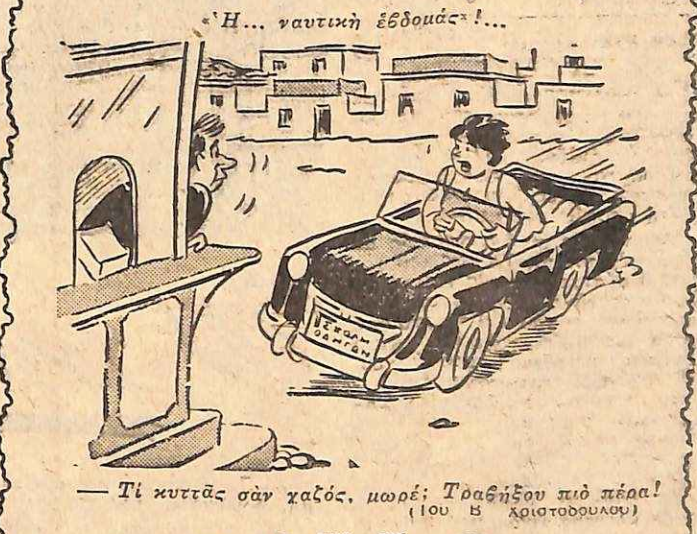
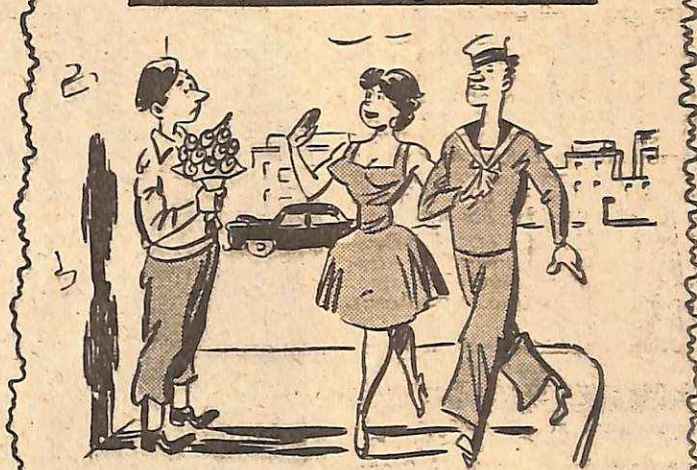
Ένα άλλο φαινόμενο είναι η διανοητική καθυστέρηση. Κατά γενικό κανόνα, τα παιδιά που αλλοθωρίζουν, μαθαίνουν πιο δύσκολα από τα άλλα και, σε πολλές περιπτώσεις, παραμένουν «παίδια» στο μαρλά, άκόμη κι' όταν μεγαλώσουν. Το τραύμα είναι επίσης πολύ συχνό σ' αυτά.

Όλες αυτές οι άνωμαλίες όφείλονται στο ότι το παιδί που αλλοθωρίζεται, κατέχει από συμπλέγμα κατωτερότητας. Οφείλει, δηλαδή, ότι η μικρή άνωμαλία του άπομακρύνει απ' όλη τις συμπάθειες των προσώπων που έρρισκονται γύρω του. Κι' ο φόβος αυτός το κάνει δυστυχισμένο.

Στις έλαφρες περιπτώσεις, τα κατάλληλα γυαλιά μπορεί να φέρουν τη θεραπεία. Πολύ καλά αποτελέσματα δίνει έπίσης και το κλείσιμο του ύγιους ματιού μ' ένα πανί. Το παιδί άναγκάζεται τότε να βλέπει μόνο με το άλλο μάτι, το αλλοίθωρο, κι' έτσι θεραπεύεται σιγά-σιγά.

Σε περιπτώσεις, όμως, που αυτά τα μέτρα άποτύχουν, είναι άπαραίτητη μία έγχειρση άπλη και τελείως άπρόσδοκα.

Τεχνοθεραπεία

Η δενδροστοιχία έκρυβε τον άνθρωπο, που περπατούσε ανάμεσα από δέντρο σε δέντρο και κρυβότανε πίσω από κάθε κορμό. Ύστερα στάθηκε μπροστά στη βίλλα, που πρόβαλλε πίσω από τα πυκνά δέντρα, στο βάθος του κήπου. Ένα παράθυρο ήταν φωτισμένο. Ο άνθρωπος από το δρόμο περίμενε υπομονητικά να σβύσει κι αυτό το φως. Κτύπησε γύρω του. Κανένας δεν περνούσε. Κι' όταν έσβυσε το φως, ο άνθρωπος δρασκέλισε ευκίνητα τα κάγκελα και πήδηξε μέσα στον κήπο. Πατώντας στα νυχιά, προχώρησε προς τη βίλλα.

Ένα παράθυρο του ισόγειου είχε δεχαστή άνακουφωτό. Ο άνθρωπος έβαλε το χέρι του και άνοιξε το ξύφυλλο. Ύστερα, με ένα διαμάντι που έβγαλε από την τσέπη του, χάραξε το τζάμι. Έχωσε το χέρι του από το άνοιγμα, άνοιξε το παράθυρο και πήδησε μέσα στο δωμάτιο. Άναψε ένα ηλεκτρικό φανάρι κι έβριξε ένα γύρο το φως του. Είδε μία πόρτα στο βάθος. Την άνοιξε με προφύλαξη και βγήκε στο διάδρομο. Μία σκάλα πρόβαλλε μπροστά του. Την ανέβηκε. Όταν έφτασε στο πλατύσκαλο, είδε μπροστά του τρεις πόρτες. Άνοιξε στην τύχη τη μεσαία και μπήκε.

Βρισκότανε σ' ένα γραφείο με βαρειά επίπλωση. Το φως του φαναριού φωτίσε όλες τις γωνίες. Ο άνθρωπος έβγαλε ένα εργαλείο από την τσέπη του και παραβίασε ένα συστάρι. Άρπαξε ένα μάστο λεφτά που βρήκε μπροστά του, και τα έχωσε στην τσέπη του.

Την ίδια στιγμή όμως, το φως του φωταερίου άναψε.

Και μία φωνή άκούστηκε πίσω από τον κλέφτη:

— Ψηλά τα χέρια!

— Ο κλέφτης υπάκουσε και γύρισε.

Βρέθηκε τότε μπροστά σε έναν κύριο με γκριζά μαλλιά, που φορούσε μία ρούπα και κρατούσε ένα πιστόλι στο χέρι. Ο κύριος πλησίασε τον κλέφτη και του πήρε από την τσέπη τα λεφτά. Ύστερα τον κύτταξε με περιέργεια. Ήταν νέος—σχεδόν παιδί.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ της ύπνοβασίας

Όφειλεται σε μία ψυχική διαταραχή

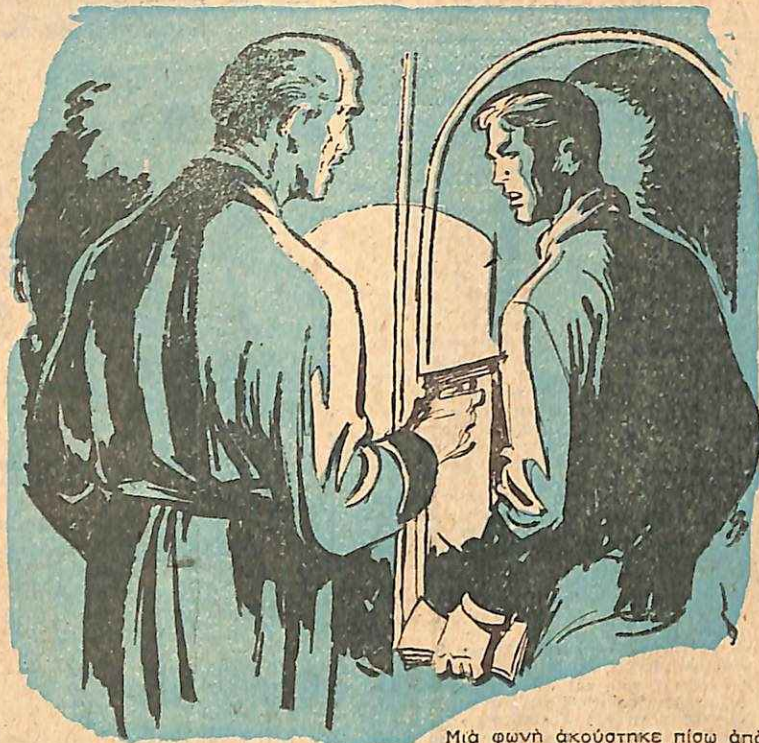
ΕΝΑ τραγικό περιστατικό σημειώθηκε τελευταίως σε κάποια πόλη της Νοτίου Αφρικής: Ένα άνδρoγύνο κοιμoταν ήσυχα στο κρεβάτι του, ξαφνικά σηκώθηκε ο άνδρας, με χίλιες προφυλάξεις, πήρε ένα τσεκούρι κι άρχισε να χτυπάει μ' αυτό τη γυναίκα του!

Αργότερα, έξηλγισε στην αστυνομία, κλαίγοντας, με λυγμούς: — Είχα όνειρευτή πως βρισκόταν δίπλα μου ένα φάντασμα, που ήθελε να με σκοτώσει, και πως ο μόνος τρόπος για να σωθώ, ήταν να το χτυπήσω μ' ένα τσεκούρι... Δε θυμάμαι τίποτ' άλλο!...

Με την περίπτωση αυτή, αποδείχθηκε για μία ακόμα φορά πόσο επικίνδυνη μπορεί να είναι κάποια ύπνοβασία, τόσο για τον ίδιο τον ύπνο, όσο και για τους άλλους. Ωστόσο, οι ύπνοβάτες δεν αντιλαμβάνονται τον κίνδυνο και δε φοβούνται.

Μπορούν δε να κάνουν πράγματα άπιστευτά. Κολυμπάνε σε όρη-τικά ποτάμια, περπατάνε πάνω σε έ-ξωτερικές κορυφές υψηλών κτιρίων, σηκώνουν αντικείμενα βαρύτερα ή ό-δηγούν αυτοκίνητο χωρίς να έχουν μάθει ποτέ να σωφάρουν!...

Συνήθως, δε βλέπουν, δεν άκούει, δε νοιώθουν τίς μουσικές. Μπορεί να βρουν και να φτάνουν, χωρίς να ξυπνήσουν.

Μία φωνή άκούστηκε πίσω από τον κλέφτη: «Ψηλά τα χέρια!»

Ο νόθος

— Γιατί δεν κάνεις καμιά τι-μια δουλειά;... τον ρώτησε.

— Ένα πικρό χαμόγελο μισάνοι-ξε τα χείλια του κλέφτη:

— Γιατί δε μου δώσατε μία δουλειά στο εργοστάσιό σας, κύ-ριε Λουκίνη;...

— Ζήτησες δουλειά;

— Πολλές φορές... Κι' όχι μό-νο σε σάς. Παντού. Και παντού με διώξανε...

Η συζήτηση φάνηκε να ενδια-φέρη τον εργοστασιάρχη. Έκατσε σε μία πολυθρόνα και είπε στον κλέφτη:

— Κάτσε κι' εσύ...

— Εύχαριστώ...

— Ζήτησες λοιπόν, δουλειά και δε βρήκες;... Και γι' αυτό άρχι-σες την πιο εύκολη—αυτή που έ-ξασφαλίζει πιο σίγουρα κέρδη και πιο πολλά;...

ρηγοούνται στο παιδί πριν πέση να κοιμηθώ.

Πιο πολύλοχη είναι η ύπνοβασία των εφήβων. Επαναλαμβάνεται δε συχνότερα και με περιεργότερες εκ-δηλώσεις.

Ο τύπος αυτός του ύπνοβάτη ά-παντάει πολλές φορές σε ερωτήσεις, σχετικές με ό,τι κάνει.

Η ύπνοβασία αυτή συνδέεται στε-νά με τον υστερισμό και την άμνη-σία.

Η θεραπεία της δεν είναι τό-σο εύκολη, όπως στα παιδιά. Άρ-γεί περισσότερο και χρειάζεται συη-θία τη βοήθεια ενός ψυχιάτρου, που θα ανακαλύψει τα βαθιά κρυμμένα ψυ-χικά αίτια.

Όταν έχουμε να κάνουμε μ' ένα ύπνοβάτη, δεν πρέπει ποτέ να τον έ-πναιμε ξαφνικά. Γιατί ο κλονισμός, που θα δοκιμάσει, ξαναβρίσκοντας ά-πότομα τη συναισθησι του περιβάλ-λοντος, μπορεί να έχη σοβαρές συνέ-πειες γι' αυτόν.

Αν π. χ. βρίσκεται σε επικίνδυνη θέση, σ' ένα ψηλό μέρος ή κοντά σε φωτιά, μπορεί να πέση και να σκο-τωθώ.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, λοιπόν, πρέπει να τον φέρουμε ν' άπομακρυ-θώ άπ' τον κίνδυνο, πριν τον ξυπνή-σουμε, ή, αν δεν είναι δυνατόν αυτό, να τον πάσουμε και να τον άφρα-κώσουμε μαλακά από κεί.

Έπειτα θα τον ξυπνήσουμε, μιλώντας του ήσυχα και σιγά.

Προκειμένου για μικρά παιδιά, το καλύτερο είναι να τα πάμε πίσω στο κρεβάτι τους, και να μείνουμε μαζί τους, ώσπου να ξανακοιμηθούν. Αν έπιμένει η ύπνοβασία, θα συμβουλευ-τούμε ένα ψυχίατρο.

ΣΚΙΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ο κλέφτης είχε σκύψει τα μά-τια του στο πάτωμα.

— Είνα να θρένω την άρρωστη μητέρα μου... άποκρίθηκε σιγά. Δε μπορούσα να την άφισω έβοή-θητη. Γι' αυτήν έγινα κλέφτης!

Ο εργοστασιάρχης άκούμπησε το πιστόλι στο τραπέζι, δίπλα του.

— Πατέρα δεν έχεις; ρώτησε. Άστράψε ο θυμός στα μάτια του κλέφτη.

— Πατέρα!... μουρμούρισε. Πού να τον βρω;... Ένας μεγάλος κύ-ριος πέρσσε από τη ζωή της φω-χίας της μάνας μου. Άπό το άγ-κάλασμά τους περίσσεψα εγώ!

— Ά... Είσαι... νόθος...

Ο κλέφτης πετάχτηκε όρθος: — Νόθος! φώναξε. Αυτή η βοι-σία με ακολουθεί πάντα, μαζί με τη φτώχεια μου. Φταίω εγώ που είμαι νόθος;... Φταίω εγώ που εί-μαι κλέφτης;

Ο Λουκίνης δε μίλησε. Αυτή η φωνή έκλεινε τόσο παράπονο, που τον πόνεσε...

— Νόθος... ξανάπε πιο σιγά ο κλέφτης. Γεννήθηκα με τη σφα-γίδα της ντροπής άπάνω μου... Και πληρώνω εγώ, ενώ θάπρεπε να πληρώνη άλλος— αυτός που φταίει...

Ο εργοστασιάρχης τον κύττα-ζε που μίλαγε... Τον κύτταξε με ένδιαφέρον. Τα χαρακτηριστικά του κάτι του θυμίζαν...

— Δε μου λές, σε ποιόν μοιά-ζεις;... τον ρώτησε.

— Είμαι ίδιος ή μητέρα μου!

Έτρεμε λίγο η φωνή του Λου-κίνη όταν ξαναρώτησε:

— Καί... τη μητέρα σου πώς τη λένε;...

— Βιολέττα...

Χλώμιασε ο εργοστασιάρχης... «Βιολέττα»... Νούιζε πως την έ-βλεπε. Ψηλή, με όλoμυαυρα μάτια και μαλλιά, περήφανη... Τον είχε αγαπήσει πραγματικά. Κι' όταν αυτός το έσκασε σαν κλέφτης, ά-φου τρύγησε τον έρωτα στα παρ-θενικά της χείλια, δεν του παρα-πονήθηκε δεν πήγε να τον βοη-θού του ζήτηση λεφτά... Έθυγε και χάθηκε γεμάτη άξιοπρέπεια...

— Πώς σε λένε;... ρώτησε ο εργοστασιάρχης.

— Παύλο.

«Παύλο». Η φτωχιά Βιολέττα είχε δώσει το όνομα του πατέρα στο γυιό...

Έβγαλε, το μάστο με τα λε-φτά από την τσέπη του ο εργο-στασιάρχης και τα έδωσε στον κλέφτη:

— Πάρα...

Αυτός κύτταξε γεμάτος έκπλη-ξι, μία τα λεφτά, μία έκεινον που τόδινε...

— Να τα πάρω;... μουρμού-ρισε.

— Ναί! να τα πάρω. Καί, κά-τι άλλο: Περίμενε με...

Ο εργοστασιάρχης βγήκε από το γραφείο του, άφώνιστας τον κλέφτη μόνο του.

Έκείνος κρατούσε τα λεφτά και βρισκότανε μέσ σε όλες αυτές τις πολυτέλειες... Δε σκέφτηκε ό-μως πια να κλέψη. Κάτι τον είχε έξαγνίσει, τον είχε αλλάξει...

Ο Λουκίνης γύρισε ντυμένος.

— Έλα... Πάμε... του είπε έ-νεργητικά.

— Νά... πάμε;... Πού να πά-με;... άπόρησε ο κλέφτης.

Ο εργοστασιάρχης πέρσσε με τρυφερή οικειότητα το χέρι του στο μπoάστο του κλέφτη:

— Πάμε να πούμε της Βιολέ-τας, του ψιθύρισε, ότι ο γυιός της δεν είναι πια νόθος... Γιατί βρήκε τον πατέρα του!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Κρατάει συνάδελφο, τε-λείωσε η ώρα της έπισκε-ψης των νόθων!...

Rika

ΔΙΑΔΥΝΑ

Η στάρ, η γυναίκα και η... ποιήτρια

Η Ρίκα κάθε πρωί μεταβάλλεται σε κηπουρό. «Και τι ποτίζεις, Ρίκα;» — «Τις λεμονιές. Είναι η μόνη αδυναμία της ζωής μου».

ΒΡΗΚΑΜΕ τη Ρίκα Διαδύνα, ένα από τα τελευταία καυτερά μεσημέρια του καλοκαιριού, να ποτίζει τις λεμονιές του κήπου της, έξω από το κομψό ισόγειο διαμερισμάκι της, σε κάποια μοντέρνα πολυκατοικία της οδού Όμηρου.

Ήταν άπληκτη ντυμένη. Μία ελαφριά μπλουζίτσα σε χρώμα τουρκουάζ και ένα στενό μεταξωτό ανδρικό πορτοκαλί πανταλόνι, εφαρμοστό σε τρόπο που να φοβάσαι — ή να καρδοκλής — πως ξαφνικά θα σκιστεί στην παραμικρότερη κίνησή της και... θα λάμψει ο γυαλός κι' ο κόσμος όλος, ήταν τα μόνα που φορούσε.

— Ρίκα, γεια σου. Σκέφτομαι πώς, αν σε προσλάμβαναν για κηπουρό στο Βασιλικό Κήπο, θα γινόταν συναγεμιάς κάθε μεσημέρι, όταν θάβγαίνες με το λαστιχένιο σωλήνα σου για πότισμα!

Η όμορφη στάρ χαμογελάει ντροπαλά. Ντροπαλά, ναι. Γιατί, αντίθετα από ό,τι φαντάζεστε ίσως κι' απ' ό,τι φανταζόμαστε και μεις, η Ρίκα Διαδύνα, σαν ιδιαιτέρως γυναικεία του σπιτιού, είναι το άλλο άκρον απ' ό,τι δείχνει στο σινεμά.

Ομιολογούμε πώς περιμέναμε να δούμε ένα λεβεντοκόριτσο, γεμάτο νάζια, καπρίτσια, ξελιγώματα — μπουκιά και συχώριο, που λένε.

Η προϊστορία της συνηγορούσε σ' αυτό. «Στάρ Έλλάς» κάποτε, με αρκετό θόρυβο γύρω από το όνομά της, μέχρι του σημείου ν' ασχοληθεί έντεχνος ο παγκόσμιος Τύπος μ' αυτήν και να επέμβει ο μακαρίτης ο Ντάλλες για να διευκολύνει το ταξίδι της στην Αμερική για τα καλλιτεχνικά του Λόνγκ Μπρίτζ. «Υστερα, έντελώς ξαφνικά, κι' εκεί που την περιμέναμε «Μίς Κόσμος», βρέθηκε σύζυγος ενός μεγάλου Έλληνοαμερικανού χρηματιστή της Ν. Υόρκης. Και, στο τέλος, στάρ του ελληνικού κινηματογράφου, σε ρόλους «γόσσας», που σκορπάζει τον έρωτα και τον άσπαστο φλογερό πόθο.

Πώς μπορούσες να τη φαντασθείς, λοιπόν, αν όχι σαν... γυναίκα ντεμπιεντέριασα;

Κι' όμως, η Ρίκα είναι άλλο πράγμα. Ένα δειλό μάλλον κορίτσι, μελαγχολικό, ψηλό και λυγρό (ύψος 1,70, μέση 59, στήθος 95, περιφέρεια 93, ούτε πόντο περισσότερο, καθότι... τα μετρήσαμε). Ένα πνευματικό, θά λέγαμε, κορίτσι, με ανησυχίες, αγωνίες και μεγάλη εσωτερικότητα.

Μιλά με σιγανή φωνή και διατακτικότητα, λες και μετράει ένα-ένα τα λόγια της και τα δαγκώνει όταν φτάνουν στην άκρη των κόκκινων χειλιών της!

— Λοιπόν, Ρίκα, κηπουρός, ε;

— Ποτιστής. Μονάχα ποτιστής. Και ειδικά σ' ένα είδος δέντρου: στις λεμονιές.

— Και γιατί, παρακαλώ, αυτή η ειδική προτίμηση;

— Γιατί... υπάρχει λόγος.

— Ποιός λόγος, αν επιτρέπεται;

— Επιτρέπεται. Μία παιδική ιστορούλα, που συνέβη στα νηπιακά χρόνια της Ρίκας, στο πατρικό της σπίτι, εκεί κάτω στο Ήρακλειο της Κρήτης.

Ρώτησε, λέει η Ρίκα-νήπια μία μέρα τη γριά υπηρέτριά τους — γιατί το σπίτι ήταν ευκατάστατο μία και ο πατέρας της, ο Μενέλαος Διαδύνας, ήταν διευθυντής σταφιδεργασταρίου, και η Ρίκα αναστήθηκε με νταντάδες, δασκάλες και υπηρέτριες:

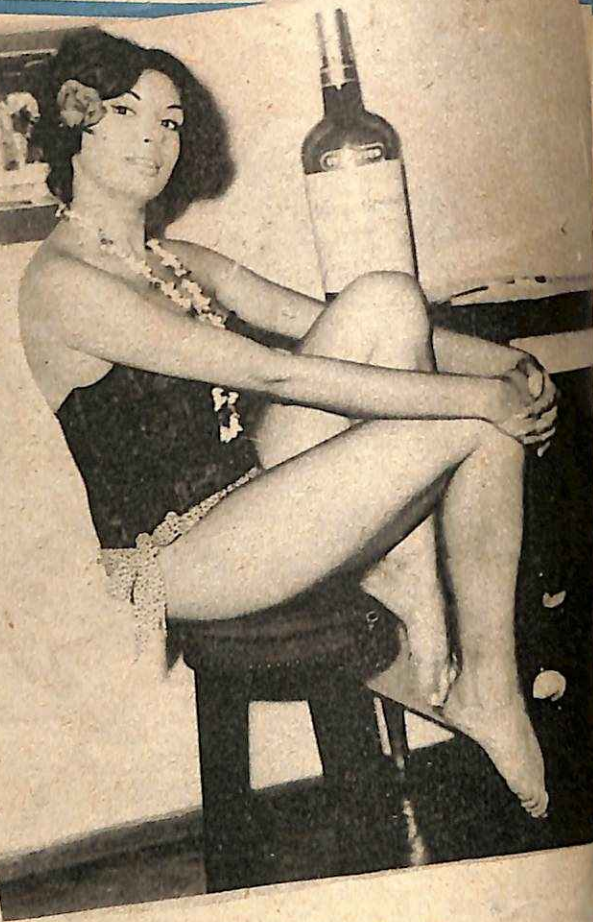
— Πώς... γεννήθηκε, κυλά-Μαρία;

— Και... σε κατατόπισε, Ρίκα, η κυρά-Μαρία...

— Όχι. Με πληροφόρησε πώς με βρήκαν ένα βράδυ οι γονείς μου κάτω από μία λεμονιά.

— Και σούβρινε από τότε η... λεμονοαγάπη;

— Της έβρινε. Γιατί η Ρίκα είναι πιστή στις αγάπες της και στα αισθήματα της καρδιάς της.

— «Γκαρσόν ένα ούισκυ». Δεν υπάρχει όμως γκαρσόν στο μικρό κομψό διαμέρισμά. Γι' αυτό και το μπουκάλι μένει βουλωμένο...

Ένα τζιτζίκι βάλθηκε να τρετίζει αδιάκοπα πάνω στο δέντρο, χαλάντας τον κόσμο καταμεσημέρα. Φανταστήτε, αλήθεια, τζιτζίκια στην οδό Όμηρου!

Μπαίνουμε στο μικρό κομψό σαλονάκι, λιγάκι ατημέλητο κι' αυτό, γιατί η Ρίκα δεν πρόλαβε ακόμα να το συγυρίσει.

— Μά... είναι μεσημέρι, κυρία μου. Και ο σύζυγος, όταν επιστρέψει σε λίγο...

Δεν πρόκειται να επιστρέψει ο σύζυγος, ο χρηματιστής Νίκος Παπαδόπουλος. Γιατί μένει στη Ν. Υόρκη.

— Και σ' εγώ μόνη εδώ;

— Όχι ακριβώς. Η Ρίκα συγκατοικεί με την εξαδέλφη της, τη θεία Ρένα, που σπουδάζει στη Σχολή Καλών Τεχνών.

— Και η κορούλα σου; Νομίζω πως έχεις μία κορούλα, δεν είναι έτσι;

— Έτσι είναι. Η όμορφη μελαχροινή στάρ με τα μαύρα μαλλιά και τα μαύρα μάτια, έχει μία μικρή κόρη, τριών χρονών τώρα, που γεννήθηκε ένα χρόνο μετά το γάμο της. Ονομάζεται Ντέμη, αλλά το όνομα αυτό είναι συγκερασμός των έξι τεσσάρων ονομάτων, που βόηκαν στο μαυρό, όταν βαφτίστηκε, κατά τις αμερικανικές συνήθειες: Δημήτρα, Έλλη, Στεφανία, Σαλώμη.

— Και πού είναι τώρα η κορούλα σου, Ρίκα;

— Μένει στο Ήρακλειο της Κρήτης, με τους δικούς μου.

Δέ συγκρατούμεθα ν' αρχίσουμε πιά τις αδιακρισίες. Ακροβολιζόμαστε, δηλαδή καθόμαστε στην καρέκλα, που βρίσκεται κοντά στην πόρτα, και αρχίζουμε τα πυρά:

— Καλά, Ρίκα. Ό,τι αγαπάς εσύ, το διάχνεις μακριά σου; Ό ο σύζυγος στη Ν. Υόρκη, η κόρη στην Κρήτη κι' εσύ...

Μάταιη η παράταξί μας εις θέσιν μάχης.

Η όμορφη συνομιλήτριά μας δέ θυμώνει. Τα δώρα της μάτια μας κυττάζουν απλώς με κάποιες παράπονο...

— Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν;

— Νά καταλάβουμε τί; Την καρδιά σου;

Είναι μία ιστορία βαθιά ανθρώπινη ή ιστορία της καρδιάς της Ρίκας Διαδύνας. Κι' έχει την αρχή της κι' αυτή στα παιδικά της χρόνια, τότε που τη γαίαν σ' όλο το σχολείο, κρατώντας την τσάντα στα μελανομένα της δάχτυλα. Μέσα στην άλασθη ακόμη κι' άθια ψυχή της είχαν φωλιάσει ένας καυμός κι' ένα όνειρο. Ο καυμός πώς ήταν άσχημοκόριτσο και το όνειρο να γίνει καλλιτέχνης.

Το πρώτο είχε το λόγο του. Η μεγαλύτερη αδελφή της, η Ήθη, παντρεμένη τώρα, ήταν από μικρούλα επίχαλινος πράγματι φρασιότατος. Φίλοι, γνωστοί και δικοί της, δεν έχαναν την ευκαιρία να το επαναλάμβαναν έδω-όμως φορές την ημέρα. Και, παράλληλα, να κάμουν και τη μοιραία σύγκριση με τη μικρή:

Μεσημέρι. Τραγουδι, ανάπαυση και... ζέστη. Γι' αυτό και η Ρίκα Διαδύνα αρκείται σε μία λιντσα μπικίνι. Τ' άλλα περριτεύουν. Δεν συμφωνείτε;

— Ένώ η Ρίκα, είναι άσχημοπόπο. Η παιδούλα το άκουσε, το ξανάκουσε και το πιστεύει.

— Και το πιστεύεις ακόμα;

— Κομπλέ. Η Ρίκα το πιστεύει λιγάκι και τώρα. Για ν' αντιδράσει σ' αυτή την έμμονη ιδέα, έλαβε μέρος στα καλλιστεία, όπου πέτυχε πανηγυρικά. Και...

Διστάζει για εξομολογήσεις. Συστρέπει τα χέρια, σηκώνεται θρόνα, βηματίζει και, στο τέλος, αποφασίζει να μιλήσει.

— Τον κάμω αυτό τον πολέμησα μ' ένα όνειρο. Αποφάσισα να γίνω στάρ.

— Νά πού έγινες!

— Έγινε, ναι. Πόσοι κόποι όμως και μόχθοι. Για να πετύχω και να μ' ακουρά από αυτούς, που αγαπούν τα όνειρα μου και το παιδί μου. Έλπίζω να πω.

Τον άκουσε και τότε θα συγκεντρωθούμε πάλι, να ζητήσουμε βλοι μαζί.

Και βέβαια θα πετύχω η Ρίκα. Οι εμφανίσεις της στην Αμερική, με το θίασο Λεμού και την τηλεόραση, οι ταινίες, που γύρισε εδώ (και που σημειώσαν αληθινή επιτυχία) κυρίως δέ αυτή που μόλις τελείωσε το «Γυρίσματα» της, ο «Ανθρώπος του κάμπος», εγγυώνται γι' αυτό. Μεγαλύτερη όμως ένδοξη, γι' αυτήν επιτυχία της αποτελεί η δόξερμη διάδοξί της για έργασια.

«Τά πάντα για την δόξη». Πάνω σ' αυτό το σύνθημα έχει μοντάρει τώρα τη ζωή της και τις φιλοδοξίες της. Ακούη, για χατήρι της 7ης Τέχνης, έχει εγκαταλείψει και τη ζωγραφική, την παλιά της αγάπη.

Όλη σου η μέρα, λοιπόν, είναι αφιερωμένη στην Τέχνη σου; Καλά όταν εγυρίζεις, όταν δέ εγυρίζεις όμως; Πώς περνάς τότε τον καιρό σου;

— Πώς αλλιώς, παρά μελετώντας βιβλία σχετικά με το θέατρο και τον κινηματογράφο;

— Και ψυχαγωγία;

— Όλη σου η μέρα, λοιπόν, είναι αφιερωμένη στην Τέχνη σου; Καλά όταν εγυρίζεις, όταν δέ εγυρίζεις όμως; Πώς περνάς τότε τον καιρό σου;

— Πώς αλλιώς, παρά μελετώντας βιβλία σχετικά με το θέατρο και τον κινηματογράφο;

— Και ψυχαγωγία;

— Όλη σου η μέρα, λοιπόν, είναι αφιερωμένη στην Τέχνη σου; Καλά όταν εγυρίζεις, όταν δέ εγυρίζεις όμως; Πώς περνάς τότε τον καιρό σου;

— Πώς αλλιώς, παρά μελετώντας βιβλία σχετικά με το θέατρο και τον κινηματογράφο;

— Και ψυχαγωγία;

— Όλη σου η μέρα, λοιπόν, είναι αφιερωμένη στην Τέχνη σου; Καλά όταν εγυρίζεις, όταν δέ εγυρίζεις όμως; Πώς περνάς τότε τον καιρό σου;

— Πώς αλλιώς, παρά μελετώντας βιβλία σχετικά με το θέατρο και τον κινηματογράφο;

— Και ψυχαγωγία;

— Όλη σου η μέρα, λοιπόν, είναι αφιερωμένη στην Τέχνη σου; Καλά όταν εγυρίζεις, όταν δέ εγυρίζεις όμως; Πώς περνάς τότε τον καιρό σου;

— Πώς αλλιώς, παρά μελετώντας βιβλία σχετικά με το θέατρο και τον κινηματογράφο;

— Και ψυχαγωγία;

— Όλη σου η μέρα, λοιπόν, είναι αφιερωμένη στην Τέχνη σου; Καλά όταν εγυρίζεις, όταν δέ εγυρίζεις όμως; Πώς περνάς τότε τον καιρό σου;

— Πώς αλλιώς, παρά μελετώντας βιβλία σχετικά με το θέατρο και τον κινηματογράφο;

— Και ψυχαγωγία;

— Όλη σου η μέρα, λοιπόν, είναι αφιερωμένη στην Τέχνη σου; Καλά όταν εγυρίζεις, όταν δέ εγυρίζεις όμως; Πώς περνάς τότε τον καιρό σου;

Η ώρα των «Παιδιών του Πειραιά». Η όμορφη στάρ απολαμβάνει προκαταβολικά την ευχαρίστηση να τ' ακούει στο πικ-άπ.

— Μά τα τραγουδιά του Μάνου Χατζηδάκη. «Ιδιός όταν τα τραγουδά η Νανα Μούσουρη. Ωστόσο, υψ' αρέσουν και τα γεμάτα πάθος και νοσταλγία τραγουδιά της Μπελίντας.

— Και χορός;

— Το χορ-τά και το τσάρλεστον.

— Όταν όμως η Ρίκα, στα έλευθερα βράδια της, δεν είναι στην Αθήνα, τότε...

— Πού βρίσκεσαι τότε, Ρίκα;

— Τότε η στάρ εγκαταλείπεται. Η μάσκα της ηθοποιού βγαίνει και τοποθετείται στο ράφι. Και η Διαδύνα γίνεται αυτό που είναι στην πραγματικότητα: Η δειλή, ανήσυχη κοπέλλα, η γλυκεία και ρομαντική, το κοριτσάκι του Ήρακλειού με τους καυμούς και τα όνειρα.

Μονάχη η Ρίκα τότε, κάθεται στη μικρή σάλη του διαμερισμάτος της οδού Όμηρου, που είναι ολόκληρη στη διάθεσή της.

Γά όνειρα υπερδύονται με τ' άστρα κι' οι ώρες κυλούν. Ύστερα, η νοσταλγική διάθεση, ένωμένη με τους ασίγητους καυμούς και τις αγωνίες, μετασχηματίζεται και γίνεται στίχος.

Η νεαρή κοπέλλα κινά άργα για το μικρό γραφείο της και εξομολογείται τα μύρια αισθήματά της στο χαρτί. Τα λεπτά δάχτυλά της χαράζουν με το μολύβι όσα δέ μπορούν να πούν τα χείλη:

Μιά νύχτα περίεργη πού τ' άστρα μιλούν μιά νύχτα τέτοια σε συνέντησα. Σε πήρα απ' τ' όνειρα και φύγαμε.

Το φεγγάρι ήταν κλωμό κίτρινο ήταν το χρώμα πού μ' έφωτισε. Κάτω απ' τ' άστρα αγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε και λασκαρώσαμε τη γαλήνη.

Μά ξάφνου η νύχτα κοκκίνισε τα μάνια λυθκαν και σ' έσκυψες το κεφάλι στο κάμα. Η μέρα φώτισε. Μόνη με βρήκες με τα πόδια γυμνά να περπατώ με λίγα λούλουδα στο στήθος μαρμαμένα.

Μιά γυναίκα απολημονήθηκε στη νύχτα. Ξάλασε το σινεμά, την αγάπη των βαμμάτων της και τη... στάρ. Κι' έγινε ένα απλό κορίτσι, γεμάτο πνευματικότητα κι' ανησυχίες. Είναι η αληθινή Ρίκα Διαδύνα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η φωτογραφία του εξωφύλλου μας δειλίζεται στον κ. Σ. ΚΑΝΑΤΟΒΙΤΣ.

Το μικρό μαύρο νηθανάκι στο κωλ είναι η τακτικώτερη παρέα της Ρίκας. Πάνω σ' αυτό κοιμάται, διαβάει, όνειρεύεται και περιμένει. Τι, ... ίσως την εμπνεύσει για ένα ποίημα.

"Ευχαριστώ,

ΜΗΤΕΡΑ..

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ πέθανε ο άντρας μου, ο Κοσμάς, ήμουν τριανταπέντε χρόνων και η κορούλα μας, η "Αρτεμις, δεκατεσσάρων. Εύτυχώς ο Κοσμάς μάς άφησε μία αξιολογη περίουσία και δεν είχα ν' αντιμετώπισω οικονομικά προβλήματα. Άσχολήθηκα, λοιπόν, με την άναττροφή της κόρης μου, άποφασισμένη να μην ξαναπαντρευτώ.

"Ετσι κώλησαν έξη χρόνια. "Η "Αρτεμις μελετούσε για να μπει στο Πανεπιστήμιο και δεν είχε καιρό να μου κάνει συντροφιά. Τότε άποφάσισα να έπανασυνδέσω τις κοινωνικές μου σχέσεις.

"Ήταν καλοκαίρι. Βρισκόμουν στα Μέβανα μ' ένα γνωστό μου άντρώγιο. Είχαμε καθίσει σε κάποιο κέντρο κι' εγώ επιλήττα, μέχρι τη στιγμή, που παρουσιάστηκε κάποιος ντίζερ. Φαινόταν γύρω στα τριάντα κι' είχε μία άρρενωπή, μελαχροινή όμορφιά, που μου έκανε εντύπωση. Ταράχτηκα όταν είδα πως με είχε προσέξει κι' αυτός. Κάθε τόσο το καστανό, βελούδινο βλέμμα του άκουμπούσε άπάνω μου και στους πιο τρυφερούς στίχους του τραγουδιού με κούταζε σε να άπειθυνόταν μόνο σε μένα.

Μηχανικά, έβγαλα την πουντιέρα μου και κυττάχτηκα. "Ο καθρέφτης μου έστειλε την εικόνα μίας γυναίκας, άρκετά γοητευτικής στην άριμότητά της.

«Δε γέρασα άκόμα», σκέφτηκα με άνακούφισι. Κι' αμέσως κατάλαβα πως, αν έμενα λίγο άκόμα κοντά σ' αυτό το νέο, που μου είχε ξυπνήσει τη φιλερέσκιά μου, κινδύνευα... Ζήτησα συγγνώμην από την παρέα μου κι' έφυγα βραστήκα. Περπάτησα πολλή ώρα στην παραλία. Στο τέλος, κάθησα σ' ένα βραχάκι κι' άρχισα να όνειροπολώ.

"Ήμουν τόσο άπορροφημένη από τις σκέψεις μου, ώστε δεν άκουσα βήματα, που πλησίαζανε και δεν αντίληφθηκα πως δεν ήμουν πιά μόνη, παρά μόνο όταν κάποιος έσκυψε από πάνω μου και μου ψιθύρισε:

— Πάντα μου άρσαν οι ρωμαντικοί τύποι!... Γύρισα ξαφνισμένη, κι' αντίκρισα το νέο τραγουδιστή. Κάτω άπ' το φως του φεγγαριού, ήταν πολύ πιο όμορφος παρά όταν τον έλυνε ο έκτυφλωτικός προβολας του κέντρου. Για μία στιγμή, κάντηνα να πεταχτώ άρθια και να φύγω τρέχοντας. Μά έμεινα...

— "Ισως θα με βρίσκετε πολύ άγενή, συνέχισε εκείνος. Δεν είναι σωστό, βέβαια, να μιλάει κανείς σε μία κυρία, που δεν του την έχουν συστήσει. Μά σε μία λουτρόπολι αυτές οι λεπτομέρειες χάνουν τη σημασία τους. Πάντως, λέγομαι Τώνης Πετράς. Εσείς;

— Νάντια Σιμπούλου, άπάντησα άσυλλόγιστα.

— Τώρα που γνωριστήκαμε, μπορούμε να κουβεντιάς 'με γέλασε ο Τώνης. Κάθισαν δίπλα μου. Το βραχάκι ήταν μικρό και άναγκαστικά ο άμος του νέου άκουμπούσε στο δικό μου. Ένα ρίγος με διαπέρασε.

— Κρυώνεις; με ρώτησε με οικειότητα εκείνος. Μία γυναίκα μόνη της, πάντα κρυώνει! Γι'

αυτό σε άκολουθήσα, όταν έφυγες από το κέντρο...

Τό μπράτσο του τυλίχτηκε γύρω άπ' τους άμους μου.

Κάθε λογική και τίμια γυναίκα, στη θέσι μου, θα του έδινε ένα χαστούκι, ή τουλάχιστο θα του δήλωνε άυστηρά πως έπρεπε να την άφιση ήσυχη. Το ίδιο θα έκανα κι' εγώ πριν λίγες ώρες. Μά τώρα δεν ήμουν πιά παρά μία καρδιά που χτυπούσε τρελλά, κι' ένα κορμί, που άνοιόταν να ύποταχθι στις συμβουλές της λογικής. Άντι κι' διώξω τον Τώνη, γύρισα προς το μέρος του. Το πρόσωπό του πλησίασε στο δικό μου, τα χείλη μας ένώθηκαν. "Όλα έβυσσαν γύρω μου. Ξέχασα τον Κοσμά, την "Αρτεμι, την ύπόληψί μου, κι' έγκαταλείφθηκα στην άγκαλιά του άντρα αυτού, που μου ήταν σχεδόν τελείως άγνωστος...

"Όταν γύρισα στο ξενοδοχείο, περασμένα μεσάνυχτα, μεθυσμένη άκόμα από έρωτα, βρήκα το φιλικό μου ζευγάρι άνάστατο. Είχαν άνησυχήσει για μένα και παραξενευτήκαν πολύ όταν τους έξηγησα πως είχα κάνει έναν περίοτο και πως δε θα γύριζα μαζί τους στην "Αθήνα, την άλλη μέρα. Εύτυχώς, δε μου ζήτησαν εξηγήσεις.

"Έμεινα στα Μέβανα μία βδομάδα, χωρίς να βλέπω άλλον άπ' τον Τώνη, μέχρις ότου ένα τηλεγράφημα της κόρης μου, που δεν ήξερε πως να εξηγήσει την άπουσία μου, με άνάγκασε να γυρίσω στην "Αθήνα. Προηγουμένως, όμως, συμφώνησα με τον Τώνη πως θα έρχόταν να με βρεί σκη τουλάχιστο τρεις φορές το μήνα. "Όταν τελείωσε το καλοκαίρι κι' έληξε το συμβόλαιο του άγαπημένου μου με το κέντρο, έγκαταστάθηκε κι' αυτός στην "Αθήνα. Τώρα συναντιόμαστε σχεδόν κάθε μέρα, αλλά πάντα κρυφά.

— Νάντια, πρέπει να δώσουμε ένα τέλος σ' αυτό το μαρτύριο, μου δήλωσε ένα βράδυ ο Τώνης. Μ' άγαπάς, είσαι ελεύθερη και ή κόρη σου είναι άρκετά μεγάλη. Τί μάς έμποδίζει, λοιπόν, να παντρευτούμε;

Τί μάς έμποδίζει; Μά, τα δώδεκα χρόνια, που μάς χώριζαν. Του το είπα και γέλασε. Με βεβαίωσε πως ή διαφορά αυτή δεν τον άπασχολούσε καθόλου, πως ήμουν ή μοναδική γυναίκα της ζωής του, πως με προτιμούσε από τα άλλα κι' άνόητα κοριτσόπουλα. Τον άφησα να με ζαλίσει με τα φιλιá και τα χάδια του, ώπου δε μπόρεσα να άντισταθώ άλλο και είπα το «ναί»...

"Η "Αρτεμις ξαφνιάστηκε όταν έμαθε την άπόφασή μου, αλλά δε φάνηκε να στενοχωριέται καθόλου. "Όταν μάλιστα γνώρισε τον Τώνη, έμβουσιάζτηκε.

"Ο γάμος έγινε σε πολύ στενό κύκλο, γιατί ήξερα πάσο με κουτοπομπόλες ο κόσμος και πάσα διέδαν εις βάρος του άγαπημένου μου. Για ένα μήνα, γύριζα την Εύρωπη, στο πλευρό του Τώνη, πλέοντας σε πελάγη έρωτικής ευτυχίας. "Ο άντρας μου ήταν πολύ τρυφερός μαζί μου και πίστευα άπόλυτα στην ειλικρίνεια των αισθημάτων του. Τα έξεδα τα πληρώνα εγώ. Μά τί πιο φυσικό, άφού ο Τώνης δεν έργαζόταν και άφού, μία και ήταν σύζυγός μου, ό,τι είχε ο ένας, άνήκε

και στον άλλο;

"Όταν έπιστρέψαμε στην "Αθήνα, έγκατασταθήκαμε στο σπίτι μου. "Η "Αρτεμις έμενε, βέβαια, μαζί μας. Χαιρόμουνά όταν έδλεπα το ενδιαφέρον, που της έδειχνε ο Τώνης και την άγάπη, που του άνταπεδίδε εκείνη.

Χρειάστηκε να περάσει ένας ολόκληρος χρόνος για να καταλάβω πως οι σχέσεις τους δεν ήταν τόσο άγνές, όσο φανταζόμουνά. Κι' όταν τους έπιασα άγκαλιασμένους στον κήπο, δεν πίστευα στα μάτια μου! "Η "Αρτεμις έφυγε τρέχοντας,

Ξέχασα τον Κοσμά, την "Αρτεμι, την ύπόληψί μου, κι' έγκαταλείφθηκα στην άγκαλιά αυτού του άντρα...

ντροπισμένη, αλλά ο Τώνης μου χαμογέλασε κυνικά και μου δήλωσε πως ήταν πολύ φυσικό να έρωτευθι ένα όμορφο λουλούδι εικοσιενός χρόνων.

"Ο ύπαινιγμός ήταν καθάρος. "Επρεπε να έξηγηθώ μία για πάντα με τον άντρα μου, αλλά έπειτα τα νεύρα μου ήταν τσακισμένα και καταλάβαινα, ότι ή συζητήσει θα εξέλισσόταν σε φοβερό καυγά, του ζήτησα να πάμε κάπου έξω από το σπίτι, για να κουβεντιάσουμε, ώστε να μη μάς άκούση ή "Αρτεμις. Δεν είχε καμμία αντίρρηση.

Μπήκαμε στο αυτοκίνητο, που του είχα αγοράσει, και τραβήξαμε προς την Πάρνηθα για να με συνεφέρει ο καθάρος άέρας», όπως μου έξηγησε ειρωνικά ο Τώνης.

Είχαμε περάσει τις πρώτες κορδέλλες, άμλητοι, όταν ο άντρας μου γύρισε προς το μέρος μου και με ρώτησε: — Τί θέλεις τώρα; "Όλα τελείωσαν μεταξύ μας! "Η κόρη σου με λατρεύει. Δε μένει παρά να χωρίσουμε και να σε κάνω πεθερά! Ξέρω πως

ή "Αρτεμις έχει κληρονομήσει από τον πατέρα της τη μισή περιουσία του...

Δε χρειάστηκε να άκούσω περισσότερα. "Η ζωή μου είχε γίνει συντρίμια και κινδύνευα τότε να καταστραφεί και ή κόρη μου. Πως μπορούσα να τη γλυτώσω;

"Η σκέψι μου ήρθε άστρατιά, καθώς περνούσαμε από μία επικίνδυνη στροφή. "Αρπάξα το νουέμο από τα χέρια του Τώνη και το αυτοκίνητο γύρισε προς το γκρεμό!...

Συνήλθα στο δαμάτιο μίας κλινικής. Είχα έφυγει άπ' του χάρου τα δόντια, αλλά ο Τώνης είχε μείνει στον τόπο. Κανείς δε μπορούσε να μαντεύσει την αλήθεια, γιατί νόμιζαν πως το δυστύχημα είχε προέλθει από κάποια σπραβοτύμνια. Άλλωστε, αυτό κατέθεσα κι' εγώ στην άνάκρισι.

"Η "Αρτεμις δεν ήθε καθόλου να με δει στο νοσοκομείο. Ένα μήνα άργότερα, όταν γύρισα στο σπίτι, βρήκα μόνο ένα λακωνικό σημείωμά της: «Σε μισώ».

Είχε κατάλαβει τί συνέβη, ή τουλάχιστον το

υποπτεύοταν και πίστευε πως της είχα καταστρέψει την ευτυχία της. Έμαθα, ότι έμενε τότε στη θεία της, στην άδελφή του Κοσμά, και δεν τόλμησα να πάω να τη συναντήσω.

Κώλησαν όχτώ άπάσιτοι μήνες. Σ' αυτό το διάστημα, χίλιες φορές εύχθηκα να είχα σκορπάει κι' εγώ. "Η προδοσία του άγαπημένου μου, το μίσος της κόρης μου, ή φοιητή μοναξιά, όλα ήταν κάτι που δε μπορούσα να τ' άνδεσω.

Μά, ένα άπόγευμα, ή "Αρτεμις ήθε να χτυπήσει την πόρτα μου. Τη συνόδευε ένας νεός, ο άρραδωνιαστικός της. "Η κόρη μου είχε γνωρίσει την αληθινή άγάπη και είχε κατάλαβει ποσο δυστυχισμένη θα είχε γίνει, χωρίς τη δική μου βοήθεια. "Επεσε στην άγκαλιά μου με δάκρυα, μουρμουρίζοντας μου ένα «σ' ευχαριστώ, μητέρα», που ήταν άρκετό για να ξεχάσω όλα όσα είχα τραδίσει.

Τώρα είμαι μία ευτυχισμένη γυναίκα και ή πενιπτεία μου με τον Τώνη δεν είναι πιά παρά ένα κακό όνειρο, μισοσβυσμένο από τα χρόνια...

ΒΕΡΑ ΓΑΛΑΖΗ

ΠΟΛΕΣ γυναίκες λένε: «Εγώ εργάζομαι. Δεν έχω καιρό ν' ασχοληθώ με την ομορφιά και την κομψότητά μου». Άλλ' η ομορφιά κι η κομψότητα δεν εξαρτώνται από τον καιρό κι' από το χρέμα που διαθέτουμε. Θέλετε μια απόδειξη γι' αυτό; Κυττάξετε τις γυναίκες, που εργάζονται σε κέντρα ή τις συνοδοί των αεροπλανών ή τα μανεκίν. Τσακίζονται όλες στη δουλειά. Κι' όμως είναι πάντοτε γοητευτικές, γιατί το χρόνο και το χρέμα που τους λείπει, τα αναπληρώνουν με τη θέλησή τους.

1) Μόλις σηκωθείτε το πρωί από το κρεβάτι σας, ανοίχτε το παράθυρό σας και α-φιερώστε 10 λεπτά στη γυμναστική που σ'α-ταιριάζει περισσότερο.

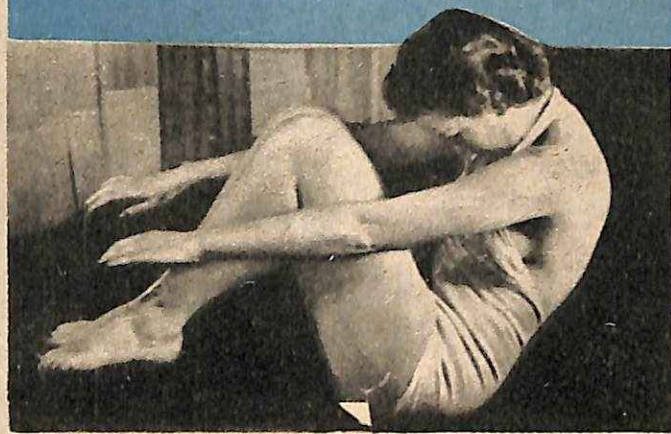
3) Τὸ γραφεῖο ὅπου ἐργάζεσθε πρέπει νὰ εἶναι καθαρό καὶ τακτοποιημένο μὲ γούστο. Ἄν μπορῇτε νὰ βάλτε ἕνα βαζάκι με λουλούδια, θὰ ἦταν πρὸς καλὸ. Τίποτα δὲν προδιαβέτει πρὸ ἀσχημα ἀπὸ τὴν ἀκαταστασία τοῦ γραφείου μίαν γυναῖκα.

4) "Έχετε ανάγκη από ανάπαυση περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα. Άλλα δε θα ξεκουραστήτε ποτέ διαβάζοντας ή ακούγοντας το ραδιόφωνο. Πρέπει, τουλάχιστον, να κλείσετε τα μάτια σας και να βγάλετε κάθε σκέψη από το μυαλό σας, γιὰ να πετύχετε τὴν ἀπόλυτη ἀνάπαυση, σωματική και πνευματική.

5) Τα αισθήματά κι' ἡ ψυχὴ σας διάθεσι καθρεφτίζονται, σπὸ πρόσωπό σας. Προσπαθή-
στε, λοιπόν, νὰ εἴσαστε πάντοτε ευχάριστη καὶ
πρόσχαρη. Ὅποιοςδήποτε κι' ἂν εἶναι ὁ στε-
νοχώριος σας, δὲν πρέπει νὰ τὴν παίρνετε μα-

6) Μην ξεχνάτε ότι η καθαριότητα είναι η μορφή σας. Μην την παραμελήτε, λοιπόν, να είσαστε σχολαστική. Όλακληρο το σώμα από καθαριότητα. "Στες κι" αν είναι οι άσχημοι λευθήτε να ξεοικονομήσετε μισή ή μία ώρα αφιερώνετε στην καθαριότητα του σώματός σας, τον ιδρώτα. Οι κακές όσμες διώχνουν το

7) Το τιμωτικό σας πρέπει να είναι ανάλογο της σας. Ή πραγματική κομωτική έγκριση πάντοτε στη θέση σας. "Αν ελγάζσατε σ' ελγολο να πηγαίνετε στη δουλειά σας με φουρώ κτλ.. πού, άλλωστε, θά τα καταστρέφατε. Κ πού ελγάζεται πρέπει να είναι τιμωτική απλά, καί πούλωση θά σας γλντώση από πολλές καλές τα χρώματα πού σας ταριάζουν. Μπορώ

Μόλις σηκωθείτε το πρωί από το κρεβάτι, αφ' ερῶστε 10 λεπτά στη γυμναστική που οἰσ ταιριάζει περισσότερο.

Ένα σκούρο φόρεμα, που θα τὸ ξανοί-
ξετε μὲ λευκὸ γιακᾶ καὶ μανστέτες. Ἐ-
ξαίρετο εἶναι καὶ τὸ ταγιέρ, ἀλλὰ
στοιχίζει ἄκριβᾶ. Σᾶς δίνει, ἐξ ἁλ-
λου, κάποια ἄκαμψια. Γι' αὐτό, δὲν
εἶναι σωστὸ νὰ τὸ φοράτε κάθε μέρα.

8) Προσέχετε τὸ φαγητὸ σας. Τὰ βιοστικά καὶ ἀκατάστατα γεύματα δὲν καταστρέφουν μόνον τὴν γενικὴν ὑγείαν σας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπίδερμίδα σας. Περιορίστε στὸ ἐλάχιστον τοὺς καφέδες κι' ἀποφύγετε ὅσο μπορεῖτε τὰ ολιγοπνευματῶδη ποτὰ. Ἄν ἡ καθιστικὴ ζωὴ τοῦ γραφείου σας κλῆν ἢ παχαίνει, θὰ περιορίσετε ἢ θὰ καταργήσετε τελείως τὰ λιμαρικά. Δὲν πρέπει. Ἐξ ἁλ-
λου, νὰ πίνετε μαζί με τὸ φαγητὸ σας.

9) 'Ο ὕπνος εἶναι τὸ ἴδιο ἀπαράπτος ὁ-
σο κι' ὁ ἀέρας πρὸς ἀνάπνοον, ἴδιος γιὰ τὴ
γυναικὰ πρὸς ἐργάζεται. Ἀλλὰ πρέπει νὰ προ-
παρασκευάσετε τὸν ὕπνο σας. Ἄν δυσκολευ-
ώσατε νὰ κοιμηθῆτε, πάρτε προτοῦ πέσετε
στὸ κρεβάτι σας ἕνα φυλλάδι τῆλιο ἢ χαμο-
μήλι. Τὴ νύχτα εἶναι καλὸ νὰ φορεῖτε λευκὰ
ἐσώρουχα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ φυσικὰς
ὑλές· βαμβακερὰ, ἐλασρὰ μᾶλλινα, βατίστες
κτλ. Ἀποφύγετε τὰ ὑφάρμακα ἀπὸ συνθετικὰς
ὑλές (ναύλοι κτλ.). Συνήθιστε νὰ κοιμόσαστε
χωρὶς μαξιλάρι καὶ μὲ τὰ πόδια λιγίσκι ψη-
λότερα ἀπὸ τὸ κεφάλι.

10) Μην ξεχνάτε να επισκεφθῆτε δυο φορές
τὸ χρόνο τὸν ὁδοντογιάτρο σας. Πρέπει ἐπί-

σης να κάνετε μία φορά το χρόνο μία γενική εξέταση του οργανισμού σας (πνεύμονες, σπτόκι, στομάχι κτλ.) κι' αλλιώς της επιδερμίδος σας. Για τα τελευταία, θ' άποταθεσ' έναν ειδικό γιατρό, που να έχη άναμφισβήτητη πείρα. Η ύγεια του οργανισμού σας είναι ή άπαράτη γάλη άλφειας. Μην παραγνωρίζετε αυτή τή μεγάλη άλφεια.

11) *Όταν ξυπνάτε το πρωί με μία καλή τουνοτική λοσιόν. Ή λυτρά πάνω σε μία επιδερμίδα παρό δερμα, πρέπει απαραίτητα φορετικά ακόμα και το καλύτερο από 2—3 ώρες. πρέπει να ξυπνάτε το δέρμα σας κρέμα και ή πούδρα στέκονται κα- λεία και Εσοφγιμένη. *Αν έχετε λι- να βάζετε ένα καλό φον-ντέ-τέν. Δια- μακρυνιάζ έθ θα κοστήσει παραπάνω

12) Τὰ μαθηκινὰς σας πρέπει νὰ μποροῦν ν' ἀνέξουν σ' ὅλες τὰς ὥρας καὶ κάτω ἀπὸ ὁποιοδήποτε φωτισμὸ. Θὰ προτιμῶμεν λοιπὸν, τὰ ζωηρὰ πολὺ σκούρα χρώματα θὰ ρεῖουν ἐνάντιο λύπης πάντων τοῦ πρόσ-
κατ' ὅσον τοῦ πρώτου. Τὰ πολὺ ἀνοιχτὰ χρώματα, ἔξ' ἄλλου, θὰ εἶναι ἄτονα
κάτω ἀπὸ τὸν τεχνιτὸ φωτισμὸ τοῦ γραφείου, Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι οἱ
λαμπτὲς φθορίου κάνουν τὸ κίτρινον νὰ φαίνεται πρασινωτὸ καὶ τὸ ροῦ
σ' ὅλον λεκισσόμενον ἄσπρον. Τὰ χρώματα ποὺ προσαρμόζονται καλλίτερα
τῶν δικυρ-ροῦς. Τὰ χρώματα ποὺ προσαρμόζονται καλλίτερα
τῶν δικυρ-ροῦς. Τὰ χρώματα ποὺ προσαρμόζονται καλλίτερα
τῶν δικυρ-ροῦς.

13) Ἡ γυναίκα πού ἐργάζεται, δὲν πρέπει νὰ βάζη φτιασίδι στὰ βλέφαρα καὶ τὰ ματωσινοῦρα της, γιατί ἔτσι κάνει σκληρὸ τὸ βλέμμα της. Προτιμήστε λίγη βαλελίνη ἢ ἐναπλοῦ τὰ εἰδικὰ λάδια ποὺ βρίσκονται στὸ ἐμπόριο.

14) Για τα χείλη σας θα προτιμήσετε τα ρούζα του τύπου «χαιμα-
λέων» που αλλάζουν απόχρωση σύμφωνα με την ώρα της ημέρας και
το χρώμα του φορέματός σας. Υπάρχουν επίσης στο εμπορικό διπλά
τύμπι. Στη μία του άκρου βρίσκεται ένα ρούζ που προορίζεται για το
φως της ημέρας και στην άλλη δεύτερο, κατάλληλο για το τεχνητό
φως.

Μιά περμανάντ κι' ένα ώρατο χτένισμα τινώνουν ασφαλώς τὸ ἥθικόν τῆς γυναίκας τὸ ἴδιο ὅσο κι' ένα καινούργιο φορέμα. Ἀλλὰ πόσες ἀπὸ τὴς γνῆς συνταξιούχες εἶναι σὲ θέσι νὰ πληρώσουν τέτοιες «πολυτέλειες»;

Κατανοώντας λοιπόν αυτή την ανάγκη, ένας "Άγγλος κομμωτής" καθιέρωσε ελαττωμένες τιμές για τέτοιες πελάτισσες. Παρουσιάζοντας το Βιβλιάριο της συντάξεώς τους, πληρώνουν μόνο έξιητα δραχμές για την περμανάντ και 14 για λούσιμο και μισαντάλι (αυτή για τις κανονικές 140 και 20 δραχμές). Και, φυσικά, το κομμωτήριο αυτό κάνει χρυσές δουλειές!

‘Η γυναίκα που εργάζεται, πρέπει κατά κανόνα να είναι ντυμένη απλά.

«ΣΤΟΣ ΔΡΟΒΙΝΗ»

Όλοι οι Έλληνες γνωρίζουν κι' έχουν μάθει αν-
(περίεργος,
πως ο χρόνος που περνάμε, του Δροσίνου είναι το έτος.
Αθηναίοι άκουσαι
Και μ' αυτή την ευκαιρία, Αθηναίοι άκουσαι
ξαναφέρνουν στο μυαλό τους τον καιρό του ποιητή
και ξεχνούν, για λίγες ώρες, την μούστρα μας την πόλι
και τη συγχρονή εποχή μας, που... πεζή την λέμε όλοι,
μολονότι έχει πηξει από τα λεωφορεία
κι' αυτοκίνητα δικό της έχει κι' η... κουτση Μαρία!

Στις παθήσεις τα χρόνια επιπρόσθουν νοσῶς
καὶ με θλίψη ψυχοῦντο: « Ἄγ! πὺν εἶναι ὁ καιρὸς
πὺν ἀκούωμε ἀκούη καὶ σὺ πὺν ἀπὸ σπαστικῆς
Μαλακασίας καὶ Πορνοφῶρας, Παλαγῆς καὶ Καρποπακῆς»
Ἐνὸς σήμερα κιντᾶζεις τοὺς οἱ σωφῶρις οἱ ἄθῆναις,
με μοντῆσαντο μετὰ τοὺς οἱ σωφῶρις οἱ ἄθῆναις,
ὅτι θέλει ἡ ἐποχὴ μας ἄλλοι εἶδον... παλαμά!

κι' όπως βλέπεις
 ότι θέλεις η εποχή μας αλλιά. ★

Τα παλιά εκείνα χρόνια, που κανείς δεν τα ξεχνά,
 επιθυμίες ή η γαλήνη τα πλασιώτικα στενά
 και οι τότε καταστροφές κι' όσοι άδικησαν γλεντούσαν...
 το «Ζηλένω τον άέρα που άναγνέσει» τραγουδούσαν...

Ένώ τώρα η 'Αθήνα ή μωτάνερα, άσπασα τη.
 είναι όλες τις ημερές... μωσούαρια γεμάτη
 και κανένας κατάρδοπος... παλαιότερος, ή νέος.
 άην «ζηλένει τον... άέρα» που άναγνέσει ό 'Αθηναίος!

★

...την παλιά,

[illegible][illegible][illegible]

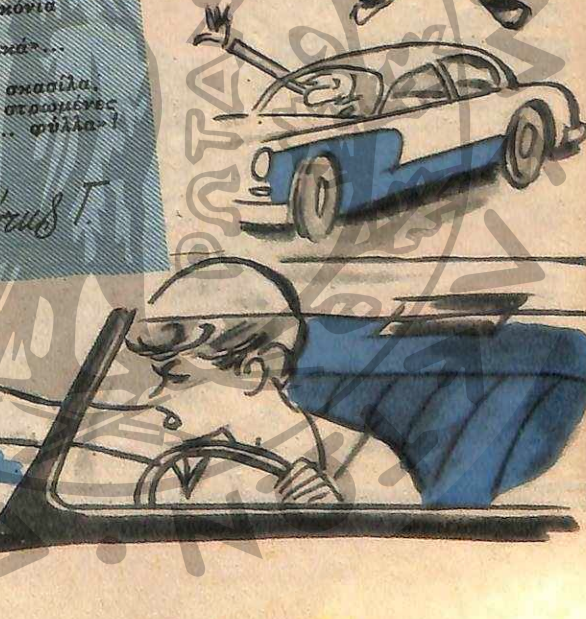
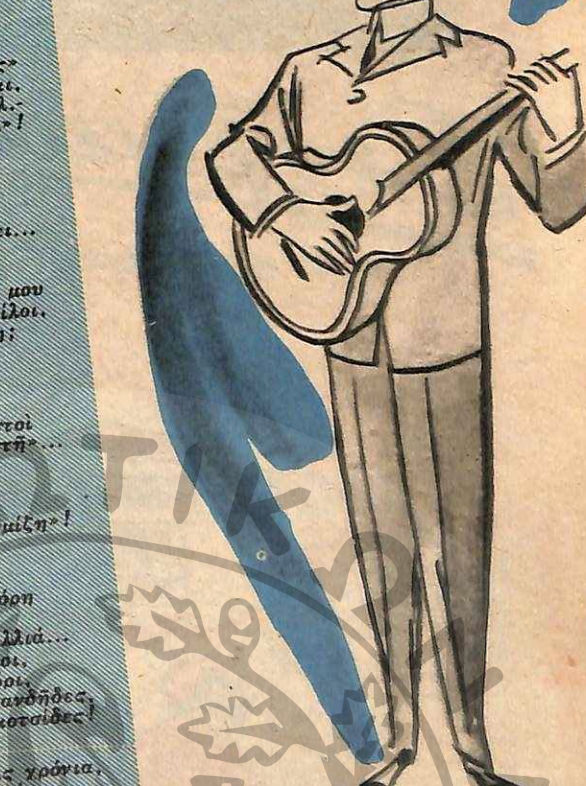
καὶ παρὸς
οἱ τοὶ ἄνθρωποι ἢ ἐν τῷ οὐρανῷ. *

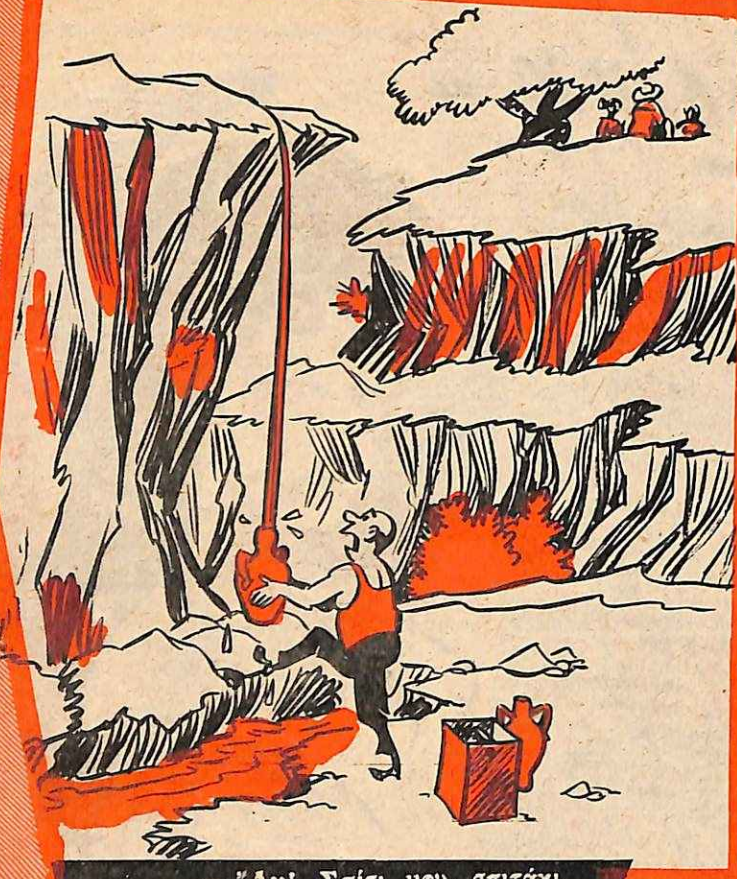
Τὰ παρόντα κινεῖται τὰ κλειστά οἱ καρτεροὶ
καὶ θερμωπαροκαλοῦνται τῶν ὄντων τοὺς τῶν
καὶ προβαλὼν λυγροτάτη στήν ρυτίδα τῇ σιγαλῇ
καὶ γὰρ... οὐκ αὐτὸς τὸν οὐρανὸν τῇ σιγαλῇ
ἀντιπαραπορεύεται τὸν οὐρανὸν τῇ σιγαλῇ
καὶ προσέχει τὰ μαλλιά τὸν οὐρανὸν τῇ σιγαλῇ
καὶ κινεῖται τὰ μαλλιά τὸν οὐρανὸν τῇ σιγαλῇ *

... ἀλλὰ οὐκ αὐτὸς

[illegible]

Η Επιστολή
 Απὸ τὴν Παναθήναιον
 τὴν 1798

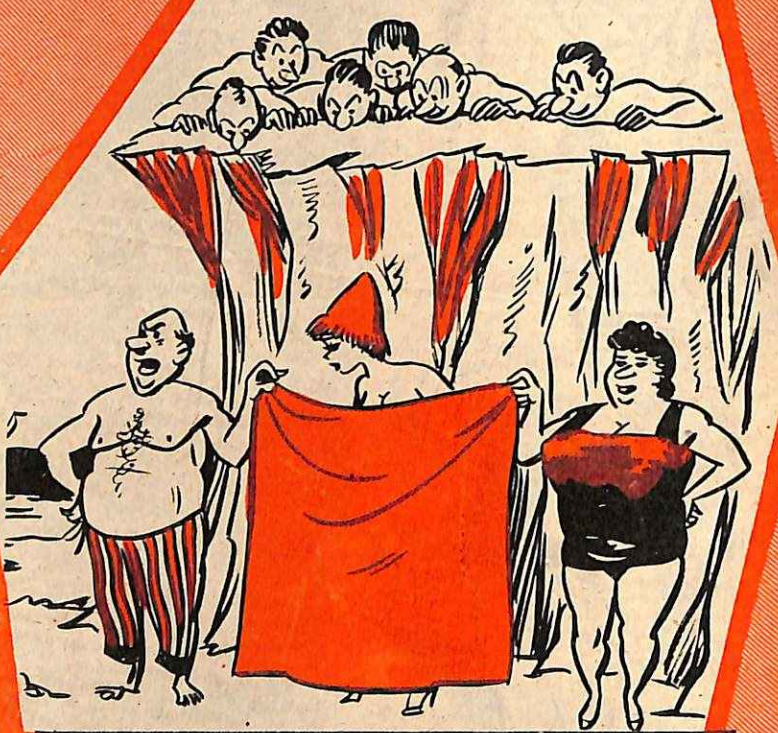
— "Αχ! Σπίτι μου, σπιτάκι μου..."

— Μιά και περνούσαμε, είπαμε νάρθουμε να σάς κά-
νουμε μία επίσκεψη!...

Εκδοσιές

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— "Ελα, βάλε το μαγιώ σου, Μαιρούλα!..."

Μην κάνης έτσι, Κοσμά μου!.. Μιά μέρα μόνο θα λείψουμε.

— Σήκω τώρα, Περίανδρε. Ή σειρά μου να ξεπλώσω!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μαρκήσιος Λυράν ντε Μπαρ-
ζεμόν, πρώην ανώτερος δικαστι-
κός, έπειτα από οικονομικά άτυ-
χηματα αναγκάζεται να εγκατα-
σταθί μόνιμα στον πύργο του,
στην έπαρχια, μαζί με τη σύζυγό
του Κλοτίλδη και τις αδελφές
Μάρθα και Ισαβέλλα Μερόν, κό-
ρες ενός διάσημου χειρουργού,
που οι Μπαρζεμόν τις έχουν σαν
παϊδιά τους απ' ότου ορφανέψα-
νε. Ο μεγαλύτερος υιός των
Μπαρζεμόν, ο Όλιβιέ, ζει τώρα
στο Παρίσι κι είναι υπάλληλος
του υπουργείου. Ο μικρότερος,
ο Ζάκ, είναι αξιωματικός σε μία
επαρχιακή φρουρά. Η Μάρθα κι
η Ισαβέλλα έχουν ερωτευθεί κι
οι δυο το Ζάκ. Εκείνος αναπαί-
ζει την Ισαβέλλα. Μα αυτή θυσιάζ-
εται για χάρη της αδελφής της,
του κρύβει την αγάπη της και τον
σπρώχνει προς τη Μάρθα. Ο χει-
ρουργός Μπαρζεμόν, που μισεί το
μαρκήσιο για χρηματικά ζητήμα-
τα, βάσει φωτιά στον πύργο. Οι
υπηρέτες τη σβύνουν. Πάνω στην
πυρκαγιά όμως, ο μαρκήσιος ανα-
καλύπτει κάτι παλινα γραμμάτια,
κρυμμένα σ' ένα έπιπλο. Άπ' αυ-
τά μαθαίνει πως υπήρχε ένας βα-
θός ερωτικός δεσμός μεταξύ της
γυναίκας του και του Μερόν, υ-
ποπτεύεται δε πως ο Ζάκ δεν εί-
ναι δικό του παιδί. Πάντως, α-
ποφασίζει να διώξει απ' τον πύ-
ργο του τη Μάρθα και την Ισα-
βέλλα, για να μη του θυμίζουν
πιά με την παρουσία τους το μι-
στικό Μερόν. Πραγματικά, η Κλο-
τίλδη κι ο Μερόν αναγκάζονται
αλλοιό, αλλά η ζωή τους είχε
χωρίσει. Οι γονείς της Κλοτίλδης
την ανάγκασαν να παντρευτεί με
τον πλούσιο Μπαρζεμόν. Πολλά
χρόνια αργότερα, ζανσυναντι-
θηκαν οι δυο άναπνεύσιμοι και το
πάθος τους ξαναφούντωσε. Ο Μ-
ερόν έδωσε μ' αυτοθυσία το Ζάκ
από βέβαιο θάνατο, μολύνθηκε ο-
μως ο ίδιος από την αρρώστεια
του και πέθανε. Γι' αυτό ο Μπαρ-
ζεμόν, από ευγνωμοσύνη, πήρα-
νε κοντά τους τις ορφανές κόρες
του. Μα τώρα ο μαρκήσιος τις
διώχνει, αδιαφορώντας για τις ι-
κεσίες της Κλοτίλδης και του
Ζάκ. Άρνείται δε να δώσει στο
Ζάκ τις εξηγήσεις που του ζη-
τάει. Στο μεταξύ, ο Όλιβιέ παί-
ζει χαρτιά και κάνει ένα πολύ
μεγάλο ποσό, που δεν είναι ε-
ξέσι να το πληρώσει ούτε ο ίδιος
ούτε ο πατέρας του. Καταφεύγει
τότε στον τοκογλύφο Μωμπόρν
και του παρουσιάζει για προεξό-
φλησι γραμμάτια με την πλαστο-
γραφημένη υπογραφή ενός πλού-
σιου φίλου του.

3ον — Μαύ φαίνεται πως υ-
πόγραφα την καταδίκη
μου! μουμυρίσει, σκυ-
πίζοντας τον Ιδρύτα της
αγωνίας του.

Κάθε γραμμάτιο ήταν των 25
χιλιάδων. Τα πέντε μαζί αντιπρο-
σώπευαν 125 χιλιάδες, απ' τις ο-
ποιές βόταιριε με την προεξόφλη-
σι τις 100, για να πληρώσει το
χρέος του — και κάτι παραπάνω,
για να ξαναδοκιμάσει την τύχη του
στα χαρτιά.

Έκαψε τα χαρτιά, πάνω στα ο-
ποία είχε κάνει τις δοκιμές της
πλαστογραφίας του. "Υστερα βή-
κε κι έτρεξε στο Μωμπόρν. Εκεί-
νος τον υποδέχθηκε χαμογελώντας.

— Λοιπόν, βρήκατε το Σίμφον;
τον ρώτησε. Τον πείσατε;

Εκείνος δέ βρήκε τη δύναμι ν'
απαντήσει άμέσως. "Έγιγψε «ναι»
με το κεφάλι.

— Και σάς δάνεισε τα λεφτά;
"Η δέχθηκε να έγυρηθί για σάς;
"Οχι... δεν είχε τόσα μετρη-
τά... αλλά μούδωσε πέντε γραμμά-
τια με την υπογραφή του... Κι
έρχομαι, να σάς παρακαλέσω να
μου τα προεξοφλήσετε, όπως μου
υποσχεθήκατε...

— Δώστε μου τα, είπε ο Μω-
μπόρν, φαινομενικά αδιάφορος.
"Ο Όλιβιέ τού τάδωσε. Το χέ-
ρι του έτρεμε. "Αλλ' ο Μωμπόρν ήταν

ΚΑΡΛΙΕΣ

αποφασισμένος να μη δη τίποτα...
Κύτταζε την υπογραφή και φά-
νιχε Ικανοποιημένος, σά να ήταν
όλα κανονικά. Μέτρησε ύστερα 120
χιλιάδες φράγκα και τάδωσε στον
Όλιβιέ.

— Ευχαριστώ, κύριε, είπε ο
πλαστογράφος. Χάρης στη συμβου-
λή σας, βγήκα απ' τη δύσκολη θέ-
σι μου. Δέ θα 'τον ξεχάσω ποτέ...
Χαιρέτησε κι έφυγε τρέχοντας.
"Ανυπομονούσε ν' απάλλαξη από τα
λεφτά αυτά, που του καίγανε στον
χείρισ...

Πλήρωσε άμέσως το χρέος του.
Το βράδυ, πήγε στη λέσχη για να
ξαναδοκιμάσει την τύχη του. Πρό-
σεξε πως τον κύτταζαν ειρωνικά.
Σίγουρα, ο Λιβερέκ ή ο Μωμπόρν
θα είχε κοινολογήσει την περιπέ-
τειά του και τη δυσκολία του για
να βρη λεφτά...

Κάθισε στο τραπέζι του μπα-
καρά και πήρε τη μπάνκα.

Τη στιγμή εκείνη, άκουσε να λή-
ν κάποιος, κοντά σ' αυτό του:

— Θα παίξω εγώ με το Μπαρ-
ζεμόν. "Αν χάσω, θα μου δώση
όχτώ μέρες προεξόφλησι για να πλη-
ρώσω το χρέος μου, όπως άργει
κι αυτός.

Στράφηκε άπότομα κι είδε τον
υπόκομητα ντε Πονμαρέν, ένα τυ-
πο κακόγλωσσο, μοχθηρό και κα-
υγατζή. Τα νύστα του Όλιβιέ ήταν
τεντωμένα, έδω και δυο μέρες. Δεν
είχε βρη τη δύναμι ν' αυτοκτονή-
ση, είχε όμως άρκετο θάρρος για
να μονομαχήσει.

— Σας άκουσα, κύριε! είπε σι-
γά στον υπόκομητα.

— Μπράβο! Χαίρω πολύ, που
μάθατε τη γνώμη μου, άπάντησε
εκείνος ειρωνικά.

— Είσαστε θρασύς, κύριε!
— Θα μου δώσετε λογαριασμό
γι' αυτή τη λέξι σας. Αύριο το
πρωί θα δεχθήτε τους μάρτυρές
μου.

Ο Όλιβιέ άναστήκωσε τους δ-
μούς του, πήρε την τράπουλα κι
άρχισε να παίξει.

Κέρδισε μερικές χιλιάδες. "Από-
ψε, το παιχνίδι ήταν μικρό.

Ο υπόκομης είχε φύγει. Κανείς
τρίτος δεν είχε άκούσει τις φρά-
σεις, που ανταλλάξανε με σιγανή
φωνή. Δεν ήξερε κανείς πως έπρό-
κειτο να μονομαχήσουν.

Το ίδιο βράδυ, ο Μπαρζεμόν βρή-
κε δυο μάρτυρες, που συναντήθη-
καν την άλλη μέρα με τους μάρτυ-
ρες του Πονμαρέν. Κανόνισαν τό-
ρες του μέρους και την ώρα της μονομα-
χίας.

Κατά τις 7 το βράδυ, πήγαν
πίσω στο σπίτι του το Μπαρζε-
μόν, λιπόθυμο, με μία βαριά σπα-
θιά στο στήθος.

Έμεινε τρεις βδομάδες στο κρε-
βάτι. Τέλος, σηκώθηκε. Έμεινε ο-
βάτι, άλλες 15 μέρες στο σπίτι,
πριν μπειρήσι να βή.

Ο γιατρός του είχε συστήσει
να πεί να περάση μερικούς μήνες
στον πύργο του πατέρα του και ν'
να ησυχάσουν τα νεύρα του και ν'
να ησυχάσουν τα νεύρα του πατέρα
του. Δεν είχε διάθε-
ση άναπαύση τελείως. Δεν είχε διαθε-
ση ο Όλιβιέ να θαφτή στο Μπαρ-
ζεμόν. "Οστόσο συμβόλησε τη σύμμορφο-
γή με τη συμβουλή του
γιατρού, γιατί έδωκε πως άργού-
σε να συνέλθη.

Έγραψε τότε στο Ζάκ, παρα-

καλώντας τον να προειδοποίηση
τους γονείς τους. Και, τρεις μέ-
ρες αργότερα, έφτασε στο Μπαρ-
ζεμόν.

Έτσι, ο πύργος άπόκτησε άλ-
λον ένα ένοικο, που δεν ήταν άλ-
μως καθόλου καλοδέχτος. Γιατί
η μονομαχία του τον είχε στερή-
σει από μία πιθανότητα, που είχε
να πληρώσει το Μωμπόρν και να
πάρη πίσω τα πλαστά γραμμάτια.
"Η πιθανότης αυτή ήταν ένας πλού-
σιος γάμος. Μα, στην κατάστασι
που βρισκόταν, έτσι εξασθενή-
νος, ο Όλιβιέ δέ μπορούσε βέβαια
να σκεφθή να παντρευτή. Ήταν ά-
ναγκασμένος να περιμένη.

Αυτό όμως ισοδυναμούσε με την
καταστροφή του! Τα γραμμάτια,
που είχε προεξοφλήσει στις 19 Αύ-
γουστου, έπρεπε να πληρωθούν το
Νοέμβριο. "Ο Όλιβιέ έφτασε στο
Μπαρζεμόν στις άσυχες Οκτωβρίου.

Είχε δυο ελόκληρα χρόνια να πα-
τήση το πόδι του στον πύργο. Τον
δέχθηκαν σαν τον άσωτο υιό.

Ο Ζάκ πηγαίνει σχεδόν κάθε μέ-
ρα να τον δει. Και κανανε μαζί
μακρινούς περιπάτους στα γύρω
δάση, με τη συντροφιά της Μάρ-
θας και της Ισαβέλλας.

Όσο κι 'δεν αγωνιούσε συνεχώς
για τα μοιραία γραμμάτια, δεν ή-
ταν δυνατό να μην προσέξη ο Ό-
λιβιέ την εμφάνισή και τη χαρή της
Ισαβέλλας. Ένοιωσε σαν ένα γλυ-
κό χάδι στην καρδιά, όταν ή μα-
τιά του συναντούσε τη δική της.

Μήπως θα 'την ερωτευτώ; άνα-
ρωτήσανε. Αυτό μάς έλειπε!...
Μιά κοπέλλα άπένταρη — που την
μείψαμε στο σπίτι μας από οί-
κτο!... Τρελλάθηκε λοιπόν;

Παρ' όλον όμως τον ψυχρό κυ-
νισμό του, ο έρωτας νίκησε και
κυριάρχησε — επιτέλους μέσα στην
καρδιά του, ορμητικός και θριαμ-
φευτής!

Βεβαιώθηκε γι' αυτό, την ήμερα,
που έμαθε απ' το Ζάκ την άποφα-
σι του πατέρα τους να διώξη τις
δυο αδελφές.

Κουβέντες της πιάτσας

Επιστήμων

"Φαι! κι' ένας φιλαράκος κι' άντεχτήματο παιδί,
που περνάει άπέναντι μας κι' άποφενγει να με δει,
γιατί κάτι μικροκουρές, προ κάποιου, τον είχα πάρει
κι' από... πρόπερσι, νομίζω, μου χρωστάει ένα είκοσάκι!

Και για σέφευ, οε Βαγγέλη, πως αυτός που θάλειεις τώρα
είχε γέρο στο χωριό του με πολλά όπωροφόρα,
με άμπελια, με χωράφ, μ' έλαιανες κι' άλλα τέτοια,
που του δινανε, το χρόνο, πλουσιώτατα μπρεκέτια...

"Επειδής, λοιπόν, και είχε τέτοιο εισόδημα μαγκιόρο
άποφάσισε το γυιό του να τον κάνη δικηγόρο
και τού είπε με καμάρι: «— Άειντε Σταθή μου και δέλω
να σου βγάψω ο κόσμος όλος, κάποια μέρα, το... καπέλλο!»

Κι' ήθε ο Σταθής στην Άθήνα, κάπου το σαράντα έφτά
κι' όλο τουστάνε ο γέρος καλαβάκια και λεφτά,
κι' όλο ευεμε ο Σταθής από «όιπλωμα» μπουκαλά
κι' όλο τουγόρασε του γέρο: «Πατερούλη... στείλε κι' άλλο!»

Δέκα χρόνα έπενούσε καρδιάμενη ζωή
ώπου τουκόψε ο γέρος τα ψιλά καρπού πωλ,
κι' ο Ευστάθιος, που ήθε για να γίνη δικηγόρος,
έγινε διπλωματούχος και σπουδαί-
(ας... τρακαδόρος!

Αλλα, με λίγα λόγια, εκατάντη-
και δεν βρισκεται κανένας (πό...
καπέλλο να του δαλάη),
γιατί σ' όλη την Άθήνα έχει τας
και σε φίλους του κι' άγνωστους
(έχει ο Σταθής βάλε... φεσι!

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

πού άλλοτε δε σ'αφ'σκέφτομουν καθόλου!

— Έκείνη χαμογελούσε άόριστα, λίγο τρομαγμένη απ' αυτά τα λόγια του... Κάποια στιγμή, σήκωσε τα μάτια της κι' άνασκότησε. Είχε δη σ'όν αντικρύζον καθρέφτη το Ζάκ, όρθιο στο κατώφλι. 'Ο νέος άκουγε και σώπαινε...

— 'Η 'Ισαβέλλα χλώμιασε... Είχε μαντέψει τόν έρωτα του Ζάκ. Μα είχε θυσιάσει γιά τήν άδελφή της, πού άγαπούσε τό νύο.

Γιά νά διαλύσει κάθε έλπίδα του Ζάκ, έπρεπε νά τόν κάνη νά πιστέψη πώς ένας άλλος έρωτας γέμισε τήν καρδιά της. Θάκανε έτσι δυό δυστυχισμένους: τό Ζάκ και τόν έαυτό της. Μα δε γινόταν άλλοιώς!

— 'Εγώ, 'Ολιδιέ, δε σ'αφ' ξεχάσα ποτέ, άπάντησε. Πώς ήταν δυ-

νατό νά σ'αφ' ξεχάσω;... 'Εγώ δεν είμαι τίποτα γιά σάς. 'Ενώ σείς κι' ό άδελφός σας είσαστε τά παιδιά του άνθρώπου σ'όν όποιο χωρτάμε τά πάντα, και τής γυναίκας, πού σ'άθηκε καλύτερα από μητέρα γιά μάς! Οι παιδιές μου άναμνήσεις είναι γεμάτες από σάς... Μα έσείς δε μάς προσέχατε πολύ. Είχατε τής φιλοδοξίες σας...

— Δεν τής έχω πιά, 'Ισαβέλλα. Τώρα όνειρεύομαι μονάχα μία ήρεμη ζωή, κοντά σ'ε μιά γυναίκα, πού θ' άγαπούσα μ' όλη μου τήν καρδιά και πού θά μ' άγαπούσε. 'Ονειρεύομαι μία κοπέλλα σ'όν έσας, 'Ισαβέλλα, πού θά μου γλύκαινε τή ζωή...

— 'Η νέα του άπλωσε τό χέρι της. 'Εκείνος έκαμε μία κίνηση γιά νά τό πιάνει, νά τό χαϊδέψη... άλλα

συγκρατήθηκε άπότομα. Τό χέρι, πού είχε πλαστογραφήσει τήν υπογραφή του Σίμωνα, δε μπορούσε νά σφίξει έρωτικά τά δάχτυλα τής 'Ισαβέλλας!

— 'Ο Ζάκ προχώρησε μερικά βήματα. Δεν είχε χάσει τίποτα απ' τή σκηνή εκείνη.

— 'Η χλωμάδα του έκανε έντύπωση στή Μάρθα και τήν 'Ισαβέλλα.

— 'Εχω νά σάς άναγγείλω μία πολύ σοβαρή και δυσάρεστη είδηση, τούς είπε. Μιά είδηση, πού θά σάς άπελτίσει, θά συντρίψει τή ζωή σας... Γιά λόγους, πού δε μπορούσαμε νά καταλάβουμε, ή μητέρα μου κι' εγώ, ό πατέρας μου δε θέλει πιά νά μέινετε σ'όν πυργό...

— Οι κοπέλλες δεν κατάλαβαν άμέσως τί έννοούσε.

— Πού θέλει νά μέινουμε; ρώ-

τησε ή 'Ισαβέλλα.

— Συγχωρέστε με γι' αυτό πού θά σάς πώ... 'Ο πατέρας μου άπαίτει νά φύγετε απ' τό Μπαρζέ-μουν και νά μ'ήν ξαναγυρίσετε ποτε!

— Μας διώχνει λοιπόν;...

— 'Ο Ζάκ δεν άπάντησε.

— Γιά νά μάς τό άναγγέλλετε έτσι άπότομα, πρέπει νάμει άμετάκλητη ή άπόφασί του, είπε ή 'Ισαβέλλα.

— 'Αλλοίμονο, ναί!

— 'Ακούστε, Ζάκ! 'Εχουμε ένα δικαίωμα, πού μάς τόδωσε ή βαθείς ευγνωμοσύνη μας γιά τής τές καλούς και μαρκισίου και τής μαρκισίας. Αυτό, λοιπόν, μού δίνει τό θάρρος νά σάς ρωτήσω τί κάναμε, γιά νά μάς φερθούν τόσο σκληρά.

— Ρώτησα τή μητέρα μου και τόν πατέρα μου. Δε θέλουμε νά μού πούνε τίποτα...

— 'Η Μάρθα έδωσε τά κλάμματα, με τό κεφάλι της άκουμπισμένο σ'όν ώμο τής άδελφής της.

— 'Ισως μάντεψα γιατί μάς διώχνουν, τής ψιθύρισε ή 'Ισαβέλλα. Γιατί άγαπάς τό Ζάκ και σ' άγαπάς κι' εκείνος. 'Ισως τό κατάλαβε ό μαρκισίου, και δεν τού άρέσει αυτό, γιατί έχει άσφαλές άλλες φιλοδοξίες γιά τό γυνί του. Σε άπομακρύνει, λοιπόν, φτώχη μου Μάρθα, γιά νά βάλει τέλος σ' αυτό τό άίσθημα.

— Ναί, αυτό πρέπει νάμει. 'Εχεις δικιο! Τι νά κάνω, Θεέ μου;...

— 'Ας με διώδουν, αφού τόν άγαπάω, άλλ' άς άφίσουν έσένα. Τι φταίς;...

— Μάντεψε, φαίνεται, ό μαρκισίου ότι κι' εγώ... κι' εγώ, Μάρθα...

— 'Αγαπάς; Προϊόν λοιπόν;

— Τώρα έκρυψε ή 'Ισαβέλλα τό κεφάλι της σ'όν στήθος τής άδελφής της. 'Ηταν χλωμή και έτρεμε.

— 'Η Μάρθα έννοιωσε μία βασιανιστική ύποψία: Μήπως άγαπούσε κι' ή 'Ισαβέλλα τό Ζάκ; Μα όχι, ήταν άδύνατο!...

— Τόν 'Ολιδιέ; τή ρώτησε.

— Εκείνη δεν άνασκότησε τό κεφάλι της. 'Εγινε μονάχα καταφαστικά.

— 'Η Μάρθα τή φίλησε με πάθος σ'τά μαλλιά, σ'τά μέτωπο, σ'τά βουρκομένα μάτια της, σ'ά νά τής ζήτουμε συγγνώμη γιά μίας στιγμής ζήλεια...

— 'Ο 'Ολιδιέ παρακολούθησε αλή τή σκηνή, χωρίς νά παίρνη μέρος. Πλησίασε μονάχα τόν άδελφό του και τόν ρώτησε:

— Παιδιά είναι ή αλήθινή ατία;

— Δεν τήν έρω, σ'ε βεβαίω!

— Μπορώ νά δώ τόν πατέρα σας; Μας επιτρέπεται ν' άποχαιρητήσουμε τή μαρκισία;

— 'Ο πατέρας μου δε θά σάς δεχτή. 'Όσο γιά τή μητέρα μου, θά καταλάβετε απ' τή θλίψη τής πόσο λυπάται κι' αυτή γιά τήν άναχώρησί σας! Θα έξακολουθήσει νά σάς άγαπάη σ'όν παιδιά της.

— 'Αφού μάς άγαπάει, γιατί συμφωνήσε;... Δεν καταλαβαίνω πιά τίποτα...

— 'Η 'Ισαβέλλα ήταν σ'όν τρελή. Συνήθε όμως εσφινικά και συνέχισε τήν ήρωική θυσία της:

— Είναι ό πρώτος μεγάλος πόνος τής ζωής μας, Ζάκ. Και μάς έρχεται από σάς! Κυτάχτε τή Μάρθα τί θλιμμένη και άπελτισμένη πού είναι! Πηγαίνετε κοντά της νά τήν παρηγορήσετε. Θα βρήτε σίγουρα μερικά γλυκόλογα μέσα σ'όν καρδιά σας.

— 'Ο 'Ολιδιέ άκούγε, με ζαρωμένα φρύδια. Τώρα πού θάφευγε αυτή ή κοπέλλα, έννοιωσε τήν καρδιά του νά φουσκώνει από θυμό έναντίον του πατέρα του... Ξέχασε σ'ε μιά στιγμή όλη τή ντροπή του, τήν άτίμια του, τήν καταστροφή του, πού πλησίαζε... Πήρε τό χέρι τής 'Ισαβέλλας και τό σφίξε τρυφερά.

— 'Αφού είσαστε δυστυχισμένη, μπορώ νά σάς πώ... πώς σάς άγαπάω!

Κι' αφού πρόφερε αυτά τά λόγια, βγήκε απ' τό σαλόνι, καταταραχμένος, σ'ά νάχε κάνει ένα καινούριο έγκλημα.

— 'Ο Ζάκ τόν είχε άκούσει. 'Η 'Ισαβέλλα δεν τολμούσε νά τόν κυτάξει.

— 'Εγώ πρέπει νά ύπκνέρη! σκεφτόταν. 'Αλλ' όχι όσο εγώ!...

— Ζάκ... τού είπε σιγανά. 'Η Μάρθα κλαίει άκόμα.

— 'Ο άξιωματικός δεν άπάντησε. Μήλυσαν όμως τά μάτια του γι' αυτόν.

— 'Τί με νοιάζει γιά τή Μάρθα; λέγανε. 'Εγώ άγαπάω ένέναν... Και σ'ε άκούσε μπροστά μου τήν έρωτική έκμυστηρευσί ένός άλλου, χωρίς νά ταραχτή!...

— 'Υπάκουσε άπότομα. Πλησίασε σιγά-σιγά τή Μάρθα, κάθισε κοντά της, τής έπιασε τά χέρια και τής μίλησε σιγά, πολλή ώρα.

Κι' ή 'Ισαβέλλα, πού δεν τούς έκανε απ' τά μάτια της, πρόσεξε πώς, με τά λόγια του, ξαναγύριζε λίγη εύτυχία μέσα σ'όν καρδιά τής άδελφής της. Τά δάκρυά της στεγνώσαν σιγά-σιγά. Ευχαρίστησε τό Ζάκ με μία βραδεία ματιά και τού σφίξε κι' αυτή, τό χέρι, όταν χωρίστηκαν.

— 'Η Κλοτίλδη περίμενε τό γυνί της σ'όν κάμαρά της. 'Όταν τόν είδε νά μπαίνει, σηκώθηκε. Οι ματιές της διασταυρώθηκαν, γεμάτες άπελτίσις. Κι' ό νέος, άμίλητος, έπρεσε σ'όν άγκαλιά τής μητέρας του, κλαίγοντας με λυγμούς.

— 'Η Μάρθα κι' ή 'Ισαβέλλα είχαν μέινει μόνες, παραχάλισμένες απ' τό χτύπημα, πού τής είχε βρή... Ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ό μαρκισίου. Σηκώθηκαν άμέσως, τρομαγμένες.

— Πάρτε αυτά έδώ, είπε άπότομα ό Μπαρζέμουν, δίνοντας μερικά χαρτονομίσματα σ'όν 'Ισαβέλλα.

— Οι δυό κοπέλλες έκαναν τήν ίδια κίνηση πομεμένης διαμαρτυρίας.

— Δεν τή θέλετε;

— Πιστεύατε λοιπόν πώς θά τά δεχόμαστε;

— 'Ο μαρκισίου διάτασε, παλεύοντας άνάμεσα σ'όν μίσος, σ'όν όϊκτο και σ'όν τύψεις. 'Εκείνος τό κατάλαβε.

— Πατέρα, γιατί μάς διώχνετε; ρώτησαν, ένώνοντας τά χέρια τους έκτεντικά.

— Μα ή φυσιογνωμία του Μπαρζέμουν είχε ξαναγίνει σ'όν πέτρινη. Τό μίσος του είχε ύπερσχύσει. Κι' έφυγε, αλύγιστος, χωρίς νά γυρίσει καθόλου εδ κεφάλι του.

— Τή νύχτα εκείνη, οι δυό άδελφές δε σκέφθηκαν καν νά πλαγιάσουν. 'Εμειναν σ' ένα καναπέ, με τά χέρια τους ένωμένα. 'Η Μάρθα άκουμπούσε τήν καρδιά τήν σ'όν ώμο τής 'Ισαβέλλας, σφίγγοντας δίπλα της κι' έτρεμε συγκορη...

— 'Όταν έξημέρωσε, σηκώθηκαν κι' οι δυό, τρεκλίζοντας, και πλησίασαν σ'όν παρλόθριο.

— Χίδια! μουρμούρισε ή Μάρθα. Τί κρύο πού θά κάνη, Θεέ μου!...

— Κάποιος χτύπησε τήν πόρτο τους. 'Ηταν ή Κλοτίλδη.

— Πέσανε γονατιστές μπροστά της.

— Μητέρα, μάς διώχνετε; Τι κάναμε, λοιπόν;...

— Φτώχα μου παιδιά!

— Είναι αλήθεια, λοιπόν, αυτό πού μάς είπε ό Ζάκ; 'Ο κ. ντέ Μπαρζέμουν θέλει νά φύγουμε;

— 'Αλλοίμονο, ναί! Κι' είναι ό άφέντης!

— Πέστε μας τούλάχιστον σ'ε τί φταίσαμε;... Δε μπορεί νά μ'ή τ'ε έζρετε σείς, μητέρα. Γιατί μάς τό κρύβετε;

— 'Η 'Ισαβέλλα έννοιωσε νά σπαράζεται ή καρδιά της. Θάθελε νά π'ή σ'ε: κόρες της:

— 'Εγώ, εγώ μονάχα φταίω! 'Αγαπάω τόν πατέρα σας π'όν απ' τό γάμο μου, κι' έπειτα. 'Ο άντρας μου τόμαθε. Δε θέλει νά με τιμωρήσει, γιατί φοβάται τό σκάνδαλο. Και τιμωρεί έσάς, τής κόρες τού ανθρώπου, πού λάτρευα, έσας π'όν σ'ε είχα π'όν κοντά μου γιό ν'ε τόν θυμάμαι γιά πάντα!...

— Μα όχι, δε μπορούσε, δεν έπρεπε νά π'ή τίποτα. Μήπως θά τής κριταόσε σ'όν πυργό, όμολογώντας τό σφάλμα της; Όχι, ήταν καλύτερο νά σωπάσει.

— 'Ας σάς φυλάξω ό Θεός από κάθε κίνδυνο! ψιθύρισε με σπαμένη φωνή.

Βρήκε μόλις τή δύναμη νά τής άγκαλιάσει, νά τής φίληση. 'Υστερα έφυγε τρέχοντας, γιατί έννοιωσε πώς θά λιποθυμούσε.

— Πρέπει νά φύγουμε, είπε ή 'Ισαβέλλα σ'όν άδελφή της. 'Όσο μένουμε, θά χάσουμε και τήν τελευταία δύναμη πού μάς άπομένει.

Βγήκαν σ'όν αλή και προχώρησαν, πατώντας σ'όν χιόνι, κρατημένες απ' τό χέρι, χωρίς νά γυρίσουν καθόλου νά κυττάξουν πίσω. Περπατούσαν, δίχως νά ξέρουν πού πάνε...

Καθώς περνούσαν από ένα στενό μονοπάτι, είδαν έξαφνα νά ξεπροβάλλη απ' τούς θάμνους ένας άνθρωπος, πού δυσκολεύτηκαν νά τόν αναγνωρίσουν, έτσι πού τόν σέπαζε τό χιόνι.

— 'Ηταν ό 'Ολιδιέ. Τής έπιασε και τής δυό απ' τό χέρι. 'Αλλά πρόσχε μόνο τήν 'Ισαβέλλα. Σ' αυτήν μονάχα μιλούσε.

— Φεύγετε χωρίς λεφτά, είπε, χωρίς συστάσεις, χωρίς φίλους... Τί μπορώ νά κάνω γιά σάς;...

— Τίποτα. Ούτε ή μητέρα σας, ούτε ό πατέρας σας.

— 'Ισαβέλλα, σάς τό λέω και μπροστά σ'όν άδελφή σας! 'Από τότε πού σάς ξαναείδα, μού φάνηκε πώς σάς έδωπα γιά πρώτη φορά... 'Ανακάλυπτα σ'ε σάς μία κοπέλλα, πού δεν τήν ήξερα... Θα με πιστέψετε αν σάς πώ πώς σάς έρωτεύτηκα, σ'όν λίγο καιρό πού πέρασα κοντά σας;...

— Είμαι συγκινημένη και περφαίνω γιά τόν έρωτά σας... 'Αν ήμουν ίση σας, θά μπορούσα νά έλπιζω πώς θά εύτυχούσα κοντά σας. 'Αλλά βρίσκομαι τόσο μακριά σας!... Είμαι πολύ μικρή και ταπεινή, δε σάς επιτρέπεται νά με σκέπτεσθε!

— Πέστε μου τούλάχιστον πού θά πάτε, γιά νά μπορώ νά σάς παρακολουθώ, νά σάς προστατέω!

— Όχι! Ξέχαστε με, γιατί δε θά ξαναϊδωθούμε πιά!

— 'Ο 'Ολιδιέ έκανε μία κίνηση διαμαρτυρίας. 'Αλλ' ύστερα έσκυβε τό κεφάλι του, μπροστά σ'όν ήρεμο βλέμμα τής 'Ισαβέλλας.

— Οι κοπέλλες τόν χαιρέτησαν. Τής χαιρέτησε κι' αυτός και τής παρακούσαν σ'όν στροφή τού μονοπατιού, πίσω απ' τά ψηλά δέντρα...

— Οι δυό άδελφές περπάτησαν πολύ, πάρα πολύ.

— 'Αρχίζαν νά πεινάει, γιατί δεν είχαν φάει τίποτα π'όν φούγον απ' τόν πυργό. 'Ηταν μεσημέρι μονάχα κι' όμως τούς φαίνόταν πώς περπατούσαν ολόκληρη μέρα. Κάθισαν σ' ένα σωρό από πέτρες γιά νά ξεκουραστούν.

— 'Ηθελαν νά συνεχίσουν τό δρόμο τους ως τό Ρεμπερόν, όπου έλπιζαν νά βρουν δουλειά — ράφιμο ή κέντημα, γιά τήν πολύ ικανές και σ'τά δυό. Κατάλαβαν όμως πώς, αυτή τή μέρα, δε θά μπορούσαν νά πάνε μακρότερα.

— 'Εκατό μέτρα απ' τό μέρος, πού είχαν σταματήσει, βρισκόταν ένα πανδοχείο, με τήν έπιγραφή «Τό κρασί τού Ρήνου». Οι άδελφές προχώρησαν ως εκεί.

— 'Η 'Ισαβέλλα μπήκε μονάχη σ'όν μεγάλη αίθουσα, με τά τραπέζια νά γίνη, έστω και λίγο, π'όν ώμορφο απ' ότι είναι ήδη, με τή χρησιμοποίηση του Πρέττυ Κουϊκ, πού είναι τώρα ή π'όν μοντέρνα μέθοδος γιά τό μακιγιάζ σας.

— Προμηθευθήτε από σήμερα κι' όλος τό κομψό πλακέ κουτάκι. Είναι πραγματικά ένα άπόδεμα ώμορφιάς, πού θά σάς κάνει π'όν εύτυχισμένες.

— 'Ας σάς φυλάξω ό Θεός από κάθε κίνδυνο! ψιθύρισε με σπαμένη φωνή.

Βρήκε μόλις τή δύναμη νά τής άγκαλιάσει, νά τής φίληση. 'Υστερα έφυγε τρέχοντας, γιατί έννοιωσε πώς θά λιποθυμούσε.

— Πρέπει νά φύγουμε, είπε ή 'Ισαβέλλα σ'όν άδελφή της. 'Όσο μένουμε, θά χάσουμε και τήν τελευταία δύναμη πού μάς άπομένει.

Βγήκαν σ'όν αλή και προχώρησαν, πατώντας σ'όν χιόνι, κρατημένες απ' τό χέρι, χωρίς νά γυρίσουν καθόλου νά κυττάξουν πίσω. Περπατούσαν, δίχως νά ξέρουν πού πάνε...

Καθώς περνούσαν από ένα στενό μονοπάτι, είδαν έξαφνα νά ξεπροβάλλη απ' τούς θάμνους ένας άνθρωπος, πού δυσκολεύτηκαν νά τόν αναγνωρίσουν, έτσι πού τόν σέπαζε τό χιόνι.

— 'Ηταν ό 'Ολιδιέ. Τής έπιασε και τής δυό απ' τό χέρι. 'Αλλά πρόσχε μόνο τήν 'Ισαβέλλα. Σ' αυτήν μονάχα μιλούσε.

— Φεύγετε χωρίς λεφτά, είπε, χωρίς συστάσεις, χωρίς φίλους... Τί μπορώ νά κάνω γιά σάς;...

— Τίποτα. Ούτε ή μητέρα σας, ούτε ό πατέρας σας.

— 'Ισαβέλλα, σάς τό λέω και μπροστά σ'όν άδελφή σας! 'Από τότε πού σάς ξαναείδα, μού φάνηκε πώς σάς έδωπα γιά πρώτη φορά... 'Ανακάλυπτα σ'ε σάς μία κοπέλλα, πού δεν τήν ήξερα... Θα με πιστέψετε αν σάς πώ πώς σάς έρωτεύτηκα, σ'όν λίγο καιρό πού πέρασα κοντά σας;...

— Είμαι συγκινημένη και περφαίνω γιά τόν έρωτά σας... 'Αν ήμουν ίση σας, θά μπορούσα νά έλπιζω πώς θά εύτυχούσα κοντά σας. 'Αλλά βρίσκομαι τόσο μακριά σας!... Είμαι πολύ μικρή και ταπεινή, δε σάς επιτρέπεται νά με σκέπτεσθε!

— Πέστε μου τούλάχιστον πού θά πάτε, γιά νά μπορώ νά σάς παρακολουθώ, νά σάς προστατέω!

— Όχι! Ξέχαστε με, γιατί δε θά ξαναϊδωθούμε πιά!

— 'Ο 'Ολιδιέ έκανε μία κίνηση διαμαρτυρίας. 'Αλλ' ύστερα έσκυβε τό κεφάλι του, μπροστά σ'όν ήρεμο βλέμμα τής 'Ισαβέλλας.

— Οι κοπέλλες τόν χαιρέτησαν. Τής χαιρέτησε κι' αυτός και τής παρακούσαν σ'όν στροφή τού μονοπατιού, πίσω απ' τά ψηλά δέντρα...

— Οι δυό άδελφές περπάτησαν πολύ, πάρα πολύ.

— 'Αρχίζαν νά πεινάει, γιατί δεν είχαν φάει τίποτα π'όν φούγον απ' τόν πυργό. 'Ηταν μεσημέρι μονάχα κι' όμως τούς φαίνόταν πώς περπατούσαν ολόκληρη μέρα. Κάθισαν σ' ένα σωρό από πέτρες γιά νά ξεκουραστούν.

— 'Ηθελαν νά συνεχίσουν τό δρόμο τους ως τό Ρεμπερόν, όπου έλπιζαν νά βρουν δουλειά — ράφιμο ή κέντημα, γιά τήν πολύ ικανές και σ'τά δυό. Κατάλαβαν όμως πώς, αυτή τή μέρα, δε θά μπορούσαν νά πάνε μακρότερα.

— 'Εκατό μέτρα απ' τό μέρος, πού είχαν σταματήσει, βρισκόταν ένα πανδοχείο, με τήν έπιγραφή «Τό κρασί τού Ρήνου». Οι άδελφές προχώρησαν ως εκεί.

— 'Η 'Ισαβέλλα μπήκε μονάχη σ'όν μεγάλη αίθουσα, με τά τραπέζια νά γίνη, έστω και λίγο, π'όν ώμορφο απ' ότι είναι ήδη, με τή χρησιμοποίηση του Πρέττυ Κουϊκ, πού είναι τώρα ή π'όν μοντέρνα μέθοδος γιά τό μακιγιάζ σας.

— Προμηθευθήτε από σήμερα κι' όλος τό κομψό πλακέ κουτάκι. Είναι πραγματικά ένα άπόδεμα ώμορφιάς, πού θά σάς κάνει π'όν εύτυχισμένες.

— 'Ας σάς φυλάξω ό Θεός από κάθε κίνδυνο! ψιθύρισε με σπαμένη φωνή.

Βρήκε μόλις τή δύναμη νά τής άγκαλιάσει, νά τής φίληση. 'Υστερα έφυγε τρέχοντας, γιατί έννοιωσε πώς θά λιποθυμούσε.

— Πρέπει νά φύγουμε, είπε ή 'Ισαβέλλα σ'όν άδελφή της. 'Όσο μένουμε, θά χάσουμε και τήν τελευταία δύναμη πού μάς άπομένει.

Βγήκαν σ'όν αλή και προχώρησαν, πατώντας σ'όν χιόνι, κρατημένες απ' τό χέρι, χωρίς νά γυρίσουν καθόλου νά κυττάξουν πίσω. Περπατούσαν, δίχως νά ξέρουν πού πάνε...

Καθώς περνούσαν από ένα στενό μονοπάτι, είδαν έξαφνα νά ξεπροβάλλη απ' τούς θάμνους ένας άνθρωπος, πού δυσκολεύτηκαν νά τόν αναγνωρίσουν, έτσι πού τόν σέπαζε τό χιόνι.

— 'Ηταν ό 'Ολιδιέ. Τής έπιασε και τής δυό απ' τό χέρι. 'Αλλά πρόσχε μόνο τήν 'Ισαβέλλα. Σ' αυτήν μονάχα μιλούσε.

— Φεύγετε χωρίς λεφτά, είπε, χωρίς συστάσεις, χωρίς φίλους... Τί μπορώ νά κάνω γιά σάς;...

— Τίποτα. Ούτε ή μητέρα σας, ούτε ό πατέρας σας.

— 'Ισαβέλλα, σάς τό λέω και μπροστά σ'όν άδελφή σας! 'Από τότε πού σάς ξαναείδα, μού φάνηκε πώς σάς έδωπα γιά πρώτη φορά... 'Ανακάλυπτα σ'ε σάς μία κοπέλλα, πού δεν τήν ήξερα... Θα με πιστέψετε αν σάς πώ πώς σάς έρωτεύτηκα, σ'όν λίγο καιρό πού πέρασα κοντά σας;...

— Είμαι συγκινημένη και περφαίνω γιά τόν έρωτά σας... 'Αν ήμουν ίση σας, θά μπορούσα νά έλπιζω πώς θά εύτυχούσα κοντά σας. 'Αλλά βρίσκομαι τόσο μακριά σας!... Είμαι πολύ μικρή και ταπεινή, δε σάς επιτρέπεται νά με σκέπτεσθε!

— Πέστε μου τούλάχιστον πού θά πάτε, γιά νά μπορώ νά σάς παρακολουθώ, νά σάς προστατέω!

— Όχι! Ξέχαστε με, γιατί δε θά ξαναϊδωθούμε πιά!

— 'Ο 'Ολιδιέ έκανε μία κίνηση διαμαρτυρίας. 'Αλλ' ύστερα έσκυβε τό κεφάλι του, μπροστά σ'όν ήρεμο βλέμμα τής 'Ισαβέλλας.

— Οι κοπέλλες τόν χαιρέτησαν. Τής χαιρέτησε κι' αυτός και τής παρακούσαν σ'όν στροφή τού μονοπατιού, πίσω απ' τά ψηλά δέντρα...

— Οι δυό άδελφές περπάτησαν πολύ, πάρα πολύ.

— 'Αρχίζαν νά πεινάει, γιατί δεν είχαν φάει τίποτα π'όν φούγον απ' τόν πυργό. 'Ηταν μεσημέρι μονάχα κι' όμως τούς φαίνόταν πώς περπατούσαν ολόκληρη μέρα. Κάθισαν σ' ένα σωρό από πέτρες γιά νά ξεκουραστούν.

— 'Ηθελαν νά συνεχίσουν τό δρόμο τους ως τό Ρεμπερόν, όπου έλπιζαν νά βρουν δουλειά — ράφιμο ή κέντημα, γιά τήν πολύ ικανές και σ'τά δυό. Κατάλαβαν όμως πώς, αυτή τή μέρα, δε θά μπορούσαν νά πάνε μακρότερα.

— 'Εκατό μέτρα απ' τό μέρος, πού είχαν σταματήσει, βρισκόταν ένα πανδοχείο, με τήν έπιγραφή «Τό κρασί τού Ρήνου». Οι άδελφές προχώρησαν ως εκεί.

— 'Η 'Ισαβέλλα μπήκε μονάχη σ'όν μεγάλη αίθουσα, με τά τραπέζια νά γίνη, έστω και λίγο, π'όν ώμορφο απ' ότι είναι ήδη, με τή χρησιμοποίηση του Πρέττυ Κουϊκ, πού είναι τώρα ή π'όν μοντέρνα μέθοδος γιά τό μακιγιάζ σας.

— Προμηθευθήτε από σήμερα κι' όλος τό κομψό πλακέ κουτάκι. Είναι πραγματικά ένα άπόδεμα ώμορφιάς, πού θά σάς κάνει π'όν εύτυχισμένες.

— 'Ας σάς φυλάξω ό Θεός από κάθε κίνδυνο! ψιθύρισε με σπαμένη φωνή.

Βρήκε μόλις τή δύναμη νά τής άγκαλιάσει, νά τής φίληση. 'Υστερα έφυγε τρέχοντας, γιατί έννοιωσε πώς θά λιποθυμούσε.

— Πρέπει νά φύγουμε, είπε ή 'Ισαβέλλα σ'όν άδελφή της. 'Όσο μένουμε, θά χάσουμε και τήν τελευταία δύναμη πού μάς άπομένει.

Βγήκαν σ'όν αλή και προχώρησαν, πατώντας σ'όν χιόνι, κρατημένες απ' τό χέρι, χωρίς νά γυρίσουν καθόλου νά κυττάξουν πίσω. Περπατούσαν, δίχως νά ξέρουν πού πάνε...

Καθώς περνούσαν από ένα στενό μονοπάτι, είδαν έξαφνα νά ξεπροβάλλη απ' τούς θάμνους ένας άνθρωπος, πού δυσκολεύτηκαν νά τόν αναγνωρίσουν, έτσι πού τόν σέπαζε τό χιόνι.

— 'Ηταν ό 'Ολιδιέ. Τής έπιασε και τής δυό απ' τό χέρι. 'Αλλά πρόσχε μόνο τήν 'Ισαβέλλα. Σ' αυτήν μονάχα μιλούσε.

— Φεύγετε χωρίς λεφτά, είπε, χωρίς συστάσεις, χωρίς φίλους... Τί μπορώ νά κάνω γιά σάς;...

— Τίποτα. Ούτε ή μητέρα σας, ούτε ό πατέρας σας.

— 'Ισαβέλλα, σάς τό λέω και μπροστά σ'όν άδελφή σας! 'Από τότε πού σάς ξαναείδα, μού φάνηκε πώς σάς έδωπα γιά πρώτη φορά... 'Ανακάλυπτα σ'ε σάς μία κοπέλλα, πού δεν τήν ήξερα... Θα με πιστέψετε αν σάς πώ πώς σάς έρωτεύτηκα, σ'όν λίγο καιρό πού πέρασα κοντά σας;...

— Είμαι συγκινημένη και περφαίνω γιά τόν έρωτά σας... 'Αν ήμουν ίση σας, θά μπορούσα νά έλπιζω πώς θά εύτυχούσα κοντά σας. 'Αλλά βρίσκομαι τόσο μακριά σας!... Είμαι πολύ μικρή και ταπεινή, δε σάς επιτρέπεται νά με σκέπτεσθε!

— Πέστε μου τούλάχιστον πού θά πάτε, γιά νά μπορώ νά σάς παρακολουθώ, νά σάς προστατέω!

— Όχι! Ξέχαστε με, γιατί δε θά ξαναϊδωθούμε πιά!

— 'Ο 'Ολιδιέ έκανε μία κίνηση διαμαρτυρίας. 'Αλλ' ύστερα έσκυβε τό κεφάλι του, μπροστά σ'όν ήρεμο βλέμμα τής 'Ισαβέλλας.

— Οι κοπέλλες τόν χαιρέτησαν. Τής χαιρέτησε κι' αυτός και τής παρακούσαν σ'όν στροφή τού μονοπατιού, πίσω απ' τά ψηλά δέντρα...

— Οι δυό άδελφές περπάτησαν πολύ, πάρα πολύ.

— 'Αρχίζαν νά πεινάει, γιατί δεν είχαν φάει τίποτα π'όν φούγον απ' τόν πυργό. 'Ηταν μεσημέρι μονάχα κι' όμως τούς φαίνόταν πώς περπατούσαν ολόκληρη μέρα. Κάθισαν σ' ένα σωρό από πέτρες γιά νά ξεκουραστούν.

— 'Ηθελαν νά συνεχίσουν τό δρόμο τους ως τό Ρεμπερόν, όπου έλπιζαν νά βρουν δουλειά — ράφιμο ή κέντημα, γιά τήν πολύ ικανές και σ'τά δυό. Κατάλαβαν όμως πώς, αυτή τή μέρα, δε θά μπορούσαν νά πάνε μακρότερα.

— 'Εκατό μέτρα απ' τό μέρος, πού είχαν σταματήσει, βρισκόταν ένα πανδοχείο, με τήν έπιγραφή «Τό κρασί τού Ρήνου». Οι άδελφές προχώρησαν ως εκεί.

— 'Η 'Ισαβέλλα μπήκε μονάχη σ'όν μεγάλη αίθουσα, με τά τραπέζια νά γίνη, έστω και λίγο, π'όν ώμορφο απ' ότι είναι ήδη, με τή χρησιμοποίηση του Πρέττυ Κουϊκ, πού είναι τώρα ή π'όν μοντέρνα μέθοδος γιά τό μακιγιάζ σας.

— Προμηθευθήτε από σήμερα κι' όλος τό κομψό πλακέ κουτάκι. Είναι πραγματικά ένα άπόδεμα ώμορφιάς, πού θά σάς κάνει π'όν εύτυχισμένες.

Τό μέλλον δέν μου χαμογελά πιά...

...ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ Μ'ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ... ΚΙ' ΑΥΣΗΣ ΔΕΝ ΒΛΕΠΩ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ Σ'ΑΓΑΠΑ ΑΛΛΑ ΞΕΡΩ ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ. ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΕΙ ΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟ ΣΟΥ ΓΙΑ... ΤΗΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΟΣΜΗ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΣΟΥ.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ Η ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΣΥΝΙΣΤΩ ΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ COLGATE - Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΔΡΟΣ ΕΙΣΧΟΡΕΙ ΣΤΑ ΠΙΟ ΚΡΥΦΑ ΜΕΡΗ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΚΟΛΓΚΕΪΤ ΜΕ ΓΚΑΡΝΤΟΛ ΟΛΑ ΠΑΝΕ ΜΙΑ ΧΑΡΑ

Colgate με Gardol ή 'Οδοντόκρεμα πού ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

Μόνον ή ΚΟΛΓΚΕΪΤ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ, τό δαυματοργά συστατικό πού καταπολεμά τήν τερηδόνα, περιβάλλοντας τά δόντια σας προστατευτικά με μία άόρατη άσπιδα. Δεν τό αισθάνεσθε, δεν τό γευσεσθε, δεν τό βλέπετε, και όμως τό ΓΚΑΡΝΤΟΛ παραμένει συνεχώς σ'τά δόντια σας όλη τήν ήμέρα. Νά γιατί ή όδοντόκρεμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ με ΓΚΑΡΝΤΟΛ προστατεύει τά δόντια σας όλη τήν ήμέρα.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΔΡΟΣΕΡΗ ΓΕΥΣΗ ΤΗΣ ΜΕΝΤΑΣ

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΒΟΥΡΤΙΣΙΜΑ ΜΕ COLGATE με GARDOL

- Σταματά σ'τιμωίους τήν κακοσμία τού στόματος.
- Καταπολεμά τήν τερηδόνα.
- Διατηρεί τά δόντια καθαρά.

Πρώτη σ'όν παγκόσμια ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

COLGATE ME GARDOL ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ.

Αίθουσα άναμονής

Είναι εκεί και τήν περιμένει. 'Ομ'ό δέν χρειάζεται παρά λίγα δευτερόλεπτα, δυό γιό νά βάλη τή νέα κρέμα - πούδρα Pretty Quick τό ΜΕΪΚ-ΑΠ τής Τοκαλόν και δά βρεθή δίπλα τού με ένα ώραίο και άξιοάγαθο πρόσωπο.

Πάμε σ'όν Ρεμπερόν.

- Με τά πόδια;
- Ναί, δέν έχουμε λεφτά.

Κάποια άνησυχία ζωγραφίστηκε σ'όν πρόσωπο τής χωρικής. Σάπασε άπότομα.

- Κυρία, τραύλισε ή 'Ισαβέλλα, πάμε σ'όν Ρεμπερόν γιά νά βρούμε δουλειά. 'Αν όμως έχετε νά μάς δώσετε έσείς καμμία έργασία, έδώ κοντά σας, γιά μερικές μέρες, θά μάς έδωπρετούσατε πολύ, γιατί δέν έχουμε καθόλου λεφτά.
- Δουλειά έδώ; Πού νά βρεθή; Σ'όν Ρεμπερόν, κότι μπορεί νά γίνη...
- 'Όστόσο, έσείς δε μοιάζετε γιά έργατίες. Φαίνεσαστε σ'ε δε-

Πάμε σ'όν Ρεμπερόν.

— Με τά πόδια;

— Ναί, δέν έχουμε λεφτά.

Κάποια άνησυχία ζωγραφίστηκε σ'όν πρόσωπο τής χωρικής. Σάπασε άπότομα.

— Κυρία, τραύλισε ή 'Ισαβέλλα, πάμε σ'όν Ρεμπερόν γιά νά βρούμε δουλειά. 'Αν όμως έχετε νά μάς δώσετε έσείς καμμία έργασία, έδώ κοντά σας, γιά μερικές μέρες, θά μάς έδωπρετούσατε πολύ, γιατί δέν έχουμε καθόλου λεφτά.

— Δουλειά έδώ; Πού νά βρεθή; Σ'όν Ρεμπερόν, κότι μπορεί νά γίνη...

— 'Όστόσο, έσείς δε μοιάζετε γιά έργατίες. Φαίνεσαστε σ'ε δε-

Πάμε σ'όν Ρεμπερόν.

— Με τά πόδια;

— Ναί, δέν έχουμε λεφτά.

Κάποια άνησυχία ζωγραφίστηκε σ'όν πρόσωπο τής χωρικής. Σάπασε άπότομα.

— Κυρία, τραύλισε ή 'Ισαβέλλα, πάμε σ'όν Ρεμπερόν γιά νά βρούμε δουλειά. 'Αν όμως έχετε νά μάς δώσετε έσείς καμμία έργασία, έδώ κοντά σας, γιά μερικές μέρες, θά μάς έδωπρετούσατε πολύ, γιατί δέν έχουμε καθόλου λεφτά.

— Δουλειά έδώ; Πού νά βρεθή; Σ'όν Ρεμπερόν, κότι μπορεί νά γίνη...

— 'Όστόσο, έσείς δε μοιάζετε γιά έργατίες. Φαίνεσαστε σ'ε δε-

Πάμε σ'όν Ρεμπερόν.

— Με τά πόδια;

— Ναί, δέν έχουμε λεφτά.

Κάποια άνησυχία ζωγραφίστηκε σ'όν πρόσωπο τής χωρικής. Σάπασε άπότομα.

— Κυρία, τραύλισε ή 'Ισαβέλλα, πάμε σ'όν Ρεμπερόν γιά νά βρούμε δουλειά. 'Αν όμως έχετε νά μάς δώσετε έσείς καμμία έργασία, έδώ κοντά σας, γιά μερικές μέρες, θά μάς έδωπρετούσατε πολύ, γιατί δέν έχουμε καθόλου λεφτά.

— Δουλειά έδώ; Πού νά βρεθή; Σ'όν Ρεμπερόν, κότι μπορεί νά γίνη...

— 'Όστόσο, έσείς δε μοιάζετε γιά έργατίες. Φαίνεσαστε σ'ε δε-

Πάμε σ'όν Ρεμπερόν.

— Με τά πόδια;

— Ναί, δέν έχουμε λεφτά.

Κάποια άνησυχία ζωγραφίστηκε σ'όν πρόσωπο τής χωρικής. Σάπασε άπότομα.

— Κυρία, τραύλισε ή 'Ισαβέλλα, πάμε σ'όν Ρεμπερόν γιά νά βρούμε δουλειά. 'Αν όμως έχετε νά μάς δώσετε έσείς καμμία έργασία, έδώ κοντά σας, γιά μερικές μέρες, θά μάς έδωπρετούσατε πολύ, γιατί δέν έχουμε καθόλου λεφτά.

— Δουλειά έδώ; Πού νά βρεθή; Σ'όν Ρεμπερόν, κότι μπορεί νά γίνη...

— 'Όστόσο, έσείς δε μοιάζετε γιά έργατίες. Φαίνεσαστε σ'ε δε-

Πάμε σ'όν Ρεμπερόν.

— Με τά πόδια;

— Ναί, δέν έχουμε λεφτά.

Κάποια άνησυχία ζωγραφίστηκε σ'όν πρόσωπο τής χωρικής. Σάπασε άπότομα.

— Κυρία, τραύλισε ή 'Ισαβέλλα, πάμε σ'όν Ρεμπερόν γιά νά βρούμε δουλειά. 'Αν όμως έχετε νά μάς δώσετε έσείς καμμία έργασία, έδώ κοντά σας, γιά μερικές μέρες, θά μάς έδωπρετούσατε πολύ, γιατί δέν έχουμε καθόλου λεφτά.

— Δουλειά έδώ; Πού νά βρεθή; Σ'όν Ρεμπερόν, κότι μπορεί νά γίνη...

— 'Όστόσο, έσείς δε μοιάζετε γιά έργατίες. Φαίνεσαστε σ'ε δε-

Πάμε σ'όν Ρεμπερόν.

— Με τά πόδια;

— Ναί, δέν έχουμε λεφτά.

Κάποια άνησυχία ζωγραφίστηκε σ'όν πρόσωπο τής χωρικής. Σάπασε άπότομα.

— Κυρία, τραύλισε ή 'Ισαβέλλα, πάμε σ'όν Ρεμπερόν γ

γεγραμμένους Σελαστέον Μωμπτόρν έ-
λαβον παρά του μαρκησίου τὸν
Μπαρβιέρν 200 χιλιάδες φράγκα.
Ἐξ αὐτῶν αἱ 125 χιλιάδες μὲν
ἀφαιλόnton...»

Ἄλλ', ὁ Μπαρβιέρν τὸν διέκρινε·
— Εἶναι περὶ τὴν ἡ ἀποδείξει
σας, κύριε Μωμπτόρν. Σκίστε τὴν.
Δὲ σας φέρνω λεφτά.

Ὁ Μωμπτόρν κῦτταξε τὸ μαρκη-
σιο μὲ προσοχὴ κι' ἀνυσχία. Ὑ-
στερα, ἔβαλε φωτιά μ' ἕνα ἀπὸ τὸ
στό χαρτί, μὲ μὲν ἔσχατ' σ'
ἕνα δευτερόλεπτον.

— Ἀφού, λοιπόν, δὲ μὲ φέρνε-
τε λεφτά, τί μὲ θέλετε; ρώτησε ὁ
τοκογλύφος.

— Νὰ σας παρακαλέσω γιὰ τε-
λευταία φορά.

— Εἶναι περὶ τὸν καὶ κάνετε τὸν
κόπο. Χαίρετε, κύριε.

— Μά, κύριε Μωμπτόρν, δὲ μπο-
ρεῖτε γ' ἀπαίτητέ κατὰ τὸ ἀδύνα-
τον! Κι' ἂν ακόμα πούλησιν τὸν
πύργον μου καὶ τίς τρεῖς φέρμας
μου, εἶναι ζήτημα ἂν θὰ μπόρῃσω
να συγκυρώσω 200 χιλιάδες
φράγκα... Μπορῶ ὅσποτα νὰ σας
τὰ παραχωρήσω ὅλα καὶ νὰ μὲν
δώσετε γι' ἀντάλλαγμα αὐτὰ τὰ
γραμμάτια. Ἐσέας θὰ τὰ πούλησε-
τε ὕστερα μὲ τὴν ἡσυχία σας καὶ
δὲ κεκοιδέστε ἐνῶ ἐγὼ μὲν βιάζο-
μαι, δὲ τὰ θυσιάζω γιὰ ἕνα κομ-
μάτι ψωμί.

Τὸ ΠΡΩΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ ὅπ' ἀρ. 18 τοῦ
χοῦ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐλλάδος Ὑγιεί-
να» ποὺ ἐκδόει ὁ ἐπισημὸν φυσιο-
θεραπευτὴς Δημήτριος Ι. Χρόνης. Ἀν-
άμεσον σὰ ἐκτέλτα τὸν περιοχόμενον,
ἐξαχρῶζουμε τρία ἀδρεα τὸν διευθύν-
τον τοῦ περιοδικοῦ, μὲ τὸν τίτλον
«Χειροπρακτικὴ, μιά καὶ ἔδωχ'ον βαυ-
ματογούργς θεραπευτικὴ ἐπιστήμη».
Βασικὸν κανόνες διατροφῆς καὶ δια-
βιώσεως κατὰ τὴν φυσιοθεραπείαν καὶ
«Νταναντικὴ, διανοητικὴ καὶ Σωμα-
τικὴ».

‘Ο Γάλλος υπουργός των Ταχυδρομίων Μωρίς Μπακασκι, εξέδωσε μια δηληνίη επαναστάσις εναντίον του γραμματισμού. Κατά την γνώμη του, πρέπει να περάσουν από γραμματισμού κι οι σύγχρονοι έρωτες. Γι’ αυτό, σκεπάζει να εκδοθή γραμματισμού με την Μπαρτίτ Μπαρτίτ κι άλλες βενετικές, να γαλλικό κυνήγι του γάμου, να αυτή την έκανε γνωστή στο γάμο Βάν Ντούνην, που φιλοτέχνησε τις σχετικές κινήσεις.

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΓΚΟΥΑΡΜΠ, ο βασιλιάς της Βασούρας, κι' ο Μουτάμπ, ο βασιλιάς της Σαμαρκάνδης, μ' όλο που ήταν αδέρφια, είχαν δέκα ολόκληρα χρόνια να ιδωθούν. Κάποτε, λοιπόν, ο πρώτος, σαν μεγαλύτερος που ήταν, έστειλε το βεζύρη του στο δεύτερο, προς καλώντας τον να τον επισκεφθεί. 'Ο Μουτάμπ χάρηκε γι' αυτή την πρόσκληση κι' υποσχέθηκε στο βεζύρη του αδελφού του πως, μόλις έρχόταν ή άνοιξη, θα πήγαινε να τον ιδεί.

Κι' ωστόσο, ο βασιλιάς Μουτάμπ συλλογιζόταν όχι χωρίς λύπη αυτό το ταξίδι. 'Η απόσταση από τη Βασούρα ως τη Σαμαρκάνδη ήταν πολύ μεγάλη κι' οι δρόμοι βρίσκονταν σ' έλεεινή κατάσταση. Θαπρεπε, λοιπόν, να ταξιδέψει μόνος του, χωρίς την συνοδεία Χαμίνα, τη γυναίκα του. Δεν είχε περάσει ακόμη ένας χρόνος που την είχε παντρευτεί και την αγαπούσε όπως και την πρώτη ημέρα που την είδε να βγαίνει από το μεγάλο τζαμί του 'Ομάρ.

Δε μπορούσε, ωστόσο, ν' αρνηθεί την πρόσκληση του αδελφού του. Πρώτα-πρώτα γιατί κι' αυτός τον αγαπούσε και φλεγόταν από την επιθυμία να τον ιδεί. Κι' έπειτα, δεν ξέκλυσε πως το βασιλείο του το χρωστούσε στο Γκούαρμπ, που είχε χωρίσει την κληρονομία του πατέρα τους στα δύο και του είχε δώσει τη μισή, ενώ μπορούσε να την κρατήσει ολόκληρη για τον εαυτό του.

Έτσι, στο τέλος, ο Μουτάμπ απέφασε να μίληση στη γυναίκα του.

— 'Ομορφη Χαμίνα, τις είπα, για μένα δεν υπάρχει άλλος ήλιος, εκτός από τον ήλιο των ματιών σου. Κι' ωστόσο, θα πρέπει να τον χάσω για κάμποσο καιρό! — 'Ο αφέντης μου θα φύγει; ρώτησε η Χαμίνα, που τα μάτια της έλαμψαν παράξενα.

— Ναί, απάντησε ο Μουτάμπ αναστενάζοντας. Κι' αλλοίμονο, δε μπορώ να σε πάρω μαζί μου εκεί που θα πάω.

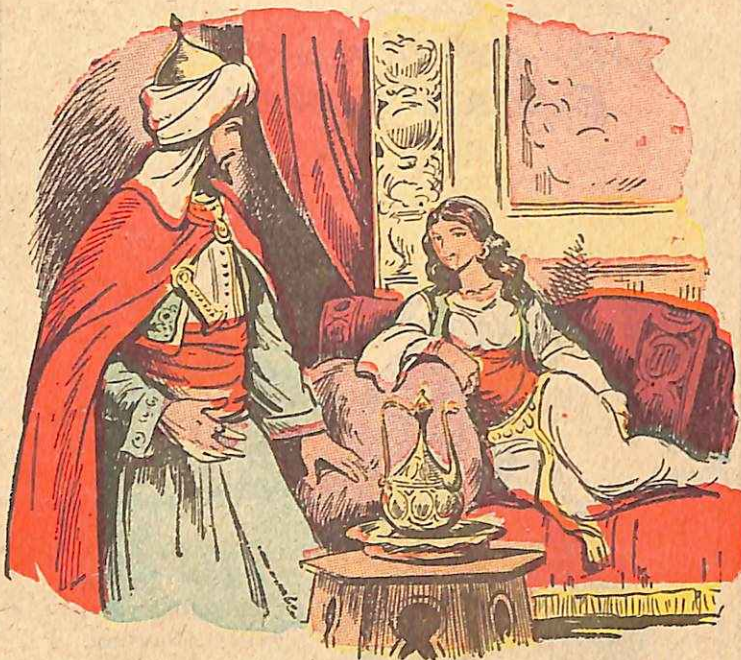
— 'Η σκέψη μου θα σε συνοδεύει, είπε η Χαμίνα.

Ο Μουτάμπ της μίλησε τότε για την πρόσκληση του αδελφού του και για το ταξίδι που θακανε στη Βασούρα.

— Βδομάδες και μήνες θα είμαι μακριά από το φως των ματιών σου και δε θα βλέπω το γλυκό χαμόγελό σου, τις είπε λυπημένα ο βασιλιάς.

Το πρωί θα στέλνω τα φίλια μου στον αφέντη μου και τις νυχτεσ θα τρέχω να τον βρω στα όνειρά του, απάντησε η Χαμίνα.

Αρκισαν σε λίγο οι προετοι-

— Βδομάδες και μήνες θα είμαι μακριά απ' το φως των ματιών σου! τις είπε λυπημένα ο βασιλιάς.

μασίες για την αναχώρησή.

Οι δρόμοι ήταν την εποχή έ- κείνη γεμάτοι από ληστές κι' ο βασιλιάς θαπαινε μαζί του τους καλύτερους πολεμιστές του για να τον συνοδεύσουν. Είχε παραγγείλει ακόμη στους τεχνίτες της Σαμαρκάνδης να φτιάξουν τα καλύτερα και πλουσιότερα δώρα για τον αδελφό του.

Έφτασε, τέλος, ή άνοιξη. 'Ο ήλιος έλυνε τα χιόνια πάνω στα βουνά και ξέριανε τις λάσπες που είχαν φτιάξει οι βροχές στους δρόμους.

Την ώρα εκείνη ημέρα, κατά το συνήθη, ο βασιλιάς Μουτάμπ αποχαιρέτησε την αγαπημένη του Χαμίνα, ανέθηκε στο αλόγο του

και βγήκε μαζί με τους ακόλουθους του από την πόλη... Σε μικρή απόσταση από τα τείχη, βρισκόταν το μικρό στρατόπεδο, όπου τον περίμεναν οι πολεμιστές που θα τον συνόδευαν. Θα περνούσαν τη νύχτα κάτω από τις σκηνές και την αυγή θα ξεκινούσαν για το μεγάλο ταξίδι. Γύρω στο στρατόπεδο περίμεναν στη σειρά οι γκαμήλες που θα τις φόρτωναν με τα πλούσια δώρα που ο βασιλιάς της Σαμαρκάνδης θα πνίγανε στον αδελφό του.

Ο Μουτάμπ έφαγε εκείνο το βράδυ με τους αλικούς του και κουβέντιασε κάμποση ώρα μαζί τους. Έπειτα πήγε στη σκηνή του για να κοιμηθεί.

τζάνες, αλλά ολόκληρες, χωρίς να τις κόψετε σε φέτες.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ

Για λίγες μέρες:—Τις σκουπίζετε καλά και τις βάζετε στη σειρά πάνω σ' ένα τραπεζί, σε μέρος καλά αερισμένο. Δεν πρέπει ν' ακουμπάτε μεταξύ τους, ούτε και να είναι πολύ ώριμες.

Για το χειμώνα:—Τις φυλάτε, σε ξεχωριστά στρώματα, μέσα σε εντελώς στεγνό πριονίδι, φροντίζοντας ώστε να μην ακουμπάει η μία με την άλλη. Τοποθετείτε δε το κιβώτιο σε μέρος στεγνό και δροσερό.

Μπορούν επίσης να διατηρηθούν μέσα σε νερό, που τ' αλλάζετε καθημερινά. Θα μείνουν έτσι φρεσκοτατές επί ολόκληρους μήνες.

Τέλος, μπορείτε να τις διατηρήσετε κρεμασμένες απ' το κοτσάνι τους—πρέπει όμως γι' αυτό να τις έχετε μαζέψει πρόσφατες ακόμη.

ΠΑΤΑΤΕΣ

Πρέπει να μείνουν σε μέρος στεγνό, μέσα σε πανέρι που διευκολύνουν τον αερισμό τους. Τις επιθεωρείτε κάθε τόσο, και μόλις πετάξουν φυτρά τα κόβετε, γιατί δημιουργούν δηλητηριώδεις ουσίες μέσα στην πατάτα.

ΦΑΣΟΛΑΚΙΑ

Τα πλένεται, τα ξεφλουδίζετε, τα βουτάτε επί 3-4 λεπτά σε διάλυμα οξόας 2 τοίς χιλίος, ύστερα τ' αφαιρείτε να στεγνώσουν και τα ξαπλώνετε επί 6 ώρες σε θερμοκρασία 75-80 βαθμών.

‘Αλλ’ ό ύπνος δέν έκλεινε τά μάτια του.

Και, ξαφνικά, μιá σκέψη πέρασε από το μυαλό του. Γιατί να χάσει αυτή τη νύχτα, αφού θα μπορούσε να σφίξει άλλη μιá φορά την αγαπημένη του Χαμίνα στην αγκαλιά του;

Μόλις έκλεισε αυτή τη σκέψη, τινάχτηκε άμεσως όρθιος, ντύθηκε βιαστικά κι' έτρεξε ν' ανέβη στο αλόγο του.

Οι φρουροί, που φύλαγαν στη Χρυσή Πύλη της Σαμαρκάνδης, τον είδαν να περνάει σαν αέφουνας από μπροστά τους και μόλις πρόφτασαν να κατεβάσουν τις μακριές λόγχες τους και να σκύψουν τα κορμιά τους γι'άνα τον προσκυνήσουν.

‘Ο βασιλιάς έφτασε σε λίγο στα άνακτορα κι' ανέθηκε σε διαμερίσματα της Χαμίνα.

Πόσο δυνατά χτυπούσε ή καρδιά του μέσα στο στήθος του! Έπειτα από μερικές στιγμές, θα ξανασφίγγει την αγαπημένη του στην αγκαλιά του και θάνοιωθε στα χείλη του τη γλυκύα και την ευωδία των φιλίων της.

Προχωρώντας στις νύκτες των ποδών του, έφτασε μπροστά στη πόρτα της και την έσπρωξε σιγά, προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο, για να χαρή την έκπληξη της Χαμίνα.

Ένα αδύνατο γαλάζιο φως ήταν σκορπισμένο μέσα στο δωμάτιο. Πάνω στο μεγάλο ολόκρουσο κρεβάτι, που στριζιζόταν σε μιá βύση από πορφυρίτη, ο βασιλιάς Μουτάμπ ξεχώρισε το όμορφο κορμί της αγαπημένης του... ‘Αλλά, ξαφνικά, ένιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά... Είχε την έντυπωσι πως ή Χαμίνα δέν ήταν μόνι πάνω στο κρεβάτι... Σίγουρα, τα μάτια του θα τόν γελούσαν, γιατί αυτό δε μπορεί να ήταν σωστό!

Προχώρησε ακόμη μερικά βήματα... Και κείνο που είδε τότε, έκανε όλο του το αίμα ν' ανέβη στο κεφάλι του. ‘Η Χαμίνα βρισκόταν στην αγκαλιά του Ναμπί, του σκλάβου. ‘Ηταν κι' οι δύο μισόγυμνοι... Έπειτα από τα φλογερά χάδια τους, ό ύπνος είχε κλείσει τα μάτια τους και τώρα κοιμόνταν βαθεία...

‘Ο βασιλιάς Μουτάμπ νόμιζε πως όλα στριφνούσαν μέσα στο δωμάτιο. ‘Αλλα συνήλα άμέσως και τράβηξε σιγά το γυριστό ζιφος που κρεμόταν από τη ζώνη της. Έπειτα πήγε κοντά στο κρεβάτι.

Γιά ποιά λόγο να τους ξυπνήσει; Αυτός ό ύπνος τους θα ήταν αιώνιος.

Το χέρι του βασιλιά Μουτάμπ κατέθηκε με όρμη. Κι' ήταν τόσο τρομερό το χτύπημά του, που τα κεφάλια των δύο ενόχων κόπηκαν στη στιγμή και το αίμα κύλησε σαν ποτάμι από το λαιμό τους.

—Κιόμει! ψιθύρισε ο βασιλιάς Μουτάμπ.

Φώναξε κατόπιν τους ανθρώπους του και τους έδωσε τις διαταγές του.

—Θα βάλετε τα κεφάλια τους πάνω μου, για να μάθουν όλοι οι κάτοικοι της Σαμαρκάνδης το έγκλημα τους και τη δικαία τιμωρία τους, και θα πετάξετε τα κορμιά τους στα σκυλιά! τους πρόσταξε.

Κατέθηκε κατόπιν στην αψή, πήδησε στο αλόγο του και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Όταν έφτασε στο μικρό στρατόπεδο, φώναξε τον ‘Ελ Μανάκ, έναν έντολχο να ξυπνήσει τους ανθρώπους του.

—Θα ταξιδεύουμε καλύτερα μέσα στη νύχτα, του είπε.

‘Ο βασιλιάς ξεκίνησε σε λίγο. Βρωτιάς κι' αμύλητος, προχωρούσε σκυπώντας από πολλή ώρα, ο ‘Ελ Μανάκ τον άκουσε ν' αψθυρίζη.

—‘Η εύτυχια του άντρα βρισκόταν στα χέρια της γυναίκας. Μά νίκανα να την κρατήσουν...

...δεν είχε χαθεί πίσω από τα βουνά τις χρυσές ή άχνες του πόνου στη γη, διώχνοντας τα σκοτάδια και τους εφιάλτες της νύχτας.

ΕΜΙΛ ΝΤΑΡΜΩ

‘Η διηπειρωτική τηλεόρασις και το ραδιοπτικό τηλεφώνον

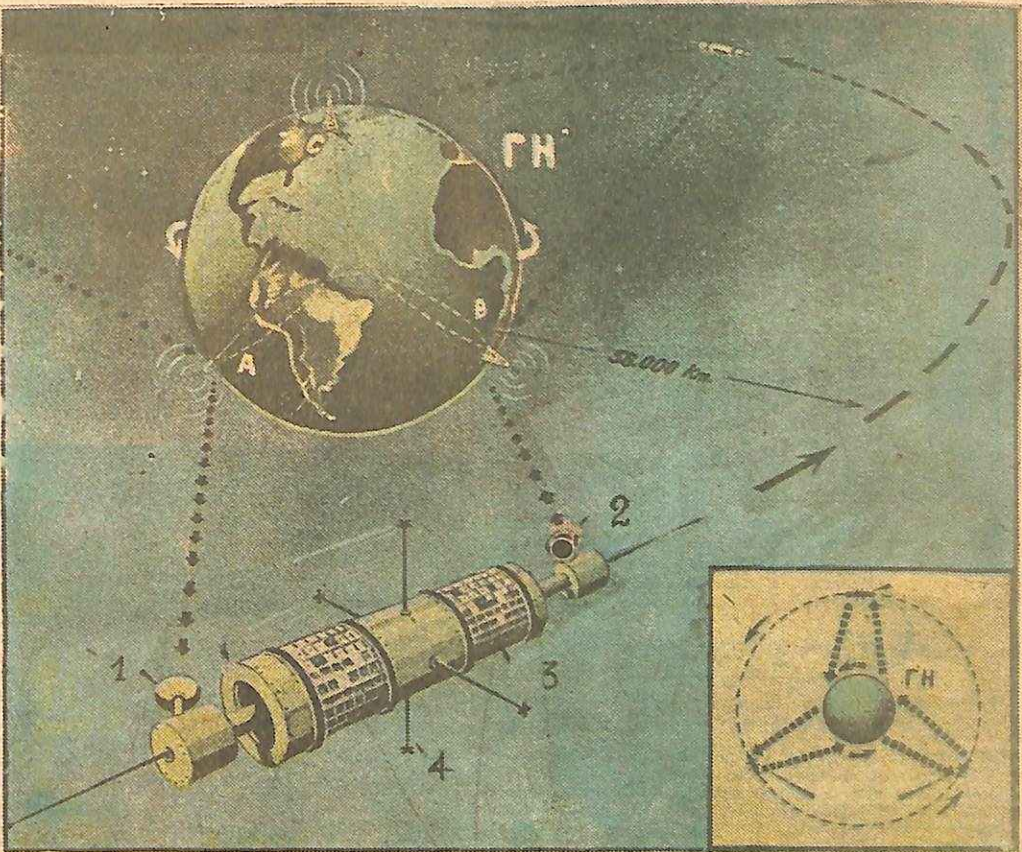
Σε δυό χρόνια, βεβαιώνουν οι ειδικοί, ή διηπειρωτική τηλεόρασις θα είναι πραγματικότητα. Θα μπορούμε, δηλαδή, να παρακολουθώμε απ' ευθείας τα γεγονότα, την ώρα που ξετυλίγονται, χωρίς να είναι ανάγκη να ‘γυρισθούμ’ προηγουμένως, όπως γίνεται σήμερα. Στρίβοντας ένα κουμπί, θα μπορούμε π.χ. να παρακολουθήσωμε ένα χορευτικό θέαμα του Μπροντγουάι, μιá τελετή στο Λονδίνο ή μιá σπαρασσά στο Βερολίνο...

‘Αλλ’ αυτό θα αποτελέσει το πρώτο βήμα. Τό 1970, βεβαιώνουν και πάλι οι ειδικοί, θα μπορούμε να παρακολουθώμε πάνω στην οθόνη της τηλεοπτικής συσκευής μας, σκηνές όχι μόνο από το δικό μας ήμισφαίριο αλλά κι' από το αντίθετο. Έτσι, θα μπορούμε να ιδώμε, σαν να ήμασταν μπροστά, τους χορούς των Ιθαγενών της Ρωδεσίας και της Πολυνησίας, το υποβρύχιο ψάρεμα στα νερά του Μεγάλου Φραγμού, το καρναβάλι του Ρίο ‘Ανέιρο και τις θεαματικές γιορτές του Περού. Και θα βλέπωμε αυτές τις σκηνές όχι πια μαύρες και άσπρες, αλλά στα φυσικά τους χρώματα. Σ' οποιοδήποτε μέρος της γης γίνεται κάποιο αξιοσημείωτο γεγονός, θα μπορούμε να είμαστε κι' εκεί παρόντες. Θα δώμε, δηλαδή, τον κόσμο στο στίτι μας, χωρίς να χρειάζεται να κώμεμε το παραμικρό βήμα.

Τα θαύματα του 1970, όμως, δε θα περιορισθούν μόνο στην τηλεόρασις, αλλά θα επεκταθούν και στην περιοχή των τηλεπικοινωνιών. Θα μπορούτε π.χ. να στείλετε σ' ένα φίλο σας που βρίσκεται στην ‘Αφρική, την ‘Ασία, την ‘Αυστραλία ή την ‘Αμερική, ένα γράμμα, που αυτός θα το λάβη μέσα σε ελάχιστες ώρες, δηλαδή πολύ γρηγορότερα από τα συνηθισμένα τηλεγραφήματα. Αυτό το θαύμα θα γίνεται ως εξής: Καθισμένος στο γραφείο σας, θα σπρώξετε το ακουστικό του τηλεφώνου κι' αφού πάρετε τον ειδικό θάλαμο του ‘επαγγελματίου ταχυδρομείου’ θ' αρχίσετε να υπαγορεύετε το γράμμα σας. ‘Εκεί, ένας ηλεκτρονικός εγκέφαλος θα μεταβάλει ακαριαία τα λόγια σας σε ραδιοφωνικά κύματα ώρισμένου μήκους, που θα τα συλλαμβάνει άμεσως ό δέκτης του τύπου του προορισμού και θα τα μετατρέψει και πάλι σε λόγια. Αυτά τα λόγια μιá ειδική συσκευή θα τα καταγράψει ά-μέσως. Έτσι, δε θ' απαιτηθεί τίποτα άλλο από τό να παραδοθεί το γράμμα σας στον παραλήπτη.

‘Αλλ’ άς προχωρήσωμε άλλα δέκα χρόνια. Τό 1980, άς έχουν πραγματοποιηθί άλλα θαύματα. Θα μπορούτε π.χ. να έχετε ένα προσωπικό ραδιοπτικό τηλεφώνον, που θα σας έπιτρεπεί, μέσα σ', ελάχιστα δευτερόλεπτα, να επικοινωνήσετε μ' ένα συγγενή ή φίλο σας που μένει σ' οποιοδήποτε μέρος της γης, και να τον βλέπετε (όπως δε σας βλέπει κι' αυτός) σε όλη τη διάρκεια της συνομιλίας.

Τό ραδιοπτικό τηλεφώνον θα σας επιτρέπει επίσης και πολλά άλλα πράγματα. ‘Αντί ν' αγοράζετε την εφημερίδα από τον εφημερίδοπώλη σας, θα μπορούτε να επικοινωνήσετε μ' ένα ειδικό πρακτορείο, που θα σας την παραρυστάξει μέσα στην οθόνη της συσκευής σας. Τό ίδιο θα μπορούτε να κάμετε και για οποιοδήποτε περιοδικό, που βγαίνει σ' οποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Αυτή την εφημερίδα ή περιοδικό θα μπορούτε να την κρατήσετε ό-σες ώρες θέλετε μπροστά σας. Θα μπορούτε επίσης να την ξαναφέρετε μπροστά σας όσες

Μιá διαπλανητική βάση άναμεταδόσεως προγραμμάτων τηλεόρασεως και τηλεπικοινωνιών. ‘Η έκσφενδονίσι της δε θα καταστή δυνατή πριν από τό 1980.

φορές θελήσετε. Μιá ειδική συσκευή, έξ άλλου, θα σας επιτρέπει να τηλεφωτογραφήσετε μιá σελίδα της, ένα άρθρο, μιá εικόνα κτλ. που σας ενδιαφέρουν.

‘Ας υποθέσωμε ακόμη ότι θέλετε να διαπραγματευθίτε μιá υπόθεσι μ' έναν άλλον άνθρωπο, που βρίσκεται σ' οποιοδήποτε σημείο της γης, και να του παραδώσετε ώρισμένα έγγραφα, σχέδια κτλ. Τις διαπραγματεύσεις σας θα μπορούτε να τις κάμετε με τό ραδιοπτικό τηλεφώνον. Με τον ίδιο τρόπο θα τα μεταβιβάσετε τα έγγραφα ή τα σχέδια που θέλετε. ‘Ο μακρινός συνομιλητής σας δε θα έχη παρά να τα τηλεφωτογραφίσει. Θα μπορούτε ακόμη να υπογράψετε με τον ίδιο τρόπο ένα συμβόλαιο. Θα βάλετε, δηλαδή, την υπογραφή σας κάτω από το κείμενο κι' ό συνομιλητής σας θα τα τηλεφωτογραφίσει. Με τον

‘Ο δορυφόρος ‘‘Ηχώ’’ θα έχη μήκος 2½ μέτρων και βάρος 20 κιλών. ‘Η τροχιά του θα βρίσκεται σε απόστασι 56.000 χιλιομέτρων από τη γη. ‘Υπολογίζεται ότι θα καταστή δυνατόν να έκσφενδονισθί σε 2-3 χρόνια και θα μισθί να μεταβιβάσει ταυτόχρονα 125 τηλεφωνικές συνδιαλέξεις και ένα πρόγραμμα της τηλεόρασεως. Τρεις παρόμοιοι δορυφόροι θα μπορούν να επάρκουν κατά την πρώτη περίοδο στις ανάγκες μας. ‘Αλλά για να έ-ξασφαλισθί ή επικοινωνία μεταξύ όλων των σημείων της γης, θα απαιτηθούν 26 παρόμοιοι δορυφόροι, που θα κινούνται σε διαφορετική τροχιά ό καθένας. Οι πρώτοι πειραματικοί δορυφόροι του τύπου ‘‘Ηχώ’’ θα έκσφενδονισθούν συντάμως (1) Δέκτης, 2) Πομπή άναμεταδόσεως, 3) ‘Ηλεκτρικά κύτταρα, 4) ‘Ακτίνες ίσορροπίας, που θα συγκρατούν τό δορυφόρο στην κανονική τροχιά του).

ίδιο τρόπο θα έχετε και τη δική του υπογραφή.

Πολλές από τις εφευρέσεις που άναφέραμε, αποτελούν από τώρα κτήμα των επιστημόνων και μάλιστα χρησιμοποιούνται σε περιορισμένη κλίμακα. ‘Αλλά, για να είναι δυνατά να χρησιμοποιηθούν σε παγκόσμιο κλίμακα, θα πρέπει να διαθεθώμε ένα σύστημα από τεχνικούς δορυφόρους, που θα έξασφαλίζουν την επικοινωνία μεταξύ των διαφόρων περιοχών του πλανήτη μας. Σημαντική συμβολή στο κεφάλαιο αυτό θα αποτελέσει ή έκσφενδονιστά των δορυφόρων τύπου ‘‘Ηχώ’’, που σχεδιάζουν οι ‘Αμερικανοί. (Παρόμοια πειράματα, που έστειλέσαν από επιτυχία, έγιναν και από τους Ρώσους, αλλά δυστυχώς, δεν έβρουμε καμιά λεπτομέρεια γι' αυτά). Οι δορυφόροι αυτοί θ' αποτελούνται από μιá σφαίρα από πλαστική ουσία, διαμέτρου 30 μέτρων και βάρους 59 κιλών. ‘Η έξωτερική τους επιφάνεια θα είναι ντυμένη με αλουμίνιο, που θα αντανακλά τα 98% των φωτεινών και των υπερύφαινων ραδιοφωνικών κυμάτων, που θα διαδίδονται από τη γη σ' αυτούς. Οι δορυφόροι αυτοί θα βρίσκονται σε τέτοια απόστασι, ώστε να μπορούν να δέχονται και να μεταβιβάσουν ‘εμπνύματα’ από όλα σχεδόν τα σημεία της γης. ‘Υπολογίζεται ότι θα απαιτηθούν 26 δορυφόροι αυτού του τύπου, που θα κινούνται σε διαφορετική τροχιά ό καθένας, για να έ-ξασφαλισθί ή επικοινωνία μεταξύ όλων των σημείων του πλανήτη μας. Όταν, τέλος, ό άνθρωπος κατορθώσει να κατακτήσει τη Σελήνη, ή επικοινωνία μεταξύ των διαφόρων περιοχών του πλανήτη μας θα μισθί να γίνεται σε κλάσκα του δευτερολέπτου, γιατί τα φωτεινά και υπερυφαινα ραδιοφωνικά κύματα θα έκσφενδονισθούν στην επιφάνεια του δορυφόρου μας κι' από κεί θα αντανακλώνται στη γη.

ΛΑΧΑΝΙΚΑ για το χειμώνα

Μπορεί να διατηρηθούν φρέσκα επί μήνες

‘Αν έχετε τώρα το καλοκαίρι περυσιστευμένα λαχανικά, είτε απ' τον κήπο σας είτε αγοράσιμα, μπορείτε να τα διατηρήσετε για το χειμώνα, για την εποχή που σπανίζουν πάντα ή και δεν υπάρχουν καθόλου.

Για να διατηρηθούν καλά, τα λαχανικά δεν πρέπει να έχουν ώριμάσει τελείως.

Τα πλένεται μ' επιμέλεια, για να φύγν από πάνω τους κάθε λάσπη και κάθε μικροοργανισμός που θα μπορούσε να τα σαπίσει. Προτιμάτε να είναι κομμένα χωρίς το πρώι ή άσπρά το βράδυ, όχι δηλαδή στις ώρες που καίει πολύ ό ήλιος. ‘Επίσης, να μην είναι κομμένα με καρό βροχόρο—ίδιας οι ντομάτες, αν θέλετε να τις διατηρήσετε ολόκληρες.

‘Ας δώμε τώρα πώς γίνεται ή διατήρησι των πιο συνηθισμένων λαχανικών, είτε για λίγες μέρες μό-νός, είτε για το χειμώνα.

ΚΑΡΟΤΑ, ΠΑΝΤΖΑΡΙΑ

Για λίγες μέρες:—‘Αφίνετε πάνω τα φύλλα τους και τα βένετε με κλωστή από χόρτο (ράφια), για να διατηρηθούν δροσερά.

Για το χειμώνα:—Κόβετε τα

ΜΠΑΜΙΕΣ

Τις διατηρείτε όπως και τις μελι-

Η βασίλισσα Τζουλιάννα και η διάδοχος Βεατρίκη της 'Ολλανδίας (δεύτερη και τρίτη από δεξιά) παίζουν έναν, άκουσιο Ιωάννη, ρόλο, για ν' αναγνωριστή το προβάδισμα στην Πάολα, που δέχεται με φανερό ευχαρίστηση, πλάι στον ούζυγο της πριγκίπα 'Αλβέρτο, τις φιλοφρονήσεις των δύο φιλοξενουμένων.

Δυο πριγκήπισσες αντιμέτωπες

Μία σκληρή μάχη ανάμεσα στην πριγκήπισσα Πάολα και στη Λιλιάν ντε Ρετού, που κερδήθηκε τελικά από την πρώτη

ΜΙΑ σκληρή μάχη, που δόθηκε ά- νάμεσα σε δύο γυναίκες και που κράτησε ένα ολόκληρο χρόνο, άποστολές τους Βέλγους πολύ περισσότερο απ' όσους είχαν άποστολές τα γεγονότα του Βελγίου, που ήταν σύμφωνη με τις γενικές προσδοκίες, προκάλεσε αισθητά έκδηλη ικανοποίηση απ' άκρη σ' άκρη της χώρας.

Αντίπαλες στη μάχη αυτή ήταν η πριγκήπισσα Λιλιάν ντε Ρετού, η σύζυγος του τέως βασιλιά Λεοπόλδου, και η πριγκήπισσα Πάολα, σύζυγος του νεωτέρου αδελφού του Μπωντουέν πριγκίπου 'Αλβέρτου. "Όσο για το έπαθλο της μάχης, δεν ήταν άλλο από την λύση μιας έκνευριστικής και για τις δύο πριγκήπισσες έκκρεμότητας και η όριστική αναγνώριση στη μία ή στην άλλη, του τέλους της επρώτης κυρίας του Βελγίου.

Επίσημα, ένας τέτοιος τίτλος δεν υπάρχει, στην πράξη, όμως, η δια- ρεία του πιστοποιείται από πολλά και, κυρίως, από το προβάδισμα στις έ- πσιμες τελετές και δεξιώσεις. "Ός την εποχή, που ο μικρότερος γιός του Λεοπόλδου, ο 'Αλβέρτος, παντρεύτηκε την 'Ιταλίδα πριγκήπισσα, το προβάδισμα αυτό άνηκε δικαιο- ματικά στην Λιλιάν ντε Ρετού. "Από την επομένη, όμως, του γάμου του 'Αλβέρτου δημοσιεύθηκε ένα πρό- κλημα, που άργα ή γρήγορα έπα- ρε να θρήνη λυτού.

Το σάος, σύμφωνα με τους κα- θόνες του πρωτοκόλλου, θα ήταν να παραχωρηθεί άμεσα η νίκη Ρε- τού, η θεία της, στην πριγκήπισσα Πάολα. Γιατί, καθώς ο Μπωντουέν είναι ανύπαντρος, διάδογος του θρο- νού είναι προς το παρόν ο αδελφός του 'Αλβέρτος και η γυναίκα του, σαν σύζυγος του διαδόγου, προηγε- ται απ' όλες τις άλλες πριγκήπισσες της βασιλικής οικογένειας. Μολυν- τούτο, αυτό δεν έγινε και η πριγκή- πισσα Λιλιάν ντε Ρετού, με την δια- φάνη υποστήριξη του βασιλιά Μπωντουέν, που θα ήταν ο μόνος αφοδός να πάρη μια άποψη σ' αυτό το ζήτημα, εξακολούθησε να διατηρή το προβάδισμα απέναντι της νύμφης της.

Η άνωταλη αυτή, που δεν έπα- ρε να σκανδαλίζει και να έξενισθ όσες Βέλγους, έχθρικότατα, καθώς έξερνε, διακείμενες απέναντι στην σύζυγο του Λεοπόλδου, έγινε, όρτο, καθώς το πρωτόκολλο δεν προέβλεπε την ιδιότητα περίπου, ενός ιε- ραριζμένου βασιλιά, που δεν έγκα- ταλείπει τη χώρα, με εξακολούβει να ζή κοντά στον γάμο του 'ιν διαδένθηκε, μένει άδεκαβάροστη και μετέωρη η θεία στην Αθήνα αυτό το παλαιότερο βασιλιά, καθώς και της συζύγου του.

Ήταν, λοιπόν, ως ένα σημείο, ζήτημα προσωπικής έουνησίας, α- πό μέρους του Μπωντουέν, ποιά από τις δύο θ' αναγνώριζε ευπραγία σαν

να εξακολουθή, όποτε να πειστή ο Μπωντουέν να πάρη μια άποψη διαφορετική! "Ετσι, από την ήμερα που γυρίσε από το ταξίδιο του, που με τον 'Αλβέρτο, η πριγκήπισ- σα Πάολα δεν εμφανίστηκε παρά σε μερικές ιδιωτικές συναντήσεις και αβελήτικες συναντήσεις.

Ο Λεοπόλδος και η Λιλιάν ντε Ρετού δεν παραλείψανε να επιδείξουν άπολυτη ψυχρότητα στην Πάολα, σαν άπάντησιν στην επίμονη αυτή τα- κτική της. Σ' όλο το διάστημα του χρόνου που πέρασε, δεν έπισκεφθή- κανε παρά μόνο δυο φορές στην κα- τοικία του το νεώπαντρο ζευγάρι, ενώ, στα θαφτίσια του μικρού Φίλιπ- που, του γιου, που άποχτησαν ο 'Αλβέρτος και η Πάολα, όλοι προ- σέσανε πως η ντε Ρετού ήταν η μόνη, που δέ συμμερίζονταν τη γενική χα- ρά και δέ καμωγελαδούσε!

Ο γιος, όμως, αυτός, που είναι σήμερα ο επίδοτος διάδογος του βα- σιλικού θρόνου, και που έχει κάνει τους Βέλγους να μην άνησυχούν πιά αν θα παντρευτή ή όχι ο Μπωντουέν, στερέωσε άκομη πιο πολύ τη θέση της Πάολα, στη βελγική Αθή και δημοφύργησε, έναν πρόσθετο λόγο, για να της αναγνωριστή το προβά- δισμα. "Ωστόσο, και πάλι αυτό δέ θα γινόταν, αν δεν έπεμβαίνανε, έν- τελως άνελιττα, δυο... ένοι παρό- ντες: Ο Σάχη και η βασιλίσσα Τζουλιάννα της 'Ολλανδίας!

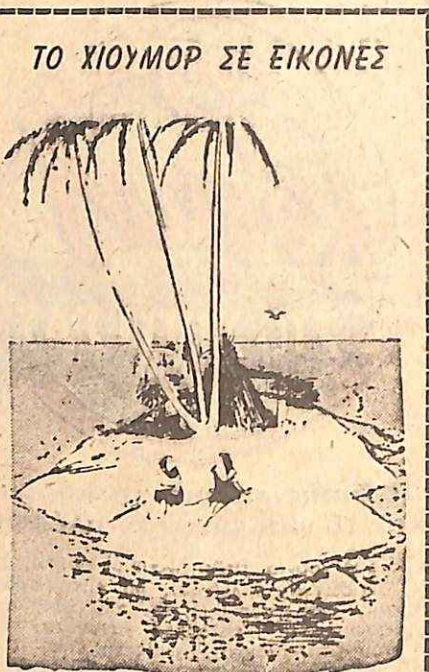
"Όταν ο Σάχη έπισκεφθηκε τις Βρυξέλλες, η Λιλιάν ντε Ρετού δο- κίμασε την πρώτη σοβαρή μείωση ά- πέναντι της νύμφης της. Ο αυτοκρά- τορας του Ιράν—όχι γι' άλλο λό- γο, με έπειθε έπειθε πως αυτό το έπέβαλε το πρωτόκολλο—κατέβη- σε πρώτη, την πριγκήπισσα Πάολα και σ' αυτήν άποτεινε σιγνότερα το λόγο κατά τη διάρκεια της επίσημης δεξιώσεως που δόθηκε στα άνακτο- ρα. "Ετσι η πρώτη φορά, που η πριγκήπισσα ύποχρεώθηκε να δια- κόψη την άποχή της από όλες τις έ- πσιμες έκδηλώσεις, κατέβηκε σ' έ- ναν—άπροσδοκτο, ίσως, και για την ίδια— θρίαμβο της. Και ο θο- λωμένος αυτός επανέληφθηκε, όταν έ- φτασαν, με τη σειρά τους, στη βελ- γική πρωτεύουσα η βασιλίσσα Τζου- λιάννα και η διάδοχος Βεατρίκη της 'Ολλανδίας, που και αυτές έπίσης την πριγκήπισσα Πάολα τιμήσανε σαν επρώτη κυρία!

Αν αυτές οι δυο περιπτώσεις περιόρισαν έπαρρηγοίτες, ο Μπω- ντουέν θα συνέχισε ένεργειά του, την προσπάθειά του να διατηρήσιν το προβάδισμα της Λιλιάν ντε Ρετού. Οι Βέλγοι, όμως, που δεν περιέμεναν παρά την ευκαιρία, σκολάσανε εύ- ρύτατα τη στάση των ένεναν έστειμέ- νων και ο νεαρός βασιλιάς κατάλαβε πως θα ήταν επικίνδυνο να τραθήξη περισσότερο το όνομά. Σιωπηρά, αναγνώρισε το προβάδισμα της νύ- φης του απέναντι στη μητροιά του και η πριγκήπισσα Πάολα, προς γε- νική ικανοποίηση των Βέλγων, έχει όριστική από σήμερα την πρώτη θέ- σιν σ' όλες τις έπίσημες έκδηλώσεις.

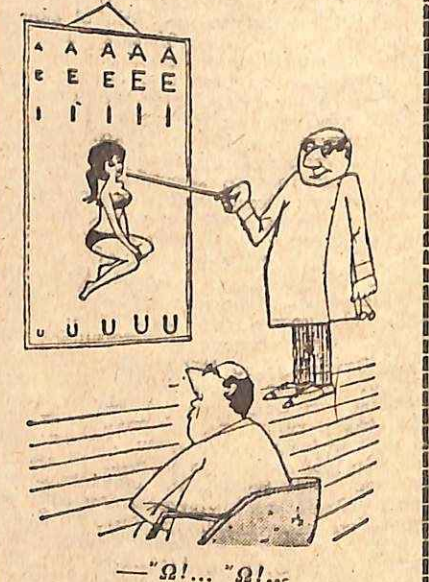
"Όσο, για την ντε Ρετού, φροντίζει σήμερα να εξακολουθή την ίδια τα- κτική, που εξακολουθούσε ως τώρα η αντίπαλός της: Για ν' άποφύγη την έπισημοσύνη της μετώπης της, τα- ξιδεύει, στο έξωτερικό, κάθε φορά, μένοντας στις Βρυξέλλες, θα όφει- λε να παραιτηθί κάπου, όπου την τι- μική θέσι θα είχε η πριγκήπισσα Πάολα!

Γιατί τὰ παγωτά είναι δροστικά;

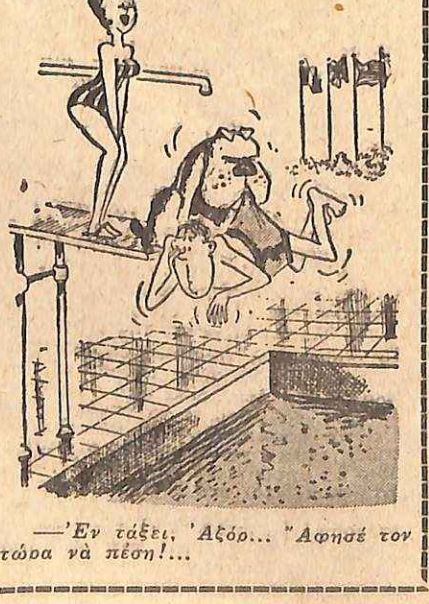
Αυτό δεν όφείλεται στη χαμηλή θερμοκρασία τους—θεωδώνουν οι ειδικοί— αλλά στη ζάχαρη που περιέχουν (100 γραμμάρια παγωτό κρέμα περιέχουν 22—30 γραμμάρια ζάχαρη). Το πράγμα αυτό μπορεί να φανή παράδοξο, γιατί όλοι ξέ- ρουμε πως η ζάχαρη έχει θερμαντι- κές ιδιότητες. 'Αλλ' η ζάχαρη τρο- ποποιεί ταυτόχρονα τα λίπη του σά- ματός μας και τα κάνει πιο πυκνά, πιο συμπαγή. Τα λίπη αυτά σχημα- τίζουν τότε ένα είδος θώρακος, που μας προφυλάσσει από τη ζέση. Το λίπος των καρκίνων των συμπαγών περιονίων είναι πιο συμπαγές από έ- κεινο των θορώνων λαών, και αυτός είναι ο λόγος που τους κάνει να ό- πονούν ευκολότερα τη ζέση. Εί- ναι αίσθημα, ότι, έξ' άλλου, ότι να άξιοσημείωτο, το γλυκό όρο κα- παγνιά γίνονται, το γάτο. Αυτό όφει- λεται στο ότι οι κάτοικοι των μεσημ- θρινών χωρών αισθάνονται περισσό- τερα την ανάγκη της ζάχαρης κατά το καλοκαίρι.

—Να είχαμε τουλάχιστον κανένα ραδιοφωνάκι τρανζίστορ!...

—'Ω!... 'Ω!...

—'Εν τάξει, 'Αξόο... "Αφασέ τον τώρα να πείσθ!...

«ΟΠΩΣ ο άνθρωπος κατάγεται από τον 'Αδάμ και την Εύα, έ- ται κι η 'Ιερά 'Εξέτασις προέρχεται από το Θεό». Αυτό βεβαίως είναι 'Ισπανός μοναχός, ο Φραγκίσκος ντε Μπέντο, και πρόσθετε: «Η 'Ιερά 'Εξέτασις ίδρύθηκε στον ούρανό. Ο πρώτος Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής ή- ταν ο ίδιος ο Θεός, που κατακεραύ- νωσε τους άποστάτες άγγέλους και που άργότερα κατέστρεψε τους άν- θρώπους με τον Κατακλισμό. Ο Θεός έπεφώρτισε κατόπιν με τα κα- θήκοντα του Μεγάλου 'Ιεροεξετα- στού το Μωάβη, που τιμωρούσε στην έρημο τους 'Εβραίους με βιαιούς θα- νάτους.

Η τραγική ιστορία

ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΙΝΑΣ ΝΤΕ ΚΟΥΕΝΖΑ

οε τρία μερίδια. Το ένα απ' αυτά έπαρνε ο βασιλιάς της 'Ισπανίας, το άλλο ο Πάπας της Ρώμης και το τρίτο η 'Ιερά 'Εξέτασις. Η τελευ- τία, όπως είναι εύνοη, έκλεβε πάντα τους δυο συνεταίρους της, άλλ' άποσώδηποτε είχε έξασφαλίσει προκαταβολικά την πρόθυμη συν- γασία τους. Σε πολλές περιπτώσεις, άλλωστε, η 'Ιερά 'Εξέτασις κατα- δίκαιε ώριμένα άτομα, μόνο και μό- νο για να σφετερισθί τη μεγάλη πε- ριουσία τους.

Το καταστατικό της 'Ιεράς 'Εξε- τάσεως όριζε ότι κι' αυτά άκόμη τα παιδιά των υπέθυνων για τα σφάλματα των γονέων τους, «Ο Θεός, έλεγε, τιμωρεί τα άμαρτήμα- τα των γονέων στα παιδιά τους, για να τα μάθω να μη τους μιμηθούν. Γι' αυτό, η τιμωρία των γονέων θα έπεκτείνεται και στα παιδιά τους, που δέ θα μπορούν ν' αναλάβουν κα- νένα δημόσιο λειτουργήμα ή να τι- μηθούν μ' όποιονδήποτε τρόπο». Άλ- λά το ίδιο καταστατικό καθιέρωνε μια βδελυρή κι' άπρεπτική εξαίρε- σιν. «'Εξαιρούμεν απ' αυτή την ά- παγόρευση, έγραφε, τα παιδιά που θα καταγγείλουν τους γονείς τους.

Άλλά να μερικές άλλες διατάξεις απ' αυτό το άπάνθρωπο και άντιχι- ριστικό καταστατικό: «Όλοι οι κάτοικοι κάθε πόλεως, από την ηλικία των 14 χρόνων για τους άνδρες και των 12 χρόνων για τις γυναίκες, θ' αναλάβουν με όρο την ύποχρέωση να καταγγέλλουν τους αρετικούς. Σε διαφορετική πε- ρίπτωση, θα χαρακτηρισθούν οι ίδιοι σαν αρετικοί και θα τιμωρηθούν ά- νόλογα.

Κάθε πόλη, όπου θ' άνακαλυ- φθούν αρετικοί, ύποχρεούται να πληρώσει για τον καθέναν από ένα άσπινέμο μάρκο σ' εκείνον που τους καταγγείλει ή που συνετέλεσε στη σύλληψή τους.

Όλα τα σπίνια όπου έμεναν αί- ρετικοί, έστω και μιά μόνον ήμερα, θα καταφωρίζονταν.

«Όι περιεσπινές των αρετικών θα κατασχωνται και τα παιδιά τους δέ θα έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν τίποτα από την πατρική κληρονομία.

«Όι μετανουήτες αρετικοί θα φέ- ρουν έφ' όρου ζωής δυο κίτριους σταυρούς, ένα στο στήθος και δεύ- τερο στη ράχη τους, για να ξεχωρί- ζουν από τους άλλους καθολικούς.

«Ός αρετικοί χαρακτηρίζονται και όλοι οι διοικητές επαρχιών ή οι άρχοντες, που δεν ύποδοθούν την 'Ιερά 'Εξέταση στο έργο της ή δεν παίρνουν τα κατάλληλα μέτρα για την εξαφάνιση της αλτρεσίας στην πε- ριοχή ή διοικήρουσας τους. Επί- σης οι δικηγόροι και οι συμβολαιο- γράφοι που καθυστερούν τους αρετι- κούς με τις συμβολές τους.

«Αν ένας άνθρωπος καταδικασθί ως αρετικός μετά το θάνατό του, το πτώμα του πρέπει άμέσως να έκτασθί με παραδοθή στις φλό- γες. Θα κατασχέθι ταυτόχρονα η περιουσία του.

Και το τελευταίο άρθρο του Κα- ταστατικού όριζε:

«Ός αρετικοί χαρακτηρίζονται τέλος και όλοι εκείνοι που, χωρίς να περιλαμβάνονται στις άνωτέρω κατηγορίες, ύποδοθούν την αίρεση με τα λόγια, τα γραφόμενα ή τις πράξεις τους.

«Έτσι, δέ ύπήρχε άλλος τρόπος για να είναι κανείς άσφαλισμένος, από το να γίνη καταδότης. Καταγ-

Ανθρώπινά δλοκαυτώματα

γέλλοντας τους άλλους, σωζόταν ο ίδιος.

Η 'Ιερά 'Εξέτασις, όμως, είχε βρή δυο σπουδαίους συμμάχους, τους βασιλιάδες της 'Ισπανίας από το έ- να μέρος και τους Πάπες της Ρώ- μης από το άλλο. «Όπως είδαμε, κά- θε καθάκη είχε ως συνέπεια την κατάσχεση της περιουσίας του θύμα- τος. Το Καταστατικό της 'Ιεράς 'Ε- ξετάσεως όριζε, λοιπόν, ότι η πε- ριουσία των αρετικών μοιραζόταν

Μαύρων, που είχαν άναγκασθί να φύγουν έπειτα από την όριστική κα- τήληψη της πόλεως από τους 'Ισπα- νούς. Είχε χτισεί, όμως, μια έκκλη- σία κι' είχε κάμει σημαντικές δω- ρές σε διάφορα μοναστήρια. Έτσι, βέν ήταν εύκολο να κατηγορηθί σαν αρετικός. 'Αλλ' οι άνθρωποι της 'Ιεράς 'Εξετάσεως, που έποφθαλ- μούσαν την περιουσία του, δέ δι- στάσαν να τον πιάσουν, και κατέφυ- γαν κατόπιν στα μεγάλα μέσα για να τον ένοχοποιήσουν. Έπιασαν, λοι- πόν, ταυτόχρονα και την κόρη του Καταρίνας κι' ο 'Ιεροεξεταστής 'Αλ- σόνης Κουερίνο προσπάθησε να της δώση να καταλάβη ποιά ήταν το «συμφέρον» της.

—Αν ο πατέρας σου καταδικα- σθί ως αρετικός, ολόκληρη η πε-

καταστατική της Ιερής μας όργα- νώσεως, θα παραμείνη σε σένα. Είναι περίπου, βέβαια, να πούμε ότι η 'Ιερά 'Εξέτασις κάθε άλλο πα- ρά σκεφτόταν ν' άφήρη στην Κατα- ρίνα την περιουσία του πατέρα της. Άλλ' η νέα έπρεπε να παραμυλη- θή, για να κάμη την κατηγορία που της ζητούσαν.

Η Καταρίνα προσφέρθηκε να πε- θάνη η ίδια στη θέση του πατέρα της. Άλλ' η πρότασή της δεν έέυ- ηθητόσε τα σχέδια της 'Ιεράς 'Ε- ξετάσεως και γι' αυτό δεν έγινε δε- κτή.

Κάθε μέρα, ο Κουερίνο την έπι- σκεπτόταν στο καλλί της και της έα- νάλυνε τα ίδια λόγια.

Στο τέλος, η νέα έδειξε πως είχε πειστή και ζήτησε να της πούν τι έ- πρεπε να καταθέση έναντιόν του πα- τέρα της. Ο Κουερίνο είχε έτοιμη την καταγγελία και της την έδωσε.

—Είμαι πρόθυμη να καταθέσω ό- λα όσα περιέχονται σ' αυτό το χαρ- τί, είπε η Καταρίνα, άφου τη διά- βασε. Δέ θέλω, όμως, να νομιμώθί ότι κατηγορείται κρυφά τον πατέρα μου. Γι' αυτό, ζητώ να κάμη την καταδίκη μου μπροστά σ' όλο το λαό της Σεβίλλης. Έτσι, ένοι, που δέ μ' άκούσουν θα πιστέψουν ότι μόνο η άφοσίωσή μου στη θρη- σκεία του Χριστού με παρακίνησε να καταγγείλω τον ίδιο τον πατέρα μου.

Η έπιθυμία της έγινε δεκτή. Στην κεντρική πλατεία της Σεβίλλης στη- θηκε μια μεγάλη έξεδρα, όπου πή- ραν θέση τα μέλη του έλεού δικαστη- ρίου. Σε μια άλλη έξεδρα, πιά χο- μηλή, όδηγήθηκε η Καταρίνα. Ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής έκαμε ένα διαδαικτικό κήρυγμα στο λαό και κα- τάνη έδωκε το λόγο στη νέα. Καί τότε αυτή έλεε με δυνατή φωνή:

—Όρκίζομαι ενώπιόν του Θεού του ζώντος ότι ο πατέρας μου ήταν πάντα καλός χριστιανός και δεν έ- καμε ποτέ τίποτα έναντιόν της θρη- σκείας. Ο 'Ιεροεξεταστής Κουερίνο προσέβαλε όμως, να με πείση να τον καταγγείλω ως αρετικό, για να σώσω τη ζωή και την περιουσία μου. Δέ θέλω, όμως, ούτε τη μία ούτε την άλλη...

Δέ μόρσεσε να πη τίποτα άλλο, γιατί οι άνθρωποι της 'Ιεράς 'Εξε- τάσεως την καταέσσαν από την έξε- δρα και την έαναπήσαν στις φυλά- κες.

Μερικές ήμερες άργότερα, έγινε η δική της Καταρίνας και του πα- τέρα της.

Η κατηγορία προσερχόταν αθή τη φορά από τον ίδιο το Μεγάλο 'Ιεροεξεταστή, που, σύμφωνα με εί- δικό προνόμιο, δεν ήταν ύποχρεω- μένος να παρουσιάση άποδείξεις. «Ο Θεός μου φανέρωσε την ένο- χή τους, είπε, Καταρίνα των Πέν- τρω ντε Κουένσα και την κόρη του Καταρίνα ως αρετικούς και ζητώ την τιμωρία τους.

Το δικαστήριο, χωρίς άλλη διαδι- κασί, τους καταδίκαιε και τους δυο σε θάνατο. Την άλλη μέρα, ο Πέντρο ντε Κουένσα κι' η κόρη του όδηγήθηκαν στα περιβόλια «Κουε- μόντερος», όπου πέθαναν έπειτα από τρέμερους πόνους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα δικαστήρια της 'Ιεράς 'Εξετάσεως.

Μετάδ των άλλων λοιπόν που είδα έκει, το έκαμε έντόπου ένα μεγάλο γκρουπ ανθρώπων, που φορούσαν ό- λοι τα ίδια φορέματα.

—Τι είναι αυτοί, ρώτησε. —Δικηγόροι... —Ουράζετε λάδ τους πεινασμέ- νους αυτούς κουρελίδες;

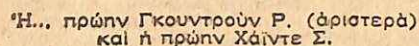
Την άλλη μέρα όμως οι πεινασμέ- νους κουρελίδες τον άναγκασαν να εγκαταλείψι το θρόνο του και τη Γαλ- λία.

Κάποτε γινόταν σκλητή μπροστά του περί ζωής και θανάτου. Όλοι συμφωνούσαν πως ο θάνατος είναι κα- τί το τραγικό. Ο Μέγας Πέτρος έ- κρινε πως σκεπτόταν και όλοι νόμιζαν πως συμφωνούσε.

—Η γνώμη σου είναι η ίδια. Μα- ναλίζοτε; τον ρώτησε στο τέλος έ- νας από τους αλλοκούς του.

—Για ποιά ζήτημα; ρώτησε αυτός. —Περί ζωής και θανάτου.

Ο Μέγας Πέτρος έκαμε τότε μια γκριμάτση και άπάντησε φιλοσοφικά: —Όλα τα άλλα πράγματα της ζωής εξαφανίζονται με το θάνατο!

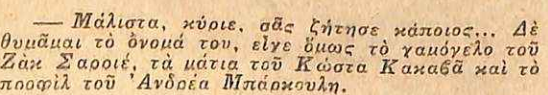
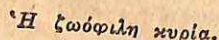

Ἐξ αἰτίας τοῦ λάθους μιᾶς νοσοκό-
μας, πρὶν ἂν 17 χρόνια!

Τὸ κακό ἦταν πῶς τὴν ἀνακάλυψή
αὐτὴ ἡ παρατηρητικὴ καθηγήτρια θεώ-
ρησε σκόπιμο νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ καί
στὸν πατέρα τῶν τριῶν κορισιῶν, τὸν
συνάδελφό της καθηγητὴ Π. Γεω-
ργίου, ἕνας ἄλλος στὴ θάλασσά δὲ εἶδεν
σημασία. Θὰ ἀποδέσῃ τὴν περιέργειά
τὴ ὁμοιοπτία οὐ συμπτωματικὰ καὶ θὰ ἐξ-
χνόμουν τὸ πρᾶγμα τὴν ἄλλη μέρα. Μὰ
ὁ καθηγητὴς Π., ποὺ εἶχε μελετήσει με-
τὰ ἰδίαν τὸ ζῆλο τὴν βιολογία καὶ τοὺς
νόμους τῆς κληρονομικότητας, δὲν ἔ-
μπαν ἀπὸ κείνους ποὺ πειστεύουν πῶς
μποροῦν νὰ ὑπάρξουν τέτοιοι συμπτώ-
ματα, ἀπὸ τὰς ἀπὸ τῆς συναδέλφου τῆς
αὐτοῦ κορισιῶν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ
ὅπως ἐξήγησε καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἀρ-
τιοφύλαξ τὸν πῶς καὶ τὸ ἀλλόκοτό συ-
νέβαινε ἐπιβεβαιώθηκαν, ὅταν, φρον-
τίζοντας νὰ μάθῃ ποῦ καὶ πότε γεννή-
θηκε ἡ Χάιντε Π., ἐξάκριβως πῶς ἐ-
πὶ ἐξῆς στὸν κόσμο μετὰ διαφορά 48

Ο Η Γκουκριντουρ εγκατέλειψε το Χανάο, και χιλιάδες οικογένειες, διωριμένην σ' έναν παιδικό σταθμό. Οί Σι, την ή δοκίμασαν πώς υπάχεται στο σπίτι τους ένα διαμάτιο στη διάθεσιν της, μά ή Γκουκριντουρ καταλαβαίνοντας πως θά ήταν ανεπιθύμητη, ἀνήσθηκε να το χρησιμεύση.

Οί Σι, γινάσκοντες καθήντην, κανείς δέν έξασε, να μετανόησε, επιτέλους που ή σχολαστική του προσήλμι από καθόντων έκανε να καταστρέψη την εύτυχία τόσων ανθρώπων!

ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

σπίτι ἀπολαμβάνετε καθημερινά όλα αυτά τα πλεονεκτήματα με τὸ ὑπέρυχο Χρυσὸ Πορτοκάλι Φίξ, ποὺ κοστίζει μόνον 80 λεπτά τὸ πηλτήρι.

Η ατομική ενέργεια κατασκευάστηκε πρώτη ατομική στήλη κατασκευάστηκε το 1942 από τον Ιταλό Φέρμι. Τρία χρόνια αργότερα, δύο ατομικές δομές κατέστρεψαν τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι. Το 1954, έγινε η πρώτη έκρηξη βόμβας υδρογόνου στο Μπικίνι.

τῆς ἀναπαύσεώς μου γιὰ νὰ μὴ
μ' ἐνοχλοῦν. Ἐστὶ γιὰ λίγο καί
ρὸ βρῆκα τὴν ἡσυχία μου. Ἀλλὰ
ἕνα πρῶτὸ καταπλέει ἡ ὀρώσ, ὅ
ζω φρενῶν:

ΟΙ εξηγήσεις αυτές έπεσαν σά βόμβα στα πα-
ρασκήνια των διεθνών κινηματογραφικών κύκλων,
που άμέσως διερωτήθηκαν: «Είναι δυνατό ή Μ-
ζανου να άρνηται να δείξει μερικές από τις «σω-

«Ἄν δὲν ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῆς ἀδελφῆς τῆς, λένε καὶ γράφουν, ἡ Μιζανού ποτὲ

Ἡ νεαρά στὰρ ποὺ τὴν καταδιώκει... ἡ φήμη τῆς Μπριζίτ!

«Η Μ. Ζαννού γεννήθηκε στο Παρίσι — όπως και η «Μπε-Μπε» — στις 17 'Απριλίου του 1936. Σπούδασε σὲ διάφορα σχολεία καὶ σὲ ἡλικία 18

TZAK ΣΤΗΒΕΝ

★ Η Δαλιδά είναι σήμερα η πιο δημοφιλής τραγουδίστρια της Γαλλίας. Σε μια τελευταία σφουγγαρόμερησι της κοινής γνώμης, το όνομά της φέρχεται πρώτο, ακολουθούμενη από τους Ζιλμπέρ Μπεκώ, Εντίθ Πιάφ και Σασά Ντιστέλ.

λοκοτή ανατριχίλα να περνά απ' τὸ κορμί της
τὸ χωρισμό. Καὶ πάλι ἄμως δὲν εἶπαν τίποτα
παρὰ μόνάχα:

Είχε τὰ μάτια της κλειστά. Έσκυψε ἀνὰ τὴ φι-
ληση... Μὰ δυὸ μπράτσα τὸν ἀγκάλιασαν σφι-
χτὰ ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χεῖλη της ἐνώθησαν

ρία του. Οι γονείς, τ

Σελίς τής γυναίκας

Η ΓΡΑΜΜΗ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ

ΕΙΝΑΙ μιά μόδα που με μεγάλη επιμονή προπαθεί να επιβληθεί, παρ' όλη την αντίδραση του γυναικείου κόσμου.

Είν' η αλήθεια πως η «γραμμή πουκάμισο», όπως πολύ παραστατικά την ονομάζει η μόδα, είναι μιά γραμμή που ανάλογα με την κάθε σιλουέτα μπορεί να είναι χαριτωμένη ή... ά-γαρμμη. Μ' άλλα λόγια ταιριάζει στις λεπτές και ψηλές, οι κοντόχονδρες όμως ως μη διανοη-θούν να φορέσουν φόρεμα—πουκάμισο.

Είναι μιά γραμμή ίσια από πάνω ως κάτω, χωρίς κανένα τονισμό της μέσης, στενεύει κάτω και στον μπόυστο έχει άνεση.

Την εφαρμόζουμε ιδίως σε πρωινά φορέματα, που γίνονται με κοτονάντ φανταζι ή μονόχρω-μες. 'Αλλά μπορούμε να την εφαρμόσουμε και σε απογευματινά φορέματα, καμωμένα με ύφα-σματα μεταξωτά.

Τα σταμπάτα παίζουν εδώ μεγάλο ρόλο: καρρεδάτα με πουά, σε διχρωμίες και άλλα πολύχρωμα.

Το ξαναλέμε, όμως ότι χρειάζεται προσοχή στη σιλουέτα. 'Αν δεν έχετε ψηλό ανάστημα και δεν είστε και λεπτή, αποφύγετε τη γραμ-μή πουκάμισο.

ΟΙ ΚΟΤΟΝΑΝΤ

Μιλήσαμε για τη μόδα των κοτονάντ. Τώρα θα σας περιγράψουμε τους διάφορους τύπους

των βαμβακερών ύφασμάτων, που φοριούνται τόσο πολύ έφέτος για την κάθε περίπτωση.

Και πρώτα-πρώτα, θ' αναφέρουμε τα κρε-τόν, καθώς και τα άλλα βαμβακερά σταμπάτα.

Τα βλέπουμε σε ολόκληρα φορέματα, αλλά και σε φούστες και σε καζάκες κάθε τύπου. 'Επειτα έχουμε τις ποπλίν, που είτε ριγωτές είτε μονόχρωμες, χρησιμοποιούνται για μπλου-ζόν

Συνηθίζονται πολύ οι μπλούζες-καζάκες, ά-πο σταμπάτες κοτονάντ, που πέφτουν έλευθε-ρες και άνετες σχηματίζοντας ένα μεγάλο ά-νοιγμα στο λαιμό. Μιά ελαφριά κλίση κιμονό στους ώμους κάνει ένα είδος μανικάκι, που μό-λις τους σκεπάζει.

'Αλλοτε πάλι το κοντό ή μακρύ παντελόνι συμπληρώνεται με ένα είδος μπλουζόν που έ-χει έντελως σπορτίβ εμφάνιση. 'Εχει μυτερό άνοιγμα στο λαιμό, γιαντά και ρεβεράκια, κα-θώς και κοντά μανικάκια που κι' αυτά τελειώ-νουν σε ρεβέρ. 'Όπως το λέει η ονομασία του, το μπλουζόν σταματά στη μέση με μιά εφαρ-μοστή ζώνη, που συντελεί ώστε να σχηματί-ζεται ολοτριγύρα το απαραίτητο μπουφάν. Το μπλουζόν μπορεί να είναι τελείως ομοιομορφο με το παντελόνι ή και από διαφορετικό ύφα-σμα, μονόχρωμο ή φανταζι. 'Ετσι πετυχαίνο-με ωραιότατους συνδυασμούς χρωμάτων, με την ατέλειωτη ποικιλία, που μας παρουσιά-

ζουν οι φτενιές κοτονάντ.

'Εξ άλλου για το ένα ή το άλλο συμπλή-ρωμα μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε και τα σόρτε που είναι τόσο πρακτικά για το ύπαι-θρο.

Οι ριχτές μπλούζες με το μεγάλο άνοιγμα στο λαιμό, οι βέστες, ελαφρά κλός προς τα κάτω και με κιμονό κόψι, στους ώμους, τα βαμ-βακερά πουλόβερ, χωρίς μανίκια, όλα έχουν τη χάρι τους και βρίσκει το καθένα την ώρα του και τον προορισμό του.

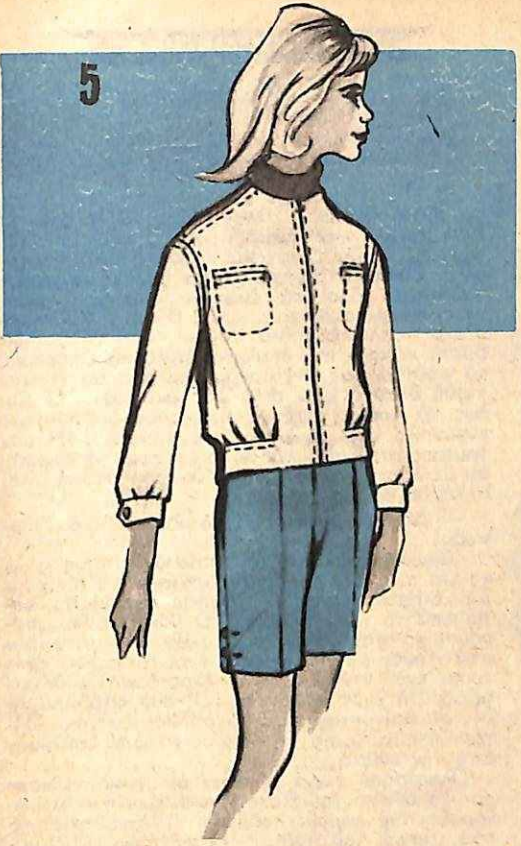
Σε όλες αυτές τις εμφανίσεις, οι κοτονάντ, δηλαδή τα βαμβακερά ύφασματα, βασιλεύουν άπ' άκρη σε άκρη. Άλλοτε μονόχρωμα άλλοτε φανταζι: Ριγωτά καρρεδάτα, νταμιέ διαγκο-νιά και ατέλειωτα σταμπάτα.

'Ας μη ξεχνούμε ότι πρέπει να έχετε πάντα μαζί σας και το κατάλληλο φουλάρ, για να το δένετε στο κεφάλι όταν φυσάει άνεμος, ή να τυλίγετε το λαιμό σας αν αισθανθήτε ψύ-χρα. Είναι απαραίτητα ένα ή και δυο φουλάρια το καλοκαίρι.

ΑΛΛΕΣ ΠΟΙΚΙΛΙΕΣ ΣΤΑ ΝΤΕ ΠΙΕΣ

Για τη ζωή στο ύπαιθρο, πολύ σκερτάζικα είναι τα ντε-πιές από τις ποικιλόχρωμες ριγω-τές κοτονάντ, που με τόση ποικιλία μας πα-ρουσιάζονται έφέτος.

'Εδώ επικρατεί η μόδα της άνετης φούστας, που κοιμπώνει μπροστά, σχηματίζοντας σού-

δες γύρω στη μέση. Για συμπλήρωμα έχει μιά ριχτή βέστα ή μιά βέστα-καζάκα που κοιμ-πώνει ως ένα σημείο, περίπου στη μέση, και συνεχίζεται ως κάτω κλειστή.

'Η βέστα αυτή περνά από το κεφάλι μ' ένα ωοειδές άνοιγμα και με κλίση κιμονό, που ση-ματίζει μανικάκια. Στο κάτω μέρος της βέ-στας-καζάκας, έχουμε τσέπες εξωτερικές, με τις ραβδώσεις αντίθετα τοποθετημένες από την ύ-πόλοιπη καζάκα.

'Εξ άλλου το ολόλευκο θα φορεθί κι' αυτό πολύ έφέτος στα ντε-πιές.

'Ός βάσι θα έχη μιά λευκή πλισσεωτή φού-στα από κοτονάντ και ακολουθούν διάφοροι συνδυασμοί. 'Ενα ομοιομορφο λ. χ. κορσαζ με τετράγωνο ντεκολτέ, κούμπωμα σε όλο το μήκος του ανοίγματος και χωρίς μανίκια. Συν-δυαζόμενο με τη φούστα μπορεί να δώση την εντύπωση ολόκληρου φορέματος.

'Η ίδια φούστα μπορεί να συνδυασθί με μιά βέστα στον τύπο ζακέτας «αγιέρ κι' έτσι έχουμε άλλο καμψό ντε-πιές.

Με την ίδια φούστα συνδυάζουμε μιά γραματιστή βέστα σε ζωηρά απόχρωσι. 'Ετσι ξεφεύγουμε από τη μόδα του ολόλευκου. 'Η βέ-στα θα είναι εδώ τελείως ριχτή, άνετη, με δύο κοφτές τσέπες χαμηλά τοποθετημένες και μιά μικρότερη ψηλά στο άριστερό πλάι. 'Αν θέλω-με, μπορούμε να τη γαρνίρωμε μ' ένα λευκό ρέλι στο άνοιγμα, στο λαιμό στ' αρεβέρ και στις τσέπες.

Το ζωηρό κόκκινο και το μπλε είναι τα κα-ταλληλότερα χρώματα για τις ακροθαλασσιές, για δε την έξοχή ένα κίτρινο χρυσαφί ή ένα ανοιχτό πράσινο.

ΤΑ ΡΙΓΩΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Μιλήσαμε για τα ριγωτά ύφασματα, που χρησιμοποιεί έφέτος η μόδα για τα ντε-πιές. 'Αλλά πρέπει να πούμε πως άλλο τόσο θα τα ίδούμε και σε ολόκληρα φορέματα. Όχι μόνο πρωινά, αλλά και απλά απογευματινά. Γι' αυτά τα φορέματα συνηθίζονται πολύ οι ρι-γωτές κοτονάντ που συνδυάζουν ραβδώσεις σε διάφορα πλάτη και χρώματα.

Μιά δημοφ κόψι είναι αυτή που συνδυάζει πολύ σουρωτή φούστα με κορσαζ σε άνετη γραμ-μή χωρίς μανίκια, που κι' αυτό παρουσιάζει ελαφριά σούρα στην ενωσί του με τη φού-στα, όπου μιά ζώνη με τις γραμμές ορίζοντες συμπληρώνει το φόρεμα.

Ενα σκερτασάικο γαρνίρισμα για το κορ-σαζ είναι να στολισώμε τη φάσα, που νοησι-μέει για το κούμπωμα μ' ένα βολάν σουρω-τό. Οι ραβδώσεις τοποθετούνται αντίθετα.

Η ΙΣΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Τονίσαμε σήμερα την έβαζε γραμμή και ί-σως να σας άφισαμε γι' αυτό να πιστέμετε

1) Ριγωτά παιδικά φορεματάκι. 2) Άγοριστική βέστα ριχτή. 3) Κορσαζι μπάνιου σε δύο κομμάτια. 4) Συνολον παντελόνι-βέστα.

πως ώκριά κάπως ή εύθυγραμμία μπροστά της. Δεν συμβαίνει όμως τίποτε τέτοιο. Τόσο ή μιά γραμμή όσο και ή άλλη είναι: το ίδιο τής μό-δας. Καί ή μία και ή άλλη έχουν ή κάθε μιά τη χάρι της και ταιριάζουν στη μιά ή την άλλη σιλουέτα. Πολλές τουαλέτες εύθυγραμμες ή έβαζε στον τύπο σημειζιέ έχουν κούμπωμα από πάνω ως κάτω αλλά μερικες φορες το κούμ-πωμα είναι κρυφό, δηλαδή τα κουμπία κουμπώ-νουν κάτω από μιά έσωτερική φάσα.

Είναι επίσης πολύ τής μόδας να χωρίζε-ται το κορσαζ από τη φούστα με μιά άσκεπα γαρδειά ραφή ζώνη. Το κάποιον φάρδος του κορσαζ και τής φούστας συγκεντρώνεται στη ζώνη με σουρίτσα.

5) Σάρτ που συνδυάζεται με ριχτή βέστα. 6) Συνολο μπανιαντέρα.

Σε μιά τέτοια γραμμή το στρογγυλό άνοιγ-μα του λαιμού είναι πολύ ταιριαστό με στρογ-γυλό επίσης γιακαδάκι, λιγάκι έβαζε γύρω στο λαιμό.

ΤΑ ΠΑΙΣΣΕ

Καθώς ξέρουμε, άνάμεσα στα τόσα άλλα που παρουσιάζει ή μόδα, τα πλισσε κρατούν και έφέτος τα σκήπτρα.

Τα βλέπουμε σε κάθε είδους σπορτίβ ευφά-νισι, σε απλά φορέματα, σε σημειζιέ, αλλά και σε λουσάτα απογευματινά. Τα πλισσε εφαρμό-ζονται ιδίως σε πολύ λεπτά ύφασματα, όπρταν οι λεπτές πιέτες, που αποτελούν τη φούστα, προσδίδουν στη γραμμή κάτι το ιδιαίτερος πλούσιο. Συχνά όμως βλέπουμε πιέτες και στα κορσαζ με διάμεσο μιά ζώνη, που αυτή μόνον χωρίζει το πλισσε του κορσαζ από το πλισσε τής φούστας.

'Ενα άλλο πρωτότυπο και πολύ δημοφ σκέρτσο είναι το πλισσεωτό φόρεμα. που ή πλισσεωτή φούστα του συνδυασμένη με ίδιο κορσαζ συμπληρώνεται μ' ένα ριχτό μπλοερ, πλισσεωτό κι' αυτό, που φαίνεται σαν ένας μεγάλος γιαντάς.

Πολύ δημοφ είναι μιά παρόμοια κόψι από λευκό λεπτό ύφασμα, με γραματιστό ρέλι στον κάτω γύρο τής φούστας και στο γύρο του πλισσεωτού μπλοερ.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Για τα μικρά παιδιά ή μόδα συμβουλεύει έφέτος τα φανταζι ύφασματα.

Τα διάφορα σταμπάτα, με ειδικά για παι-διά μοτίβα, εύθυμα και σε ζωηρά χρώματα, είναι ό,τι χρειάζεται για το καλοκαιρινό ντύ-σιμο των παιδιών.

Οι διάφορες κοτονάντ, όπως ζεφύρια, ποπλί-νες βατίστες κλπ. προσφέρονται γι' αυτό το σκοπό. Κοντά σ' αυτά, είναι πολύ τής μόδας κι' εδώ τα ριγωτά βαμβακερά, τα μικρά καρ-ρεδάτα, όλα όμως σε ανοιχτά χρώματα και με φόντα λευκά.

'Ας δούμε τώρα την κόψι που θ' ακολου-θήσωμε.

Το κλασσικό σχέδιο θέλει νομική και κάτω άπ' αυτόν το φορεματάκι συνεχίζεται σουρωτό και ριχτό. Τα μανίκια κοντές φουσκίτσες.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΑ

Για τις πιο μεγάλες κοπελλίτσες, ή μόδα συνδυάζει το κοστούμι του μπάνιου μ' ένα σύ-νολον παντελόνι-βέστα, που φορεί ή κοπελλι-τσα όταν βγαίνει από τη θάλασσα. Το κοστού-μι του μπάνιου μπορεί να είναι μονοκόμματο ή να σχηματίζεται με δυο κομμάτια σε ζωηρό χρώμα υπή ή φανταζι.

'Η κοπελλιτσα, βγαίνοντας από τη θάλα-σα μπορεί να φορέσι μόνον τη βέστα, γι' αυ-τό τη συνδυάζει με το κοστούμι του μπάνιου. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Η γραμμή πουκάμισο από σταμπάτι κοτο-νάντ

2) Η ίσια γραμμή με κρυφό κούμπωμα. 3) Η ίσια γραμμή με ντραπάρια στη μέση. 4) Πρω-νό φόρεμα από ριγωτή κοτονάντ.

Ζες και για φορέματα σημειζιέ.

Μιά άλλη κοτονάντ πολύ τής μόδας είναι αυτή που έχει άραξη ύφανσι και θυμίζει πολύ το γκωστό δίμιτο. 'Εμφανίζεται μονόχρωμη και ριγωτή.

'Επειτα έχουμε τα ζεφύρια, τους αλατζάδες, καρρεδάτους ή μονόχρωμους. 'Όλα αυτά τα ύφασματα θα τα ίδούμε σε μπλούζες και σε φούστες τής έξοχης.

'Ας μη παραλείψωμε όμως ν' αναφέρωμε και άλλα πιο λεπτά βαμβακερά ύφασματα, όπως είναι τα βουαλά ή οι βατίστες που κι' αυτά τα βλέπουμε μονόχρωμα ή ριγωτά.

ΤΑ ΝΤΕ ΠΙΕΣ

'Η μόδα χρησιμοποιεί έφέτος ιδιαίτερος την ονομασία ντε-πιές, παρουσιάζοντάς μας λογίων λογίων εμφανίσεις με διάφορους προορισμούς την κάθε μιά.

Πρό πάντων στην έξοχή, στο βουνό, στις άκρογαλιές τα ντε-πιές παρουσιάζονται όσο το δυνατόν πιο πρακτικά και κομμά.

'Εν πρώτοις, υπάρχουν τα ντε-πιές που έ-χουν ως βάσι το παντελόνι, κοντό ή μακρύ, πάντως όμως τόσο κατάλληλο για να χαϊρό-μαστε τη ζωή στο ύπαιθρο.

Χίλιοι δυο είναι οι τρόποι για να συμ-πληρώσετε είτε το κοντό, είτε το μακρύ παντε-λόνι, κι' έτσι να έχετε κάθε φορά ένα συνδυα-σμό σε δυο κομμάτια.

Συνηθίζονται πολύ οι μπλούζες-καζάκες, ά-πο σταμπάτες κοτονάντ, που πέφτουν έλευθε-ρες και άνετες σχηματίζοντας ένα μεγάλο ά-νοιγμα στο λαιμό. Μιά ελαφριά κλίση κιμονό στους ώμους κάνει ένα είδος μανικάκι, που μό-λις τους σκεπάζει.

Άλλοτε πάλι το κοντό ή μακρύ παντελόνι συμπληρώνεται με ένα είδος μπλουζόν που έ-χει έντελως σπορτίβ εμφάνιση. 'Εχει μυτερό άνοιγμα στο λαιμό, γιαντά και ρεβεράκια, κα-θώς και κοντά μανικάκια που κι' αυτά τελειώ-νουν σε ρεβέρ. 'Όπως το λέει η ονομασία του, το μπλουζόν σταματά στη μέση με μιά εφαρ-μοστή ζώνη, που συντελεί ώστε να σχηματί-ζεται ολοτριγύρα το απαραίτητο μπουφάν. Το μπλουζόν μπορεί να είναι τελείως ομοιομορφο με το παντελόνι ή και από διαφορετικό ύφα-σμα, μονόχρωμο ή φανταζι. 'Ετσι πετυχαίνο-με ωραιότατους συνδυασμούς χρωμάτων, με την ατέλειωτη ποικιλία, που μας παρουσιά-

ζουν οι φτενιές κοτονάντ.

'Εξ άλλου για το ένα ή το άλλο συμπλή-ρωμα μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε και τα σόρτε που είναι τόσο πρακτικά για το ύπαι-θρο.

Οι ριχτές μπλούζες με το μεγάλο άνοιγμα στο λαιμό, οι βέστες, ελαφρά κλός προς τα κάτω και με κιμονό κόψι, στους ώμους, τα βαμ-βακερά πουλόβερ, χωρίς μανίκια, όλα έχουν τη χάρι τους και βρίσκει το καθένα την ώρα του και τον προορισμό του.

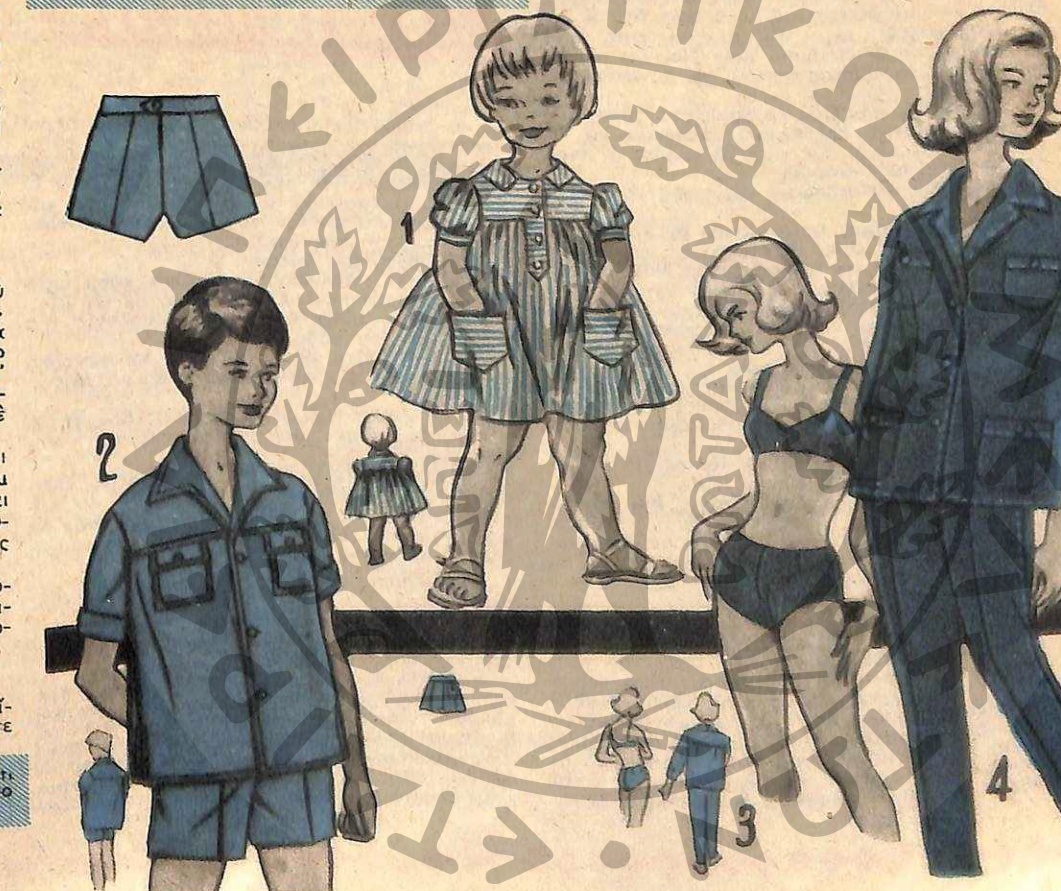
Σε όλες αυτές τις εμφανίσεις, οι κοτονάντ, δηλαδή τα βαμβακερά ύφασματα, βασιλεύουν άπ' άκρη σε άκρη. Άλλοτε μονόχρωμα άλλοτε φανταζι: Ριγωτά καρρεδάτα, νταμιέ διαγκο-νιά και ατέλειωτα σταμπάτα.

'Ας μη ξεχνούμε ότι πρέπει να έχετε πάντα μαζί σας και το κατάλληλο φουλάρ, για να το δένετε στο κεφάλι όταν φυσάει άνεμος, ή να τυλίγετε το λαιμό σας αν αισθανθήτε ψύ-χρα. Είναι απαραίτητα ένα ή και δυο φουλάρια το καλοκαίρι.

ΑΛΛΕΣ ΠΟΙΚΙΛΙΕΣ ΣΤΑ ΝΤΕ ΠΙΕΣ

Για τη ζωή στο ύπαιθρο, πολύ σκερτάζικα είναι τα ντε-πιές από τις ποικιλόχρωμες ριγω-τές κοτονάντ, που με τόση ποικιλία μας πα-ρουσιάζονται έφέτος.

'Εδώ επικρατεί η μόδα της άνετης φούστας, που κοιμπώνει μπροστά, σχηματίζοντας σού-

Ο Ουσπένσκι έχωσε τα σπηρούνια του στην κοιλιά του άλογου και το διπύδνε προς το μέρος μιάς βαθείας χαράδρας...

τα; Θ' άφήσωμε τ' άλογά μας να τρέξουν μ' έναν τρελλό καλπασμό προς τα κεί, προσπαθώντας να μ' ηφεύγωμε καθόλου από την εύθεια. Είναι αυτόνοτο ότι θα πρέπει να προσπεράσωμε όλα τα εμπόδια: ποτάμια, φαράγγια, πεσμένα δέντρα... Και βέβαια, θα περάσωμε πολλά εμπόδια. Άλλά, στο τέλος, θα βρεθί κάποιον που πάνω σ' αυτό θα σπάσωμε τα μούτρα μας. Η μονομαχία μας θα τεματιστή όταν ο ένας από μας σκοτωθί. Ο άλλος θα τρέξη τότε να βοηθί τους υπόλοιπους κυνηγούς, σαν να μ' ηνε τίποτα... Η μονομαχία που σ' ας προτείνω, μπορεί να σκεπάσει με λάσπη και αίμα την μορφή στολή σας, αλλά δε θα σ' ας άτιμάσει.

— Δέχομαι, άπάντησε ο Ρεσεντίκωφ. Έμ-πρός! Έχωσαν άμέσως τα σπηρούνια τους στην κοιλιά των άλόγων, που άρχισαν να τρέχουν σαν δαιμονισμένα. Το έδαφος άνηχούσε κάτω από τα πέταλά τους... Ο θάνατος θα μπορούσε να παρουσιαστή σε κάθε στιγμή μπροστά τους, με τη μορφή ενός μεγάλου δέντρου, ενός ψηλού τοίχου, ενός όρμητικού χείμαρου ή ενός βαράθρου. Οι δυο καβαλλάρηδες δε φαίνονταν πώς το συλλογίζονταν. Ήταν ζήτμα τιμής γι' αυτούς να μ' ηνε ξεφύγουν από την εύθεια.

Πλησιάζαν τώρα σ' έναν όρμητικό χείμαρο. Το άλογο του Ρεσεντίκωφ, άκούγοντας το θόρυβο του νερού, τράμαξε κι' άνασχημάθηκε στα πισινά του πόδια. Ήταν τόσο άπότομο αυτό το τίναγμα, που ο ύπασπιστής του τσάρου δε μπόρεσε να κρατηθί πάνω στη σέλλα και κύλησε κάτω, άναμεσα στις πέτρες και τα ψηλά άγκάδια που φύτρωναν σ' αυτό το μέρος. Άλλά το ένα του πόδι έμεινε στον ά-ναβόλεα.

Έπακολούθησε τότε μιά τρομαχτική σκηνή. Το άλογο, που τα άγκάδια χώνονταν μέσα στο κορμί του, προσπαθούσε να ξεφύγη, κάνοντας πηδήματα δεξιά κι' άριστερα. Άλλά, σε κάθε πηδήμα, τραβούσε μαζί του και τον Ρεσεντίκωφ, που ο δυστυχισμένος ούρλιαζε από τον πόνο.

Ο Ουσπένσκι είδε αυτή τη σκηνή. Κι' άμέσως έχασε τους δρους της μονομαχίας και το ότι ο Ρεσεντίκωφ ήταν έχθρος του. Σκέφτηκε μονάχα ότι έπρεπε να τον σώσει. Μά με ποιά τρόπο;

Το μόνο που μπορούσε να κάμη, ήταν να σκοτώσει το άλογο του αντίπαλ του. Κι' ο Ουσπένσκι δε δίστασε. Άρπαξε το κυνηγετικό όπλο που κρατούσαν στην πλάτη του, το στήριξε στον ώμο του και, σημάδεψε... Η σφαίρα έφυγε άμέσως. Άλλά αντί γιά το άλογο, βρήκε τον Ρεσεντίκωφ στο κεφάλι και τον άφησε στον τόπο!

Ο Ουσπένσκι είχε μείνει σαν άπολιθωμένος. Θέλοντας να σώσει τον Ρεσεντίκωφ, τον είχε σκοτώσει!

Έκείνη τη στιγμή, άκούστηκε ένας καλπασμός άλόγου. Ήταν η νεαρή πριγκίπισσα Νάντια Γκορτσάκωφ, άνηψιά του τσάρου, που γι' αυτήν είχαν άποφασίσει να μονομαχήσουν οι δυο άξιωματικοί.

Ποιόν από τους δυο άναπούσε η όμορφη Νάντια; Ίσως τον Ρεσεντίκωφ ή ίσως τον Ουσπένσκι. Ίσως και τους δυο. Μπορεί όμως να μ' ηνε άναπούσε κανένα από τους δυο.

Η πριγκίπισσα είχε ίδη από μακριά τη σκηνή και δεν της έμεινε καμιά άμφιβολία ότι ο Ουσπένσκι είχε δολοφονήσι τον Ρεσεντίκωφ.

— Είσαστε ένας δολοφόνος! του φώναξε πηγαίνοντας κοντά. Τον σκοτώσατε άναδρα! Τι μπορούσε να της πη ο Ουσπένσκι; Ήταν μάταιο να προσπαθήσει να της εξήγησει ότι θέλανε να σώσει τον Ρεσεντίκωφ. Η Νάντια, που ήξερε πώς κι' οι δυο την άγαπούσαν, δεν είχε σκοτώσει τον αντίπαλό του, γιά να κερδίσει πιο εύκολα την άγάπη της.

Ο Ουσπένσκι χωρίς ν' άποτήση, έχωσε τα σπηρούνια στην κοιλιά του άλόγου του και ταυτόχρονα το διπύδνε προς το μέρος μιάς βαθείας χαράδρας, που ήταν γεμάτη με πέτρες.

Σε λίγο, το ζώο κι' ο καβαλλάρης κατρακυλούσαν μέσα σ' αυτήν...

Είνας ό,τι χρειάζεται, είπε ο Ουσπένσκι. Το δικό μου είναι ένα άληθινό άλογο Κοζάκου.Θ' άφινε πίσω του άκόμη κι' ένα κοπάδι πεινασμένων λύκων... Άκούστε με, λοιπόν! Σ' ας προτείνω μια μονομαχία πρωτότυπη κι' άπλοστατη... Βλέπτε αυτό το όλόσπρο καμπαναριό εκεί κάτω, στο βάθος του όριζον-

ΒΙΛΦΡΕΝΤ ΝΟΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο παρίγνωτος έπιχειρηματίας του Χόλλυγουντ όλόντ Ντελάνεου βρίσκεται στις Κάννες, γιά το κινηματογραφικό φεστιβάλ, μαζί με τη δεύτερη γυναίκα του Σοφία και το γνιο του από πρώτο γάμο Τζέυ. Ο Τζέυ είναι ένας τύπος όχι ίσοροπημένος. Νοιώθει τον εαυτό του μοναχό στη ζωή, γιαι ο πατέρας του ά διαφέρει γι' αυτόν. Ο κρυφός του πόθος είναι λοιπόν να κάνει μ' ά δολοφονία, γιά να δοκιμάσει έντονες συγκινήσεις. Διαλέγει λοιπόν γιά θυμό του μια κοινούργια ύποψηφια στή, τη Λουσίλ Μπαλου. Με την πρόφαση πως θέλει να τη νυμφίσι ο πατέρας του, την παρσούρει στο διαμέριόμ τους, στο μεγάλο ξενοδοχείο «Πλάζα», και τη στραγγαλίζει μ' ένα κορδόνι κουρτίνας. Τη στιγμή εκείνη όμως φτάνει άπροσπα η Σοφία, η μητριά του. Ο Τζέυ προφάνει να κούψη το πτώμα, άναγκάζεται όμως να όμολογήσει στη Σοφία πως έφερε εκεί μια γυναίκα. Αυτή θυμώνει γιά την άναίδεια του. Συγκρονωας όμως παρσενεύεται, γιαι ο Τζέυ έχει βαθείας γρατουνίες στο μπράτσο της και το κορδόνι της κουρτίνας λείπει απ' τη θέσι του. Στο μεταξύ, ένας άποτυχημένος όμοιογράφος, ο Τζος Κέρ, άπεισταλιμένος κάποιον σκανδαλοθηρικό περιοδικό, ζητάει να βοηθί κάποιον συνταρακτική άναπορία. Κρυμμένος τυχαία έξω απ' το διαμέριόμ των Ντελάνεου, βλέπει να υπαινούν διαδοχικά ο Τζέυ, η Λουσίλ κι' η Σοφία και να ξεναθώνουν σ' λίγο μόνο γι' οδυ. Τη γύνει λοιπόν η Λουσίλ. Ο Τζος μαντεύει πως συμβαίνει κάτι ύποπτο και προσπαθεί να το εξακριβώσι. Ο Τζέυ έχει στραγγαλίσσι τη Λουσίλ κι' έχει κούψει το πτώμα της στο λούτρο. Παρακαλεί τώρα τη Σοφία να τον σκευρώσει γιά την άνομοσία του και να μ' ηνε τίποτα στον πατέρα του. Άλλά η έκείνη βρσικει κάμω μ' ά χάντρο απ' το όποσμένο κοιλίε της Λουσίλ κι' ύποπτεύεται κάτι το φοβερό. Φοτόσ φεύγει προωρίμ με την άποφασί να εξακριβώσι άργότερα την άλήθεια. Ο Τζέυ κρύβει το πτώμα της Λουσίλ σε μιά ντουλάπα της κάμαράς της. Στέλνει ύστερα στον ύμπεριοό της, εκ μέρους της δθεν, ένα μνύμα, ότ έφυγε ξαφνικά γιά το Μοντεκάρο. Ο Ντελάνεου ζητάει να γνωρίσι τη Λουσίλ και να ύπογράψι συμβόλαιο μαζί της, αλλά ο ύμπεριοός της δεν έρει πού να τη βρη. Η Σοφία φανερώνει στον άντρα της ότι ο Τζέυ έφερε μια γυναίκα στο διαμέριόμ τους, προφάνει δε ότι αυτός ο νέος την άνασχημά. Πράγματι, η μητέρα του Τζέυ ήταν ψυχοπαθής κι' είχε προσπαθήσι μιά μέρα, δίχως λόγο, να μακαρώσει τον άντρα της.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Συγχαρητήριο άποστομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΑΙΜΗΣ ΤΖΕΙΖ

Η μίς Κομπ πέρασε το κεφάλι της απ' τη μισανοίχτη πόρτα. — Σ' ας ζητάει στο τηλέφωνο ο κ. Μπρένον, είπε στο Ντελάνεου.

— Έρχομαι άμέσως, άπάντησε εκείνος.

Έδωσε ένα τρυφερό μπασάκι στη γυναίκα του, πέρασε στο διπλανό δωμάτιο και ξεναγούρισε πίσω του την πόρτα.

Η Σοφία κύτταξε το ταβάνι, με ύφος συλλογισμένο.

Ξανθόλεπε το Τζέυ να προχωρήσει κατά πάνω της, με το κόκκινο κορδόνι κρεμασμένο στα δαχτύλά του, με τα μάτια του κρυμμένα πίσω απ' τα μαύρα γυαλιά του. Κι' άνατριχίασε...

Πού βρισκότανε τώρα ο Τζέυ; Τί έκανε;... Ποιά ήταν η κοπέλα που είχε πάρει στην κάμαρά του;

Μιά ξαφνική παρόρμησι την έκανε να σκευρώσει άποτομα και να περάσει στο σαλόνι.

Ο Ντελάνεου μιλούσε στο τηλέφωνο. Η Σοφία δίστασε το δωμάτιο και μπήκε στην κάμαρά του Τζέυ.

Άκούμπησε την πλάτη της στην πόρτα κι' έρριξε μιά ματιά γύρω.

Η κάμαρίερα είχε συγυρίσει το κρεβάτι, είχε έτοιμάσει τη μπλέ πιτζάμα του Τζέυ κι' είχε μισοκατεβάσει τα στόρ.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα...

Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη το γιαιτί, ένοιωσε μιά έπιτακτική άνάγκη να βγη απ' αυτή την κάμαρα! Την κυρίεψε ο ίδιος τρόμος, όπως όταν είχε δη το Τζέυ να την πλησιάζει, με το κόκκινο κορδόνι στο χέρι.

Το έρωμα της άγνωστης πλανιόταν άκόμα εκεί μέσα... Η μητριά της Σοφίας έπεσε στη μεγάλη ντουλάπα, που σκέπαζε σχεδόν τον ένα τοίχο. Παρατήρησε ότι το κλειδί της δε βρισκότανε πάνω στην κλειδορία. Θέλανε να την άνοίξη, αλλά τη βρήκε διπλοκλειωμένη.

Ο τελευταίος φαίνονταν άνησυχος κι' άπογοητευμένος. Το ποικαμισό του κολλούσε στη ράχη του και το πρόσωπό του γυάλιζε απ' τον ιδρώτα.

— Λυπάμαι πολύ, κύριε Ντελάνεου, έλεγε. Δεν ξέρω πού βρίσκεται! Έψαξα παντού... Μου άφισε παραγγελία πως θα περνούσε τη βραδιά της στο Μοντεκάρο. Άλλά δεν τη βρήκα πουθενά. Τώρα μόλις γύρισα από κεί.

Ο Τζέυ ήταν όλο μάτια κι' αυτιά, ενώ έπινε σιγά-σιγά το ντοματοζουμό του.

Ο Φλόυντ Ντελάνεου έκαμε μιά χειρονομία άνομομνησίας.

— Άφου δεν είν' εδώ αυτή η μακρή δε γίνεται τίποτα, είπε.

— Στράφηκε στο Στόν και πρόσθεσε: — Φροντίστε σεις γι' αυτή την ύπόθεσι, Χάρρυ. Δε θέλω να χάσω το φίλμ.

— Μάλιστα, κύριε Ντελάνεου. — Θα κανονίσω να σ' ας συναντήσι αύριο, όποια ώρα θέλτε, κύριε Ντελάνεου, ύποσχεθηκε ο Τίρυ. Δεν ξέρω... κάποιος πρέπει να την προσκόλεις...

Μά ο Ντελάνεου δεν τον άκούγε πιά. Τον είχε έγκαταλείψει και πλησίαζε το Τζέυ.

— Έλα και σύ μαζί μου, του είπε. Θέλω να δης αυτό το φίλμ.

Άναζητήσε άπλετισμένα μια πρόσφισι γιά ν' άρνηθί. Τον είχε παραξενέψει η έχθρική ματιά που τον έρριξε ο πατέρας του. Μήπως του τα είχε πη όλα η Σοφία;

Του είχε ύποσχεθί να μ' ημιλήσει, μ' ά μπορεί ν' έλλαξε γνώμη.

Γιαιτί είχε μπη στην κάμαρά του; Ή έρώτησι αυτή τον είχε βασανίσει όλη τη βραδιά... Εύτυχώς πού είχε σκεφθί να κλειδώσει τη ντουλάπα και να πάρη μαζί του το κλειδί!

— Κάνε μου τη χάρι να βγάλωσ αυτά τα καταραμένα γυαλιά, πρόσθεσε ο πατέρας του. Δε φανταζόμαι να τάχης άνάγκη διαρκώς!

Ο Τζέυ ύπάκουσε κι' έκρυψε τα γυαλιά στην τσέπη του σκακκιού του.

— Θα προτιμούσα να μ' ηνε έρθω... έπε. Πρώτον, δεν είμαι ντυμένος κατάλληλα. Λογάριασε να πάω γι' ουσά στο Έντεν Ρόκ.

Ο Ντελάνεου ξάρωσε τα φρύδια του.

— Θέλω να δης αυτό το φίλμ, έπεινε. Ένωσα ν' άκούσω τη γνώμη σου. Πώς έλπιζεις να γίνης μέρα κατι, αν ένδιαφερόσαι τόσο λίγο γιά το έπάγγελμα σου;

— Όπως θέλεις, ύποσχεθηκε ο Τζέυ. Καλά, θαρβώ. Άνεβαίνω ν' άλλός.

— Σε περιμένω στον κινηματογράφο.

Η έκφρασι του Ντελάνεου μαλάκωσε. Χαμογέλασε στο γνιο του.

— Θα πω στην είσοδο να σου κρατήσουνε μιά θεσι δίπλα μου, είπε. Κάνε γρήγορα, μικρέ μου, γιαιτί η παρσούρη άρχίζει σε δεκα λεπτά.

Και, δίχως να βρη μιά ματιά στον Πιου, άπομακρύνθηκε απ' το μπάρ σκορπίζοντας γύρω χαιρετισμούς στους γνιστούς του.

Ο Τζέυ έφυγε κι' αυτός και διευθύνθηκε προς το άσανσέρ.

— Ποιά ώρα τελειώνετε τη δουλειά σας; ρώτησε τον ύπάλληλο, όσο πιο άδιαφορα μπορούσε.

— Στις 3 μετά τα μεσάνυχτα, κύριε.

Ο Τζέυ κούνησε το κεφάλι του. Έτσι λογάριασε κι' αυτός... Θα χρειάζομαι το άσανσέρ, γιά ν' ά παρσώσι απ' το πτώμα. Στη σκεψί ότι, μετά έξη ώρες, θα έπρεπε να βγάζη απ' τη ντουλάπα, να διασχή το σαλόνι και το διαβρομο-

71

πηδήσει μέσα, ο Τζέυ σηκώθηκε και πήγε κοντά της.

— Μπορώ να σας βοηθήσω, δεσποινίς; της είπε γαλλικά.

— Εκείνη σηκώσε τα μάτια της και τον κύταξε. Το φεγγάρι της φώτιζε το πρόσωπο. Κι' ο Τζέυ δε μπόρεσε να μη θαυμάσει τη διαφάνεια και τη λαμψη των ματιών της.

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της, μισοχαμογέλασε κι' απάντησε:

— Δεν υπάρχει λόγος. Είμαι συνηθισμένη...

Σας ευχαριστώ πάντως.

Μα ο Τζέυ έσκυψε κι' έπιασε το σκονί.

— Θα σας το κρατήσω, ώσπου να μηπτε στη βάρκα, είπε.

— Ευχαριστώ.

Γλύστρησε μέσα στο μικρό σκάφος κι' άφαιρεσε το κάλυμμα της μηχανής.

— Θα βγίτε στη θάλασσα, μεσ' στη νύχτα; τη ρώτησε ο Τζέυ.

— Ναί. Αυτή είναι η καλύτερη ώρα.

— Καλύτερη για τί;

— Για ψάρεμα!

— Θα ψαρεύετε ολομόναχη;

— Μα βέβαια!

Τού έκανε εντύπωση η άποφασιστικότης κι' η ανεξαρτησία της. Την κύτταζε να τυλίγη το κορδόνι γύρω απ' την τροχαλία, για να βάλει τη μηχανή μπροστά. Οι κινήσεις της δείχνανε πως ήταν δυνατότερη απ' ό,τι πίστευε ο Τζέυ.

— Άλλω, μαλονότι προσπάθησε τρεις φορές, το μοτέρ δεν έννοούσε να ξεκινήσει.

— Θάναι λαδωμένα τα μπουζί, είπε ο Τζέυ. Μπορώ να σας τα καθαρίσω, αν θέλετε.

— Εκείνη κούνησε πάλι το κεφάλι της αρνητικά.

— Όχι, ευχαριστώ. Μην κάνετε τον κόπο. Γιατί να λερωθώ; Ξέρω να τα καθαφέρω μονάχη μου.

— Ένώ έδωξα διάφορα εργαλεία από ένα κουτί, ρώτησε:

— Έρχεστε από τον κινηματογράφο;

— Ναί... Μα δε με νοιάζει καθόλου αν λερωθώ. Σας βεβαιώ πως θα μ' ευχαριστήση πολύ να σας βοηθήσω.

— Είναι περιττό, σας λέω... Ήταν καλό το φιλμ;

— Όχι και τόσο. Είχε ωραίες εικόνες, κατά τα άλλα όμως το βρήκα άνωρό.

— Η κοπέλλα άρχισε να ξεδιώδνη μ' ένα κατασβίδι τις βίδες που συγκρατούσαν το καπό της μηχανής.

— Άσχολεύεστε με τον κινηματογράφο; ρώτησε.

— Ναί, σχεδόν... Τώρα μαθαίνω.

— Μιλάτε, βλέπω γαλλικά πολύ καλά για ένα Άμερικάνο!

— Η παρατήρησή της αυτή τον κολάκευσε.

— Έζησα δυο χρόνια στο Παρίσι, της εξήγησε. Όποτε είσατε σύγουρη πως δε μπορώ να σας βοηθήσω;

— Όχι, όχι, ευχαριστώ... Θάναι πολύ ενδιαφέρουσα η δουλειά σας! Πόσο θάβελαι κι' εγώ να εργάζωμαι σ' ένα στούντιο!... Ξέρετε πολλούς αστέρες;

— Μερικούς...

— Διέκοψε τη δουλειά της, για να σηκώσει τα μάτια της και να τον κυττάξη.

— Ξέρατε τον καυμένο το Τζέιμς Ντήν; Έχω μια φωτογραφία με αφιέρωσή του...

— Ο Τζέυ μισοκάθησε στην έκρη της προκυμιάς.

— Πάτε συχνά για ψάρεμα τη νύχτα; ρώτησε.

— Κάθε φορά που το επιτρέπει ο καιρός.

— Θάναι πολύ διασκεδαστικό...

— Η κοπέλλα έγνεψε ζωηρά «όχι».

— Καθόλου! απάντησε. Σου δίνει τόσες απογοητεύσεις! Έγώ πηγαίνω να ψαρέψω για να πουλήσω ύστερα τα ψάρια. Βλέπετε, τα λεφτά είναι λιγοστά στο σπίτι μας.

— Δε θα κερδίσετε πολλά πράγματα, ψαρεύοντας μια ολόκληρη νύχτα.

— Κι' αυτά τα λίγα μας χρειάζονται. Ο πατέρας μου είναι άνηρος. Έχει ένα καφενείο στην οδό Φός, αλλά δεν πάνε καλά οι δουλειές του, κι' έτσι προσπαθώ να αυξήσω κάπως τα έσοδά μας.

— Εργάζεσθε και στο καφενείο;

— Μα βέβαια.

— Και τη νύχτα ψαρεύετε;

— Ναί, πολλές φορές.

— Δηλαδή, έσείς δουλεύετε συνεχώς;

— Η κοπέλλα χαμογέλασε.

— Ναί, αλλά δε με νοιάζει... Έσείς εργάζεσθε πολύ;

— Καμμία φορά...

— Ο Τζέυ αναρωτήθηκε τί θάλεγε ή μικρή, αν μάθαινε πως ήταν γυιός του Φλόυντ Ντελάνεϋ. Κατάλαβε όμως, από ένστικτο, πως βάταν λάθος του να της το πη.

— Η κοπέλλα αυτή τον τραβούσε και τον παραξένευε συγχρόνως. Η απλότης κι' η φυσικότης της του άρεσαν. Κατάλαβαινε πως ήταν ειλικρινής.

— Πως λέγεσθε, δεσποινίς; τη ρώτησε.

— Εκείνη ξαναβίωσε τώρα το καπό του μοτέρ. Σταμάτησε μια στιγμή τη δουλειά της, τον κύτταξε κι' απάντησε:

— Ζινέτ Μπερέ. Και σας;

— Αφού δίστασε λίγο, ο Τζέυ έδωσε ένα ψευδώνυμο:

— Τζέυ Μόντρελ.

— Ήταν το οικογενειακό επίθετο της μητέρας του.

— Θα μείνετε πολύ ακόμα εδώ; ρώτησε η κοπέλλα, ενώ ξανατύλιγε το κορδόνι στην τροχαλία της μηχανής.

— Τρεις-τέσσερες μέρες. Ύστερα θα πάω στη Βενετία.

— Ή, η Βενετία!... Πόσο θάβελαι κι' εγώ να τη γνωρίσω! Πάτε εκεί για κανένα φιλμ;

— Ναί, θα γυρίσουμε κάτι εξωτερικά...

— Άρκετά όμως φλυαρήσαμε! Άς κυττάξουμε τώρα και τη δουλειά μας.

Τράβηξε το κορδόνι, με μια απότομη κίνηση. Το μοτέρ άρχισε να δουλεύει. Κι' η κοπέλλα έκανε νόημα στο Τζέυ ν' αφήσει το σκονί που κρατούσε.

— Εκείνος σηκώθηκε και τὸ πέταξε μέσα στη βάρκα. Η Ζινέτ τον ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο και με μια κίνηση του κεφαλιού. Η βάρκα ξεκίνησε κι' απομακρύνθηκε.

— Ο Τζέυ την κύτταζε... Μετανιωμένο τώρα που δεν είχε προτείνει στην κοπέλλα να πάη μαζί της. Τάβαζε με τον έαυτο του, που δεν το είχε σκεφθή νωρίτερα.

— Ερριξε μια ματιά στο ρολόι του κι' είδε πως ήταν 11½. Αναρωτήθηκε ποια ώρα άραγε θα γύριζε η Ζινέτ...

Μια και δεν υπήρχε λόγος νὰ πάη στο ξενοδοχείο του πριν περάσουν δυο ώρες ακόμα, αποφάσισε να μείνει εκεί για λίγο και να περιμένει, με την ελπίδα να την ξαναδω.

Καθισμένος αντίκρου στη θάλασσα, έντωνε τ' αὐτί του για ν' ακούσει το μακρινό ήχο του μοτέρ της βάρκας...

— Έβγαλε απ' την τσέπη του τις μπλε πέρλες και τις πέταξε μια-μία μέσα στο νερό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Α'

— Ο Φλόυντ Ντελάνεϋ οδηγούσε το μεγάλο αυτοκίνητό του. Η Σοφία καθόταν δίπλα του. Είχαν περάσει ευχάριστα τη βραδιά τους, στο ξενοχικό σπίτι των Βαν Άστερς.

— Ωστόσο, ο Ντελάνεϋ έννοιωσε τον

εαυτό του νευρικό, εδρέθιστο. Μια καταραμένη Σιτροέν που τούκλεινε το δρόμο, τον έκανε έξω φρενών.

Πάτησε γκάζι, κι' όταν άγγιξε σχεδόν τον πασινό προφυλακτήρα της κορνάρισε επανειλημμένως, αναγκάζοντάς την να παρομερίση. Την προσπέρασε σαν βολίδα και συνέχισε το δρόμο του προς τη Νίκαια.

— Ερριξε μια ματιά στη Σοφία. Αυτή έμεινε ακίνητη στη θέση της κι' είχε μια έκφραση ανεξιχνίαστη. Αυτή, η τόσο πρόσχαρη και φλύαρη συνήθως, είχε μείνει άπαψε σχεδόν άμιλητη και κλεισμένη στον έαυτό της, όλη τη βραδιά. Κι' ο Ντελάνεϋ νευ στενοχωριότανε, γιατί είχε συνηθίσει να είναι το κέντρο του συμπαντος για τη γυναίκα του...

— Φαίνεται σαν κάτι να σ' απασχολή, της είπε εαφνικά. Τί συμβαίνει; Θάλεγε κανείς πως ταξιδεύεις στο φεγγάρι!...

— Η Σοφία δυσαρσετήθηκε, γιατί είχε προδοθή η κρυφή άνησυχία της. Καί φρόντισε άμέσως να δικαιολογηθή:

— Με συγχωρείς, αγάπη μου. Σκεπτόμουνά το γυνίνο μαντά μου. Πρέπει ν' αλλάξω το γισκά του... Ξέρεις, η Μάτζι είχε φορέσει χτες το δικό της, κι' ήταν πανομοιότυπο με το δικό μου. Αυτό είναι φοβερό!

— Ο Ντελάνεϋ αναστέναζε κι' απάντησε:

— Όποτε ήσουν κατσουφιασμένη όλη τη βραδιά για μια τέτοια κουταμάρα; Ξέρεις, άρχισα ν' άνησυχώ!

— Δεν το βρίσκεις λοιπόν σοβαρό έσύ;...

— Ο Ντελάνεϋ χαμογέλασε και της χάιδεψε το γόνατο.

— Μη το σκέπτεσαι πιά, χρυσή μου. Άπλούστατα, έγόρασε ένα καινούργιο μαντά! Σου το κάνω δώρο! Δε θέλω να μου στενοχωριέσαι για τέτοια μικροπράγματα. Κάνε αύριο μια βόλτα στα μαγαζιά, κι' αν βρής κάτι που να σ' άρεση μη διστάσης.

— Η Σοφία έσκυψε πάνω του κι' έτριψε το μάγουλό της στον ώμο του.

— Είσαι θαύμα, άντρούλη μου! τού είπε ναζιάρικα. Σωστός θησαυρός!

— Αφού έχουμε λεφτά, γιατί να μη τα χαρούμε; Έχω πεισθή πιά πως με το χρήμα κανονίζεται το κάθε τι!

Μα η Σοφία έλεγε με το νου της πως ολόκληρη η περιουσία του Ντελάνεϋ δε θα έπαρκούσε για να σβύση τις συνέπειες του έγκρηματος του Τζέυ! Μια δολοφονία δεν «κανονίζεται» με τίποτα!

— Όσο κι' αν κινητοποιούσε ο Φλόυντ όλους τους γνωστούς του, όσο κι' αν πλήρανε τους καλύτερους δικηγόρους, όσο κι' αν φρόντιζε να επηρεάση τους δικαστές, όταν οι ένοχοι θ' άκουγαν πως είχαν συμβή τα πράγματα, θα κήρυσσαν ένοχο το Τζέυ! Κι' όλα τα λεφτά του κόσμου δε θ' άρκούσαν για να εξαγοράσουν τη σιωπή των έφημερίδων, ούτε να τις έμποδίσουν να βροντοφωνάξουν πως ο γυιός του Φλόυντ Ντελάνεϋ ήταν ένας τρελλός έγκληματίας!

— Η Σοφία έρριξε μια ματιά στη φωτεινή πλάκα του ρολογιού του ταμπλώ. Ήταν 3 παρά 20'. Θάπρεπε να δη το Τζέυ, άμέσως μόλις θα γύριζε στο ξενοδοχείο. Ήθελε να μάθη τί σκόπευε να κάνει το πτώμα.

— Η σκέψη αυτή την πάνωνε και την αναστάτωνε μαζί. Πως έλπιζε ο Τζέυ να βγάλει το σώμα της νεκρής απ' το ξενοδοχείο, χωρίς να τον δη κανείς;... Τί έκανε, αυτή τη στιγμή;

Θάπρεπε, σσφαλώς, αν ήξερε τί έκανε ο Τζέυ, την ώρα που ο Φλόυντ κι' αυτή γυρίζανε με τ' αυτοκίνητο στις Κάννες!

— Ο Τζέυ περίμενε μάλιστα ώρα το γυρισμό της Ζινέτ. Όταν άκουσε, έπιτέλους το ρυθμικό όδυνό του μοτέρ, πεταχτηκε όρθιος, κυριευμένος από μια άγνωστη συγκίνηση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Γρήγορο μοντέρνο άκίνδυνο μαύρισμα

Με το πιο συγχρονισμένο Λαδι Ηλίου το Άντισολαίρ ΜΕΛΠΑΝ • Σας προστατεύει 100% από εγκαύματα και εξουδετερώνει τις δλαδερές ακτίνες του ήλιου.

Για υγιεινό μαύρισμα ΛΑΔΙ ΗΛΙΟΥ Melbran

ΦΙΛΤΡΑΡΕΙ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Επιστρέφοντας από το μπάνιό σας, βουτήξτε το πρόσωπό σας με ΛΑΔΙ ΗΛΙΟΥ ΜΕΛΠΑΝ

ΤΟ ΜΠΑΛΛΕΤΟ ΤΖΟΝΣΟΝ και ο κ. ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΕΙΔΑΤΕ το περίφημο Μπαλέτο ΤΖΟΝΣΟΝ στο Θέατρο ΠΑΡΚ; ΑΙ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ και τα φανταζιά χρώματα ΜΑΛΑΙΩΝ είναι ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

«ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ»

ΣΠΕΣΙΑΛΙΣΤ κομμώσεων ΠΕΡΜΑΝΕΝΤ βαφής μαλλιών ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ, ΠΑΤΗΣΙΩΝ — ΣΟΛΩΜΟΥ 46 (Α' ΟΡΟΦΟΣ) — Τηλ. 612-182. — ΤΙΜΑΙ ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΑΙ —

Floïd

Τονωτικό των μαλλιών ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ 100% την πιτυρίδα ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: Λευχάρους 19 ΤΗΛ. 22-107

Δροσιά!

Τὸ ἀκριβώτερο ἀγαθὸ τοῦ καλοκαιριοῦ...

Ἡ ἀνάπαυσις εἶναι πλήρης, ὁ ὕπνος δροσερός καὶ ξεκούρατος, σέ σεντόνια ἸΡΛΑΝΔΑ Πειραικῆς - Πατραϊκῆς

• ἸΡΛΑΝΔΑ: Στερεὸ, λουσατό σεντόνι, πάντοτε χιονάτο.

• Νο 120: Γερὸ καὶ κατάλευκο ἢ σέ εὐχάριστα ἀνεξίτηλα χρώματα.

Αὐτὸ τὸ σῆμα ἐγγυᾶται ὅτι ἀγοράζετε γνήσιον ὕφασμα ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

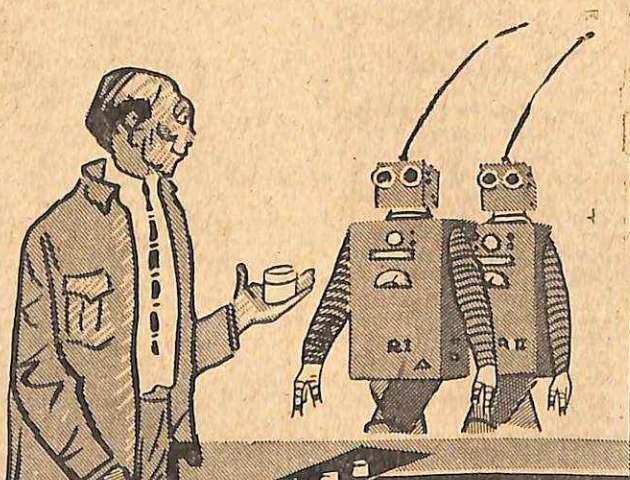
Με ὅ,τι δάξει ὁ νοῦς σέ δαμβακερὰ ὑφάσματα

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΔΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, ἐτολίζει, νομισουρεύει!

ΔΕΝ ΕΙΣΘΕ ΡΟΜΠΟΤ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΙΡΝΕΤΕ Ο,ΤΙ ΣΑΣ ΔΙΝΟΥΝ!

Εἶδε ἄνθρωπος με κρίσιν ἐπομένως γνωρίζετε ὅτι τὸ ΙΔΑΝΙΚΟ ΚΟΛΛΑΡΙΣΜΑ ΡΟΥΧΩΝ ΤΟ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ ΜΟΝΟΝ Ἡ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΚΟΛΛΑ Bella ὙΠΟ ΝΕΑΝ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΠΟΝΕΤΙΚΟΣ ΣΑΜ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, στην Κίνα, ζούσε ένας πολύ πλούσιος μαδ' ρίνος, που είχε τρία αγόρια. Όταν τα παιδιά του μεγάλωσαν, θελήσαν να φύγουν και να πάνε σ' άλλη πολιτεία. Ο πατέρας τους τους είπε:

— Παιδιά μου, δε βρήκατε κατάλληλο καιρό να φύγετε. Έγώ είμαι πια γέρος, η ζωή μου λίγη, και τώρα τελευταία νοιώθω να 'μ' εγκαταλείβουν οι δυνάμεις μου...

Αλλά οι δυο μεγάλοι αδελφοί που η καρδιά τους ήταν σκληρή, επείμεναν. Θέλησαν μάλιστα να παρασύρουν και το μικρό το Σάμ. Εκείνος όμως άνησχε να τους ακολουθήσει.

Κι' οι δυο μεγάλοι με το πουργι γεμάτο χρυσάφι, ξεκίνησαν, αφήνοντας μ' άπονια πίσω τους το γέρο κι' αργόστο μανδρινό.

Πέρασε ένας μήνας κι' ο Σάμ δεν κούνησε καθόλου απ' το προσκεφάλι του πατέρα του. Ήρθε όμως η μέρα που ο μανδρινός, αφού έδωσε μισό απ' τα φυλλάκια της ελπίδας του στο μικρό γιού του για τη μεγάλη του στοργή, ξεψύχησε.

Μόνος κι' έρημος πια, ο Σάμ αποφάσισε να πάει να βρει τ' αδελφά του. Έφυγε λοιπόν και, γυρίζοντας από πολύ σε πολύ κι' από χωριά σε χωριά, έφτασε στο τέλος σε μια πλατεία. Εκεί είδε να κάθονται σε μια γωνία δυο ζητιάνοι. Πλησίασε για να τους ελεήσει, και τότε στα κουρασμένα πρόσωπά τους αναγνώρισε τ' αδελφά του. Είχαν σταματήσει το χρυσάφι που πήραν απ' τον πατέρα τους, και ζούσαν μ' ελεημοσύνες.

Ο Σάμ τους είπε να γυρίσουν ξανά στον τόπο τους, να εργασθούν και να ζήσουν την ύπαιθρο, τη ζωή τους με αξιοπρέπεια, όπως είχε κάνει κι' ο πατέρας τους. Έκείνοι ανήσυχαν στην άρχη, πρώτα γιατί ντρέπονταν να γυρίσουν γιατί είχαν συνηθίσει στη τεμπέλική ζωή. Ο Σάμ όμως τους έπεισε κι' έτσι την άλλη μέρα ξεκίνησαν κι' οι τρεις. Στο δρόμο που πήγαιναν, είδαν μια μυρμηγκοφωλιά.

— Πάμε να τη χελάσουμε! είπαν οι δυο μεγάλοι. Θα κάνουμε χυμό βλεπόντας τα μυρμηγκία να σκορπίζουν βέζα κι' άσπιτο αρύστα.

Μα τι σ' έκανε ο Σάμ; Αδύνα μωμηνγκάκια: τους ρώτησε ο Σάμ με συμπόνια.

— Ούφ! Έκιναν εκείνοι, τα μυρμηγκία είναι πιο έξυπνα από σένα, αδελφέ, γιατί αμέσως θα πάνε να στήσουν άλλο φάλα!

— Όχι! φώναζε δυνατά ο Σάμ. Δε θα σ' αφήσω να κάνετε αυτή την αδικία! Πάμε τώρα, γιατί δεν έχουμε καιρό για χάσιμο.

Ακούγονται οι δυο μεγάλοι ακολουθώντας τον Σάμ. Πέρασαν βουνά και κάμπους ως που έφτασαν σε μια λίμνη. Εκεί είδαν να κολυμπάν: στα ήσυχά νερά της πολλές πάπιες.

— Ω! τι ωραία! είπαν οι μεγάλοι. Θα σημάδεψουμε με μια πέτρα τρεις τέσσερις απ' αυτές, θα τις ψήσουμε και τις θα φάμε!

— Όχι! φώναζε δυνατά ο Σάμ. Τι σ' άκανε οι καυμένες; Όπως έχετε θέληση να ζήσετε, έτσι κι' αυτές θέλουν να χαρούν τη ζωή τους.

Και με την επιμονή του κατάφερε να σώσει τις πάπιες.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ίδιότητες... βεντάλιες

Ο Τότης, για να ευχαρίστηση τη μητέρα του, που υποφέρει πολύ από τη ζέση, αποφάσισε να της κάνει δωρο μια βεντάλια!

Περιμένοντας λοιπόν από την 'Ομόνοια, άκουσε ένα μικροπωλητή που πουλούσε βεντάλιες, μια βροχή τη μία!

Πλησιάζει λοιπόν και τον ρωτάει: — Τόσο φθηνά κοστίζει μια βεντάλια; — Ναι, παιδί μου!... Ξεπούλημα είναι!...

Φράγκο το κομμάτι!... — Μήπως σκιστή μόλις την ανοίξω; ρωτάει πάλι ο Τότης.

— Ούτε να το συζητάς!... Πάρε και θα με θυμηθείς...

Κι' ο Τότης δίνει τη δραχμούλα και παίρνει τη βεντάλια. Μα δεν πρόλαβε να χαρή για το δωρο η μητέρα του Γιατί μόλις την ανοίξε και θέλησε να κάνει αέρα μ' αυτήν, η βεντάλια έγινε κομμάτια.

Καίσα, τριβί μου... του λέει. Κι' έκανα τοση τωρά!... Σε γέλασαν εκεί που την αγοράσες, μήν ο Τότης, που δεν ήθελε να παραδεχτεί τοσο τράβηγμα όταν την έστησε!

Κανείς δε με γέλασε!... Εγώ, μοναχά, δεν ήξερα να τη μετανιόση και χάλασε...

— Διότι... — έλεγε να κάνει: — Μά... Μ' άνοιξε τη βεντάλια και ν' άνοιξε ύστερα να κοπεί το κεφάλι σου βέζα κι' άριστέρα!

MIKY-MOYΣ

— Μη στενοχωριέσαι! του είπε η πιο όμορφη πάπια. Όπως εσύ μάς έσωσες, έτσι κι' εμείς θα σώσουμε εσένα!

Πήγαν λίγο παρά κάτω, κι' είδαν σ' ένα δέντρο ένα μελίσι, που το μέλι του έτρεχε αφόνο πάνω στον κορμό του.

— Ω! τι ωραίο! είπαν οι μεγάλοι. Νά βάλουμε φωτιά στη ρίζα του δέντρου για να καπνιστούν οι μελίσιες, να φύγουν και να φάμε το μέλι!...

— Όχι! φώναζε ο Σάμ. Αυτό λέγεται κακία. Γιατί δεν σκέφτηκε ότι οι μελίσιες έκαναν τόσο κόπο για να φτιάξουν το μέλι τους;

Κοι κατάφερε ν' αποτρέψ τ' αδελφά του να κάνουν το κακό.

Πήγαν λοιπόν ξανά το δρόμο τους. Λίγο πιο πέρα, είδαν ένα μεγάλο πύργο, που οι σταύλοι του ήταν γεμάτοι από πέτρινα αλογα. Η πόρτα του πύργου είχε τρεις κλειδαριές. Χτύπησαν για να μπουν μια κανένας δε φαινόταν.

— Νά σπάσουμε την πόρτα! φώναζαν οι μεγάλοι.

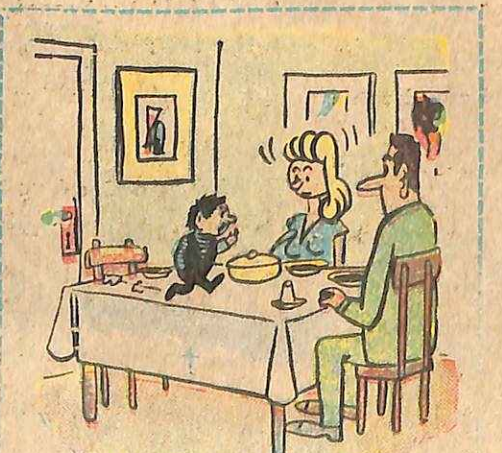
Μα την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε μπροστά τους ένα γεροντάκι. Είπε τα τρία παλληκάρια και τα όδηγησε με κολάσιν σ' ένα μεγάλο τραπέζι φορτωμένο με πλούσια φαγητά.

— Νά φάμε! Νά φάμε! φώναζαν οι μεγάλοι, κι' έπεσαν σαν λιμασμένοι πάνω στα φαγητά.

Ο Σάμ όμως, αντί να καθήσει να φάει κι' αυτός πήγε κοντά στο γεροντάκι κι' έπιασε κουβέντα μαζί του.

Αφού φάγαμε κι' ήπιαν, τους όδηγησε το γεροντάκι σε μια κάμαρα τόν κανένα, για να κοιμηθούν.

Το πρωί, πήρε τον πρώτο και τον έφερε να διαβάσει τρεις παραγγέλεις, που ήταν γραμμένες σ' ένα τοίχο.

— Μπαμπά, μπορώ να πάρω το άλτι;

— Στόν πύργο αυτό, του είπε, είναι τρεις βασιλοπούλες, καταδικασμένες από μια κακιά μαγίσσα να ζούν ελκόμενες μακριά απ' τους γονείς τους. Αν καταφέρεις να εκπέσεις τις παραγγέλεις, θα λυθούν τα μάγια, αλλιώς θα γίνεις κι' εσύ μέχρι τη βίση του ήλιου πετρωμένο αλσό.

Η πρώτη παραγγελία ήταν: Νά βρεθούν τα χίλια μαργαριτάρια της βασιλοπούλας Λισή, που τα είχε χάσει στο δάσος.

Ο μεγάλος έτρεξε στο δάσος. Έψαξε έψαξε, μα δε βρήκε παρά μόνο εκατό μαργαριτάρια. Και με τη βίση του ήλιου έγινε πέτρινο αλσό.

Την άλλη μέρα, το γεροντάκι πήγε το δεύτερο αδελφό να διαβάσει κι' αυτές τις παραγγέλεις.

Μα κι' εκείνος πέτασε, γιατί δεν κατάφερε να βρει παρά διακόσια μόνο μαργαριτάρια.

Το γεροντάκι πήρε και τον τρίτο. Ο Σάμ, αφού τα διάβασε σκέφτηκε λίγο και είπε:

Σίγουρα και μένα με περιμένει η ίδια τύχη με τους άλλους!

Και μικρομένος έβαλε τα κλάμματα. Έκει όμως που έκλαιγε, είδε μπροστά του ένα μεγάλο μύρμηκα.

— Τι έχεις και κλαίεις; τον ρώτησε αυτός.

— Πώς να μην κλαίω; αποκρίθηκε ο Σάμ. Πώς μπορώ να βρω στο δάσος τα χίλια μαργαριτάρια της βασιλοπούλας Λισή;

— Μη στενοχωριέσαι, κι' όπως εσύ έσωσες το σόι μου από τα χέρια δυο κακών ανθρώπων, έτσι θα σώσω κι' εγώ εσένα από το μύρμηκα.

Κάλεσε άμέσως τα μυρμηγκία του δάσους και τα πρόσταξε να βρουν τα χίλια μαργαριτάρια.

Έπειτα από λίγες ώρες, τα μυρμηγκία άφησαν στα πόδια του Σάμ ένα χέρι με χίλια μαργαριτάρια.

Ο Σάμ έκρινε για να μην περπατήσει με τις αδελφές της και που είχε χάσει τη λήψη με τις αδελφές, έβαλε τα κλάμματα.

Τη στιγμή εκείνη, παρουσιάστηκαν οι πάπιες και τον ρώτησαν:

— Τι έχεις και κλαίεις;

— Πώς να μην κλαίω, έκανε ο Σάμ, που ψάχνω να βρω το χρυσό κλειδάκι της καμαρας της βασιλοπούλας, μα δε μπορώ να το βρω στη λίμνη κι' η ζωή μου κινδυνεύει!

Μη στενοχωριέσαι! του είπε πάλι, η πιο όμορφη πάπια. Όπως εσύ μάς έσωσες απ' τα χέρια δυο κακών ανθρώπων, έτσι κι' εμείς θα σώσουμε εσένα!

Κι' η όμορφη πάπια βούτηξε μαζί με τις άλλες στα νερά της λίμνης και ξαναβγήκε γρήγορα κρατώντας στη μύτη της το χρυσό κλειδάκι.

Έτσι ο Σάμ πέτυχε και τη δεύτερη παραγγελία.

Ήθελε όμως κι' η σειρά της τρίτης, που έλεγε: «Ανάμεσα στις τρεις βασιλοπούλες του πύργου να βρεθεί η μικρότερη η Λισή. Εκείνος που θα τη βρει πρέπει να της δώσει ένα φιλι στο στόμα. Αμέσως θα λυθούν τα μάγια της κακής μαγίσσας και η βασιλοπούλα θα γίνει γυναίκα σου».

Τώρα είμαι που είμαι χαμένος! έκανε ο Σάμ. Και σκέφτηκε για να σκεφθεί τι έπρεπε να κάνει. Σαφινά, παρουσιάστηκε το γεροντάκι και του είπε:

— Μη πικραίνεσαι, καλό μου παλληκάρι, κι' εγώ θα σε βοηθήσω. Λοιπόν, το βράδυ πριν πλαγιάσεις, πίνε σιρόπι κι' η Λισή τρώει μέλι...

Το γεροντάκι τότε σε βεβαίει συλλογή. Σαφινά, είδε να πετάει πάνω απ' το κεφάλι του η βασιλοπούλα-μελίσις.

— Τι έχεις κι' είσαι περίλυπος; τον ρώτησε.

— Δε μπορώ να βρω ποιά από τις τρεις βασιλοπούλες είναι η Λισή, είπε ο Σάμ. Είναι κι' οι τρεις όμοιες. Ξέρω μόνο ότι πριν κοιμηθώ, η μικρή τρώει μέλι...

— Α! α! εύκολο πράγμα! έκανε η μελίσις. Κι' όπως εσύ έσωσες το μελίσι μου απ' τη φωτιά που θαδάζαν δυο κακοί άνθρωποι, έτσι θα βοηθήσω κι' εγώ εσένα!

Κι' η μελίσις άρχισε να πετάει πάνω απ' τις βασιλοπούλες, γύριζε, τριγύριζε, ώπου πήγε και κάθισε στο στόμα της Λισή.

Ο Σάμ έτρεξε τότε και φιλώντας την στο στόμα, που ήταν ακόμη γλυκό από το μέλι, της φώτασε.

Λισή, σε βρήκα επί τέλους!

Την ίδια στιγμή ο πύργος με τις βασιλοπούλες και τα πετρωμένα αλογα ξεμαγεύτηκαν. Ο Σάμ λήπει το πατέρα τους. Σε λίγες μέρες έγινε ο γάμος του Σάμ με τη βασιλοπούλα Λισή. Όσο γι' τα αδελφά του, τόσο καιρό τον τόπο τους να γίνουν πρώτα καλοί άνθρωποι, για να βρουν ύστερα κι' αυτό την τύχη που είχε ο καλός και πονετικός Σάμ.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

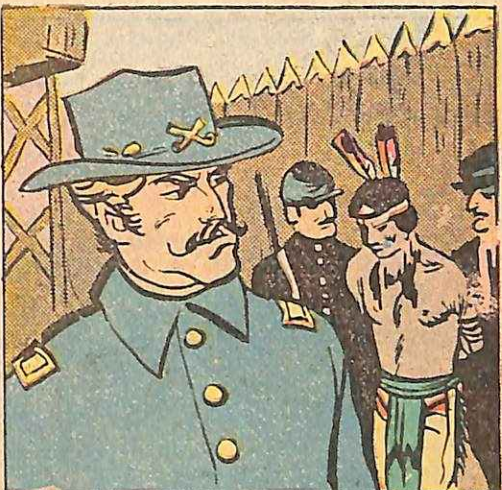
ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΗΡΩΪΣΜΟΣ

Η Μάρτζορι προσπαθούσε συχνά να πείσει τον πατέρα της ν' αφήσει τους έρυθροδέρμους, που είχαν συλλαβεί οι στρατιώτες του, να ζαναγυριστούν στους δικούς τους. Πίστευε πως μια πέτρα κε ρονοία θα έβαζε τέρμα στον πόλεμο. Εκείνος όμως θα έπαιζέ τους κάθε φορά πως οι άνθρωποι αυτοί του ήταν πολύτιμοι. Τις ίδιες περιπτώσεις με τη Μάρτζορι έκανε και η Πρωινή Αύρα.

Η κατάσταση χειρότερη έτοι καθυμερινώς, χωρίς οι δυο παιδούλες, που τόσο ήθελαν να βάλουν ένα τέλος στο αιματοκύλισμα, να μπορούν να κάνουν κάτι. Μια μέρα η Μάρτζορι, που είχε απομακρυνθεί από το όχυρο κάνοντας τον περίπατό της, γλύτωσε σε μια στιγμή κι' έπεσε στο ποτάμι. Ευτυχώς βρέθηκε εκεί κοντά η Πρωινή Αύρα που έσπευσε να τη σώσει.

Ήταν την εποχή, που λευκοί και έρυθροδέρμοι είχαν αρχίσει ένα σκληρό αγώνα αλληλοεξοντώσεως, που απέβλεπε στην κατάληψη των εδαφών της Β. Αμερικής. Επί κεφαλής των λευκών βρισκόταν ο συνταγματάρχης Θάουσετ, ένας σκληρός πολεμιστής, που είχε κοντά του, μέσα στο όχυρο, την αγαπημένη του κορούλα Μάρτζορι, η οποία ενώθηκε ολη τη σοβαρότητα της καταστάσεως.

Ο πατέρας της της έκανε όλα της τα καθήκοντα, γινόταν όμως έξω φρενών κάθε φορά που την έβλεπε να περιποιείται τους λευκούς αιχμαλώτους. Η Πρωινή Αύρα δε μπορούσε να βλέπει τους δυστυχισμένους λευκούς να άρπονταν από την πείνα, για να κυνηγηθούν, πέφτοντας από τις σφαίρες των λευκών. Θέλει λοιπόν να δώσει σ' αυτούς τα λίγα τροφίμα που μάς μένουν.

Από την ημέρα εκείνη οι δυο παιδούλες έγιναν αχώριστοι φίλες. Συναντιόντουσαν ο-είναν συχνά να μιλούσαν και δεν άργησαν να καταλάβουν πως είχαν μια κοινή επιθυμία: καταλάβουν αυτός ο άδικος πόλεμος, για να σταματήσει αυτός ο άδικος πόλεμος, να λυθεί και η μη, να ανακατασταθούν, θλόνοντας και μη, να συνειδητοποιήσουν. Έτσι, ένα βράδυ οι δυο ηρώες μικρούλες ξεκίνησαν για το αντίπαλο στρατοπέδο η καθεμία με το δικό της σχέδιο, μενόντας η ίδια νηστική.

Επί κεφαλής των έρυθροδέρμων βρισκόταν ένας άλλος σκληρός αγωνιστής, ο 'Ατρώμπος Καβαλλάρης, που κι' αυτός πίστευε πως οι άνθρωποι της φυλής του δε θα εύρισκαν την ησυχία τους παρά μετά την εξόντωση και του τελευταίου λευκού. Όπως ο Θάουσετ, έτσι και ο 'Ατρώμπος Καβαλλάρης, είχε κι' αυτός μια κορούλα, την οποία λάτρευε και η οποία ονομαζόταν Πρωινή Αύρα.

Μα δεν καταλαβαίνει, λοπόν, της έλεγε ο πατέρας της, πως αυτοί οι λευκοί μάς έχουν κυκλώσει και μάς καταδικάζουν να πεθάνουμε από την πείνα; Μόλις βγουν πιο έξω οι άνθρωποι μας, για να κυνηγηθούν, πέφτουν από τις σφαίρες των λευκών. Θέλει λοιπόν να δώσει σ' αυτούς τα λίγα τροφίμα που μάς μένουν.

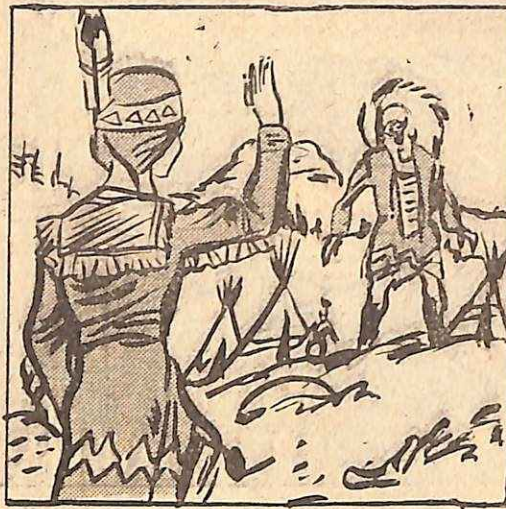

Από την ημέρα εκείνη οι δυο παιδούλες έγιναν αχώριστοι φίλες. Συναντιόντουσαν ο-είναν συχνά να μιλούσαν και δεν άργησαν να καταλάβουν πως είχαν μια κοινή επιθυμία: καταλάβουν αυτός ο άδικος πόλεμος, για να σταματήσει αυτός ο άδικος πόλεμος, να λυθεί και η μη, να ανακατασταθούν, θλόνοντας και μη, να συνειδητοποιήσουν. Έτσι, ένα βράδυ οι δυο ηρώες μικρούλες ξεκίνησαν για το αντίπαλο στρατοπέδο η καθεμία με το δικό της σχέδιο, μενόντας η ίδια νηστική.

Υστερα από λίγη ώρα, η Πρωινή Αύρα, φορώντας τα ρούχα της Μάρτζορ, έβγαίνει στο γράφειο του συνταγματάρχη Φόουερ.

Κύριε, του είπε, είμαι η κόρη του Άντρου Μπουτ Καβαλλάρη. Από τη στιγμή αυτή είμαι αιχμάλωτός σας. Σας πληροφορώ μόνο πως και η κόρη σας βρίσκεται τη στιγμή αυτή στα χέρια του πατέρα μου. Σκοπός μας είναι να σταματήσει αυτός ο πόλεμος.

Πράγματι, η Μάρτζορ έφτανε σχεδόν συγκλονώς στο στρατόπεδο των ερυθροδερμών. Κατάληκτος ο Άντρουπος Καβαλλάρης είδε να παρουσιάζεται μπροστά του η όμορφη γυναίκα, που φορούσε τα ρούχα της κόρης του.

Είμαι αιχμάλωτός σας, του είπε, ως τη στιγμή που θα βρείτε ένα τρόπο να συνεννοηθείτε και να συμφιλιωθείτε με τον πατέρα μου.

Οι δύο αντίπαλοι στην αρχή έγιναν έξω φρενών. Γρήγορα όμως αναγκάστηκαν να λογιευθούν. Έτσι ο ηρωικός των δύο παιδιών τους έφερε το αποτέλεσμα που περιμένα. Ο Φόουερ και ο Άντρουπος Καβαλλάρης συναντήθηκαν, συζητήσαν και έλυσαν ειρηνικά τις διαφορές τους, ενώ οι δύο παιδούλες έκλαιγαν από χαρά βλέποντας το όνειρό τους να γίνεται πραγματικότητα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Η κρυμμένη παρειμία

ΣΤΗΛΗ Α' 1) ΟΠΑΔΟΣ. 2) ΟΙΚΑΔΕ. 3) ΟΣΙΡΙΣ. 4) ΚΡΙΣΙΣ. 5) ΥΦΑΛΟΣ. 6) ΑΠΟΨΙΣ. 7) ΑΝΕΤΟΣ. 8) ΤΡΑΝΟΣ. 9) ΕΥΛΕΡΑ. 10) ΕΛΑΙΡΑ. 11) ΑΙΔΟΣ. 12) ΦΑΣΚΙΑ. 13) ΝΕΛΗΝ. 14) ΡΑΠΑΝ. 15) ΠΟΤΑΜΙ. 16) ΜΠΑΜΙΑ. 17) ΕΥΓΕΝΗ. 18) ΕΤΕΡΟΣ. 19) ΛΙΩΝΙΑ.

ΣΤΗΛΗ Β' 1) ΣΟΔΑ. 2) ΔΕΚΑ. 3) ΙΡΙΣ. 4) ΙΣΙΣ. 5) ΣΟΛΑ. 6) ΟΨΙΣ. 7) ΕΤΟΣ. 8) ΝΑΟΣ. 9) ΑΕΡΑ. 10) ΑΡΙΑ. 11) ΣΟΛΟ. 12) ΣΚΙΑ. 13) ΣΙΝΑ. 14) ΠΑΝΙ. 15) ΜΑΤΙ. 16) ΛΙΜΑ. 17) ΓΕΝΗ. 18) ΡΟΕΣ. 19) ΩΝΙΑ.

Η παροιμία είναι: «Όποιος κούφα παντρεύεται παντρεύεται κουφέτα».

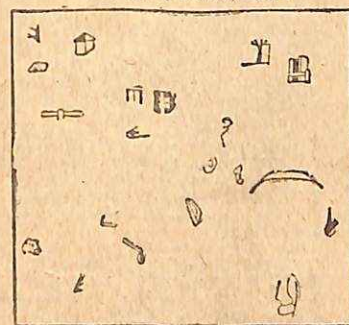
15 ονόματα άστέρων

1) Μπουζίτ Μπακίτ. 2) Σπύρος Φακός. 3) Αντιγόνη Βακκού. 4) Μοντγκόμερι Κλίφ. 5) Σάντρα Ντ. 6) Γιοά Μπρόνερ. 7) Δέση Σκούρα. 8) Φράνκ Σινάτ. 9) Κατερίνα Βαλέντε. 10) Νίκος Ρίζος. 11) Ντέλυ Ρέινολντς. 12) Δημήτρης Κόρν. 13) Φρανσουά Λουί. 14) Ντέιβιντ Νίβεν. 15) Καίτη Πάνο.

Χώρες και νησιά

1) Κούβα = Πέρο. 2) Μαρόκο = Φράγκο. 3) Χόνγκ - Κόνγκ = Δολαρίο. 4) Ολλανδία = Φλωρίν. 5) Μοζαμβίκη = Έσκοδο. 6) Πακιστάν = Ρουπία. 7) Γουατεμάλα = Κετζίλ. 8) Βραζιλία = Κρουζέιρο. 9) Γιουγκοσλαβία = Δινάρ. 10) Σιάν - Ταϊλάνδη = Μπαχτ.

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά τα σημεία, στα οποία έρθουν οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθ. 805 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΜΑΚΑΡ - ΜΑΛΕΣ. 2) ΝΑΣΕΡ - ΓΑΓΗΣ. 3) ΜΙΝΑΡΕΣ - ΠΩ - ΩΑΡΙΑ. 4) ΚΑΚΟΝ - ΣΟΥΓΚ - ΣΕΝΤ. 5) ΑΛΗΣ - ΣΥΓΝΟΙ - ΣΙΣ. 6) ΑΛΤ - ΑΛΕΑΙ - ΣΑ - ΚΑ. 7) ΒΙΛΙΟΣ - ΑΛΚ - ΠΑΛΛΑ. 8) ΣΑΠΟΝ - ΑΙΣΩΠΟΣ. 9) ΣΑΤΕΝ - ΣΑΛΟΣ. 10) ΠΙΛΑΤΟΣ - ΔΟΛΟΣ. 11) ΚΑΔΜΟΣ - ΤΑΣ - ΣΙΝΑΠΙ. 12) ΥΘ - ΛΑΝ - ΡΑΧΙΣ - ΜΑΝ. 13) ΡΑΣ - ΠΥΡΗΕΣ - ΛΑΓΟ. 14) ΟΝΟΣ - ΑΠΑΣΑΙ. 15) ΣΗΡΕΣ - ΤΣ - ΣΑΜΑΡΑΣ. 16) ΣΙΝΙΚΑ - ΠΑΓΟΙ. 17) ΣΙΣΕΛΟΣ - ΟΣΙΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΚΑΒΑ - ΣΚΥΡΟΣ. 2) ΜΑΛΙ - ΑΘΑΝΑΣ. 3) ΝΙΚΗΤΑΣ - ΠΑ - ΣΟΡΤΣ. 4) ΜΑΝΟΣ - ΙΑΣΙΜΑ - ΣΩΑΙ. 5) ΑΣΑΝ - ΡΟΠΑΛΟΝ - ΝΤΕ. 6) ΚΕΡ - ΣΩΤΟΣ - ΠΑ - ΗΑ. 7) ΑΡΕΣΤΑ - ΝΕΤ - ΡΥΠΑΡΟ. 8) ΣΟΥΛΑ - ΝΟΤΑΡΑΣ. 9) ΥΓΕΙΑ - ΣΑΧΗΣ. 10) ΠΙΝΑΚΙΣ - ΣΙΝΑΣ. 11) ΑΓΩΓΟΙ - ΣΑΔ - ΣΕΙΧΗΣ. 12) ΛΑ - ΚΙ - ΠΛΩΟΣ - ΕΠΙ. 13) ΕΓΩ - ΣΕΠΟΛΙΑ. 14) ΙΔΙΑ. 15) ΑΓΑΣ - ΑΝΟΣΟΝ - ΛΕΙΟΙ. 16) ΣΗΡΕΣ - ΤΣ - ΣΑΜΑΡΑΣ. 17) ΣΙΝΙΚΑ - ΠΑΓΟΙ. 18) ΑΤΣΑΛΙ - ΑΙΝΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ετήσια Δρχ 240 -
Εξάμηνος 120 -
Ιούλιος 60 -

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ετήσια Δρχ 240 -
Εξάμηνος 120 -
Ιούλιος 60 -

Ετήσια Δρχ 240 -
Εξάμηνος 120 -
Ιούλιος 60 -

Ετήσια Δρχ 240 -
Εξάμηνος 120 -
Ιούλιος 60 -

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο δόκτωρ Άρθουρ Γκατιέρες καθύπνισαν ο ένας παγκάκι του πάρκου, όταν είδε το φίλο του, τον αστυνομικό Τενιέντε Σερβέρας. Τού έκανε νόημα, κι' εκείνος τόν λησίοσε και κάθισε κοντά του.

Ήταν νωρίς τ' απόγεμα. Ή παρاليا ήταν σχεδόν έρημη, τέτοια ώρα. Μόνο μερικοί Ίνδιανοί περνούσαν αιωπλοί, χωρίς ν' ανταλλάσσουν ούτ' ένα χαιρετισμό.

Ή πολλή μας είναι ώρα, είπε ο γιατρός.

Και πρόσφερε στον αστυνομικό ένα τσιγάρο. Έκείνος το πήρε και δίστασε.

Ναι! Εδώ δε γίνονται σχεδόν ποτέ εγκλήματα. Είναι η πιο ήσυχη πόλη της Κεντρικής Αμερικής. Ή αστυνομία κοιτεύει να καταστήσει ένα απλό διακομητικό στοιχείο.

Ο δόκτωρ Γκατιέρες γαυγέλασε, δείχνοντας τα κάτασπρα δόντια του, που έρχονταν σ' αντίθεση με το λεπτό μαύρο μουστακάκι του.

Λίγο πιο πέρα, ένας μικρός Ίνδιανός γυάλιζε τα παπούτσια κάποιου τουρίστα από τις Ήνωμένες Πολιτείες.

Όλο και περισσότεροι Βορείο-

«Δε θα τις πρόσεχα καθόλου, αν δεν είχατε κάνει την άνοση να βάλετε πάνω στο βαζάκι την ετικέτα...»

Η ελπίδα

αμερικάνοι μας επισκέπτονται, παρατή-σε ο γιατρός. Αν φέρνουν μαζί τους και τις συνήθειές τους, γρήγορα θα βρει δουλειά ο αστυνομικός.

Οι δύο άντρες κάπνισαν για λίγο, αμίλητοι.

Άκουσα πως δυο Βορειοαμερικάνοι φίλοι σας πέθαναν τώρα τελευταία, είπε άποια ο Σερβέρας.

Από κίτρινος πυρετός, είπε ο γιατρός. Μά δεν ήταν φίλοι μου... Επέμεναν να κάνουν μια έκδρομη στη ζούγκλα, για να δουν τα έρεπτα, αν και τους προειδοποίησα. Έκανα ό,τι μπορούσα για να τους αλλάξω γνώμη, αλλά δεν τα κατάφερα.

Ή Κουβέρνιτι Μά προέπει να μας στείλη λεφτά, για να ξεχάσουμε τα κουνούπια, η τούλανισαν ν' απαντήσει στα τουριστικά γραφεία να οργανώσουν έκδρομες στα έρεπτα! Είπε με έμφρο ο αστυνομικός. Κάποτε δεν υπήρχε εκεί κίτρινος πυρετός, αλλά τα μολυσμένα κουνούπια μας ήρθαν με τ' αεροπλάνα...

Σκεφθήτε, φίλε μου, πως σ' έβλεπε ένας γιατρός στην πόλη και δεν έχει ευβολίο για τον κίτρινος πυρετός, παρατήρησε ο δόκτωρ Γκατιέρες. Κι' όμως θα έπρεπε να μάς είχαν στείλει!

Ο αστυνομικός του έριξε ένα επίμονο, εξεταστικό βλέμμα.

Είσαστε οίγουρος πως τους προειδοποίησα, αυτούς τους δυο; τόν ρώτησε. Μήπως απεναντίας τους παραπονούσατε να πάνε στα έρεπτα; Γιατί άκουσα πως...

Μαντεύω τί ακούσατε, τόν διέκοψε ο γιατρός. Μά είναι καλλιτέρας να σας πω μόνος μου την ιστορία, για να μην παρασφραχθεί από ψεύτικες φήμες. Ξερετε πως έμεινα τρία χρόνια σ' ένα νοσοκομείο των Ήνωμένων Πολιτειών, για μέσο των Ήνωμένων Πολιτειών, για να συμπληρώσω τις σπουδές μου; Τότε συνάντησα τη σενόρα Έστελλα Μάρτιν, τη γυναίκα που πέθανε πριν από λίγες μέρες. Ήταν τότε σενόριτσα, ανύπαντρη, και την έλεγαν Έστελλα Ράιτ.

Πιστεύω πως θα την είδατε όσο ήταν ζωντανή. Αυτά τα κόκκινα μάτια, αυτά τα χείλη, αυτά τα χέρια... Ήταν μια τόσο κατάρλευα δέμα...

Πιστεύω πως θα την είδατε όσο ήταν ζωντανή. Αυτά τα κόκκινα μάτια, αυτά τα χείλη, αυτά τα χέρια... Ήταν μια τόσο κατάρλευα δέμα...

Πιστεύω πως θα την είδατε όσο ήταν ζωντανή. Αυτά τα κόκκινα μάτια, αυτά τα χείλη, αυτά τα χέρια... Ήταν μια τόσο κατάρλευα δέμα...

Πιστεύω πως θα την είδατε όσο ήταν ζωντανή. Αυτά τα κόκκινα μάτια, αυτά τα χείλη, αυτά τα χέρια... Ήταν μια τόσο κατάρλευα δέμα...

Πιστεύω πως θα την είδατε όσο ήταν ζωντανή. Αυτά τα κόκκινα μάτια, αυτά τα χείλη, αυτά τα χέρια... Ήταν μια τόσο κατάρλευα δέμα...

Πιστεύω πως θα την είδατε όσο ήταν ζωντανή. Αυτά τα κόκκινα μάτια, αυτά τα χείλη, αυτά τα χέρια... Ήταν μια τόσο κατάρλευα δέμα...

τοξο Βόρειους, και ειδικά το σενόρα Μάρτιν! Είπε γαυγέλιοντας ο γιατρός. Ο έκτοκτομοιός τους ας δεν θα καταβόταν ποτέ να φωνάξω απ' τα φαρμακεία μας. Τάβρισε πολύ μικρά και θρώμικα και δεν τους είχε εμπίστοσύνη.

Ξερετε τι μου είπε; Φροντίστε να μωρίξη ώρα, ή άνοιξη, για να ταυριάζει με το σέ-άπλη της Έστελλας. Καταλαβαίνετε...

Ναι, είπε ο αστυνομικός. Κάτι τέτοιο θέλουν ν' αγοράσουν πράγματα που σφιάττηκαν ειδικά γι' αυτούς.

Φυσικά, δεν είχα λόγο να τού γυάλα το γατήρι, συνέχισε ο γιατρός. Σας όμοιωνά μάλιστα πως πληρώθηκαν αρκετά ακριβά για την άσπια αυτή άνοιξη. Δυστυχώς, αυτό το μέτρο προφυλάξεως δεν ήταν αρκετό για να τους προστατέψω απ' τα κουνούπια. Μά τι σπαίω έχω;

Δε θα σφαινατε καθόλου, αν τα πράγματα ήταν ακριβώς όπως μού τα διηγνηθήκατε, απάντησε ήσυχα ο Σερβέρας. Ύπαρχει όμως μια μικρή λεπτομέρεια που δεν την αναφέρατε και που δε θα την ανακάλυπτα ποτέ, αν δε με βοηθούσε η Τύχη.

Όταν πέθαναν οι δυο Αμερικάνοι, πήγα στο ξενοδοχείο τους μαζί με τον Ιατροδικαστή. Το δωμάτιό τους ήταν πολυτελέστατο και δεν είχε μύγες. Μά οι δυο-τρείς που είχαν καταφέρει να γωθοειν μέσα, ήταν κατεμμένες πάνω σ' ένα βαζάκι, στο κομοδίνο. Δε θα τις πρόσεχα καθόλου, γιατί είχα την άνοση να βάλετε πάνω στο βαζάκι την ετικέτα που εμπεύονε πως περιείχε άνοιξη για να διώχνει τα έντομα! Πως λοιπόν ήταν δυνατόν να μαζεύονται γύρω του οι μύγες...

Το εξέτασα κι' ανακάλυψα πως το άρωμα που βάλατε έσπε ο βαζάκι, είχε την ιδιότητα να προσελκύει τα έντομα... και τα κουνούπια φυσικά! Είχαν απορροφώμενες να παραδέντατες-σφαιτικές ένα πολύ πρωτότυπο τρόπο για να εκδιώκω την γυναίκα που σας ελκετέλεμνε, και να σφαιτε τον άδελφό σας...

Ο δόκτωρ Γκατιέρες έσκυψε το κεφάλι του κι' άκουσε τον αστυνομικό να τού περσση τις χειροπέδες.

ΤΩΝ ΣΑΤΕΡ

ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ Ο ΕΜΒΡΥΟΛΟΓΟΣ!

Ένας Σουηδός καμειντο, ο δόκτωρ Μάλμστρομ, αντικατέστησε τον εμβρυολόγο στους δύσκολους τοκετούς με έναν ειδικό αναπνοοπνεύμα που τραβάει έξω το έμβρυο. Έτσι, αποφεύγεται ο κίνδυνος των τραυματισμών, που προκαλούσε συχνά ο εμβρυολόγος. Ή μεθόδος αυτή, που χαρακτηρίζεται ως επαναστατική, καθιστά περιττή τη γέννηση της μητέρας, που μπορεί τούαντον να σφαινολογήται σ' η γέννηση των νεογνών. Ο δόκτωρ Μάλμστρομ γνημοίως ως σήμερα αυτή τη μέθοδο σε περισσότερους από 200 τοκετούς, με άριστα πάντοτε αποτελέσματα.

Τους τη σφαινατε, απάντησε ο Σερβέρας. Μά γιατί δεν την έπαιρναν έτοιμη από οποιοδήποτε φαρμακείο...

Πως φαίνεται ότι δεν ξερετε

Πως φαίνεται ότι δεν ξερετε

Πως φαίνεται ότι δεν ξερετε

Πως φαίνεται ότι δεν ξερετε

ΔΙΑΙΤΑ "Η ΟΧΙ":

ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΕΤΕ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

«Όχι» αυστηρή διαίτα πιά συμβουλών οι Γερμανοί ειδικοί. «Εάν θέλετε να ελαττώσετε το βάρος σας ή να διατηρήσετε κομψή τη σιλουέττα σας, δεν χρειάζεται πιά να υποβάλλεστε σε μια ατέλειωτη βασανιστική διαίτα. Ή διαρκής «στένσις» και τα ατέλειωτα «μή» κάνουν τη ζωή μαρτύριο, αφαιρούν κάθε χαρά της και συγχρόνως υπονομεύουν ούσιαστικώτερα την υγεία.

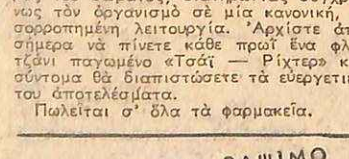
Αναμεία, σωματική και νευρική κατάρπτωση, ένα διαρκές αίσθημα κοπώσεως, μελαγχολία, δέρμα μαρμαμένο, ιδού μερικές από τις πιο συνήθεις συνέπειες της κούρας αδυνατίσματος.

Πρέπει λοιπόν να διακινδυνεύσετε δλ' αυτά κάρην της κομψότητος; Όχι, διότι εύκολως τρώγοντας απ' όλα με μέτρο και πίνοντας κάθε πρωί ένα φλυτζάνι παγωμένο «Τσάι - Ρίχτερ» μπορείτε να αδυνατίσετε έντελως ακίνδυνα όσο θέλετε. Με το «Τσάι - Ρίχτερ» όχι μόνο ελαττώνεται το βάρος, αλλά το σώμα αισθάνεται καλύτερα. Όλα τα όργανα λειτουργούν όπως πρέπει. Οι πονοκέφαλοι, τα νεύρα, η κόπωση, η άθυμία εξαφανίζονται βαθμύδην και το δέρμα αναδύεται πάλι στην επιφάνειά του.

Το «Τσάι - Ρίχτερ» είναι άσπιτο φυτικό παρασκεύασμα δοκιμασμένο έδω και 50 χρόνια, που έχει την καταπληκτική ιδιότητα ν' αποβάλλει το περίττω βάρος του σώματος, διατηρώντας συγχρόνως τόν οργανισμό σε μία κανονική, ισορροπημένη λειτουργία. Αρχίστε από σήμερα να πίνετε κάθε πρωί ένα φλυτζάνι παγωμένο «Τσάι - Ρίχτερ» και σύντομα θα διαπιστώσετε τα ευεργετικά του αποτελέσματα.

Πωλείται σ' όλα τα φαρμακεία.

ΤΕΛΕΙΟ ΡΑΒΙΜΟ

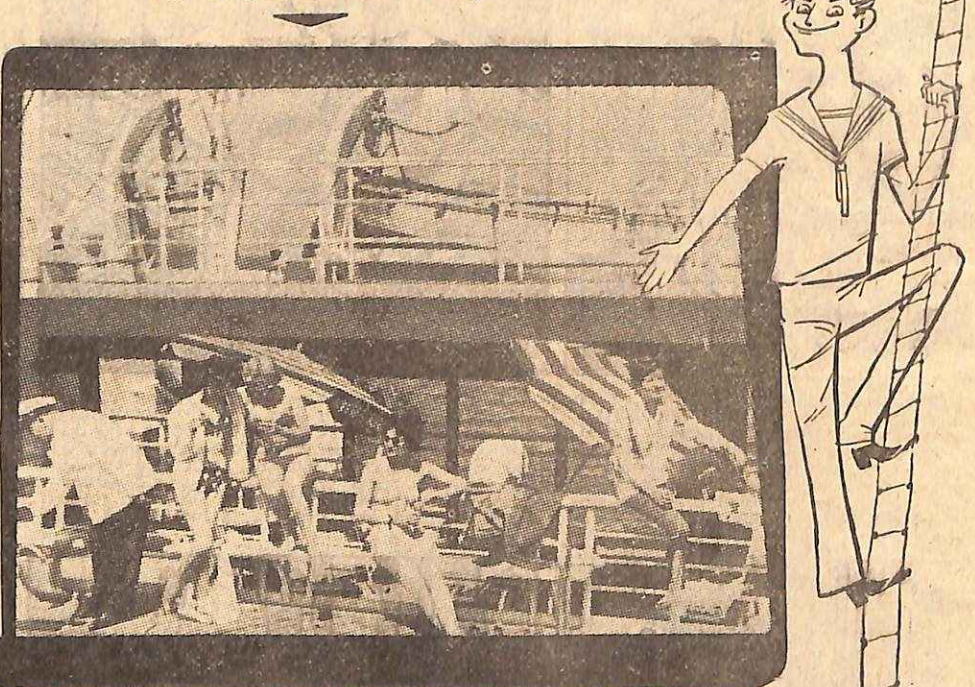
ΚΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Στορ Μιζραχί

ΣΥΛΒΙΑ ΚΟΦΙΝΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ 10, 1309 Καλαμάρου 10

Ή ώρα της ηλιοθεραπείας σε μια από τις πισίνες του "ΟΛΥΜΠΙΑ".

Ταξιδεύετε με το «αδύγκριτον»
«Ολυμπία»

23.000 ΤΟΝΝΩΝ - ΤΑΧΥΤΗΤΗΣ 21 ΜΙΛΙΩΝ

GREEK LINE

Διά πληροφορίες και εισιτήρια απευθυνθήτε εις τόν ταξιδιωτικόν σας πράκτορα
ΓΕΝ. ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΦΟΙ ΓΟΥΛΑΝΔΡΗ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.

A drawing of a small, ornate box with a lid, a key, and a portrait of a woman. The box is decorated with a crown-like motif. A key is placed next to it. A portrait of a woman with wavy hair is shown in a separate frame, possibly a card or a small picture, placed next to the box.

70

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Δέν υπάρχει καλύτερη καὶ ἀγνό-
στη βοήθεια γιὰ τὴν ἀποφασί-
σῃ Μαγιά τῆς Μπύρας εἶναι ἡ πιό
πλούσια πηγή βιταμινῶν Β. Προσ-
φέρει στὸν ὀργανισμό τὶς πολυτι-
μιες βιταμίνες τῆς μπύρας συμπερι-
λαμβανόμενες. Εἶναι ἐξαιρετικά πλούσια
σὲ ἀπαραίτητες πρωτεΐνες, μεταλ-
λικά στοιχεῖα καὶ λεκθίνη (ὕγεια
τοῦ δέρματος, καλὴ λειτουργία
τοῦ ἐντέρου, ἰσορροπία τοῦ νευρι-
κοῦ συστήματος, καλὸς μεταβολι-
σμός τῶν λιπῶν). Σὲ σκόνῃ ἡ βέ-
χπια ἀποτελεῖ τὸ ἰδεώδες συμ-
πλήρωμα τοῦ καθημερινοῦ φαγη-
τοῦ. Γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τοῦ
ὀργανισμοῦ σας, προσθέστε σήμε-
ρὰ στὰ ψώνια σας ἕνα κουτί Μα-
γιά Μπύρας ΦΙΞ.

OPSETTO

Τσιγκλετς
ADAMS

ADAMS
Chiclets

Ευωδιάζουν το
στόμα και την αναπνοή

ΠΡΟΒΕΧΕΤΕ
ΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

Ἡ Δ. Ἀνδροφύλλου.
Πίδου, Νο 37, Περιστερί, Ἀθήναι
GREECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέ-
ους ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ τὸν Κα-
ναδά.

Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μετ' ὅπου ἐπὶ
σύμφωνι μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.
Ὁ Α. Κ. Τ. σάκηνον γὰρ τὸν ὁ-
ποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις, ἐπιθυμεί
ν' ἀλληλογραφῇ με νέας ἀπὸ τὴν Τουρ-
κίαν, Ἱταλίαν καὶ Γαλλίαν.

MENTIΟΥΜ
(Έταφιας Ψυχικών Έρευνών)
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΛΕΙΔΙΑΣ δια-
τάς λαμπράς της επιτυχίας εις τα
περάσματα του τον κ. ΤΑΝΑΓΡΑΝ
μεταξύ 'Αθηνών, Λονδίνου Τυβύ-
λης και Νέας 'Υόρκης. Φαινόμενο
μεθυπνοϊκή ουδόβολη και ψυχο-
μετρίας Καταληκτικαί επιτυχία
Δέχεται 9 - 1 π. μ. και 3½ - 6½
μ. μ. 'Οδός ΚΥΨΕΛΗΣ 34Β. Τη-
λέφ. 812.278

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Λαχανών 98 Αμφιλοχίας 1
Δεχεται καθ' έκαστη 10—12 και 5—7
ως και επί συνεντεύξει.
Τηλέφωνο 810.760.

Γοργυμένης, επίσης από την «επειρία του θανάτου», που αποκτήθηκε είναι και ο εργάτης Τζάκου Πράτ.

— Η αλήθεια είναι, λέει πώς η θρησκεία τίποτα από το διάστημα που ήμουν νεκρός. 'Αλλα μ' άρσενε ξαφνικά τους φίλους μου λέγοντάς τους: «Όταν, λοιπόν, είχα πθάνει».

Μά και ο Τζέιμς Πάλ, που έλειπε 19 ολόκληρα λεπτά από τον κόσμο των ζωντανών, δέ θυμάται τίποτα από το διάστημα της «απουσίας» του.

Η περιστρεφόμενη σφαίρα έπαλειψεως, με μίαν άπλη περιστροφή, άφήνει εις το δέρμα το άπαλό πέπλο το άποσμηκτικό MUM. Χρησιμοποιείτε κάθε μέρα, το άποσμηκτικόν MUM ROLLETTE, το πρώτο σε παγκόσμια κατανάλωσι. Έχετε πάντοτε τήν **εξασφάλισή** ότι εξασφαλίσατε 24 ώρες φρεσκάδας.

- Προλαμβάνει την κακοσμία του ιδρώτος, ολοκληρω το 24ωρο.
- Ρυθμίζει την έφιδρωση.
- Δεν έρεδιζει το δέρμα.
- Ακίνδυνο για τα ρούχα.
- Εύγενικά άρωματισμένο.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΑ
BRISTOL MYERS COMPANY - NEW YORK
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ : Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε. ΦΑΜΑΡ

[illegible]

Για την περίοδο 14-20 Ιουλίου 1960

ΖΩΔΙΑ	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Μη αναλαμβάνετε υποχρεώσεις, που ξεπερνούν τις δυνατότητες σας. Αποφύγετε επίσης τα δάνεια. Κινδυνεύετε να σας βάλουν σε δύσκολη οικονομική θέση. Προσέξτε, γιατί πιθανόν φίλοι σας στήνουν εντέχνη παγίδα.	★ Το βράδυ της Πέμπτης 14 εξαιρετικά ευνοϊκό για τις αισθηματικές συναντήσεις. ★ Το Σάββατο κυριακά ενας μεγάλος περασμός θα βάλει σε κίνηση το παλιό δεσμό με έτεροφυλο πρόσωπο, που φαίνεται πανίχνηρος.	★ Ενοχλήσεις του στομάχου, που όφειλονται μάλλον σε υπερκαλωρύξεις. ★ Προσοχή στα χέρια, που απειλούνται από κάποιο τραυματισμό. ★ Αποφύγετε τα ποτά. Ιδίως αν οδηγείτε αυτοκίνητο. ★ Χρώμα σας το ανοιχτό πράσινο.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Απουσία συναδέλφου ή συνιστάται του θά σας υποχρέωση να εργαστήτε κατά τις ημέρες αυτές περισσότερο από συνηθώς. ★ Έχετε υπ όψιν πως οι έγχρονοι περιμένουν μια στραβοπομπία σας, για να μπορέσουν να σας βλάψουν.	★ Υπάρχει κίνδυνος να κάνουν κατάχρηση της εμπιστοσύνης που δείχνετε. ★ Γενικά η περίοδος αυτή σας επιφυλάσσει, σχεδόν αποκλειστικά δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Κάτι που επιδιώκετε, θα συναντήσει σοβαρά εμπόδια.	★ Όσοι έχουν ευαίσθητη καρδιά, θα νοιώσουν τις ημέρες αυτές μια αίσθητη βελτίωση της όλης καταστάσεως. ★ Μια κούρα αποτοξίνωσης θα ωφελοσσε πολύ τον οργανισμό και την υγεία σας. ★ Τυχρός αιώτισμος το 11.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Στρεψτε όλη σας την προσοχή στα οικονομικά. Αποφύγετε κάθε σπατάλη, αλλά και κάθε περιττή δαπάνη, γιατί σύντομα θα σας χρειαστούν χρήματα. ★ Θα έρθετε εύκολα σημειώνοντας πρόσωπο, πρόθυμο να σας βοηθήσει.	★ Ούτε μεγάλες χαρές, αλλ' ούτε και στενοχωρίες προκύπτει να δοκιμάσετε τις ημέρες αυτές. ★ Καθυστέρηση επιστολής, που περιμένετε, θα προκαλέσει ανησυχία, μάλλον αδικαιολόγητη. ★ Την Τρίτη 19 ευχάριστη βραδιά.	★ Κάποια ανωμαλία θα κάνει τις γυναίκες ιδίως, ν' ανησυχούν. ★ Δυσκολία περίοδος για όσους υποφέρουν από αιμορροΐδες. ★ Μείωση του ερωτισμού, σε σημείο που θα σας κάνει ν' ανησυχούσατε. ★ Τυχρή ημέρα η Πέμπτη.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Η τύχη είναι με το μέρος σας κι' έτσι η επιτυχία πολλών επιδιώξεων θεωρείται εξασφαλισμένη. ★ Γενικά οι ημέρες αυτές θα παίξουν ένα σημαντικό ρόλο στη ζωή σας. ★ Ακολουθήστε τις συμβουλές και μη ριψοκινδυνεύετε.	★ Τα άστρα δημιουργούν σοβαρούς κινδύνους για τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο. Προσέξτε πολύ πρόσωπο, το οποίο γνωρίζετε προσφύτως. ★ Η απεινία σας σίτοσι του υπαγορεύεται από υπερβολικές σκέψεις.	★ Το στομάχι και γενικά το πεπτικό σύστημα, κινδυνεύει να σπαστεί είναι κατά τις ημέρες αυτές τα πιο ευαίσθητα σημεία. Προσέξτε πολύ την τροφή σας, για ν' αποφύγετε δυσάρεστες εκπλήξεις που δύσκολα θα θεραπευθούν.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Κατά τις ημέρες αυτές η τύχη δεν είναι με το μέρος σας, και γι' αυτό μη βασίζεστε σ' αυτήν καμιά από τις προσπάθειές σας. ★ Απομακρυνθείτε εγκαίρως από πρόσωπα, που σας ώθούν στην όκνηρία και στη φλυαρία.	★ Οι φιλικές σχέσεις σας εξασφαλίζουν κατά την περίοδο αυτή μεγαλύτερες και πιο σταθερές γαίες από τον έρωτα. ★ Το Σάββατο κυριακά και ιδιαιτέρως το απόγευμα της Κυριακής, εξαιρετικά ευχάριστα στους ερωτευμένους.	★ Τα άστρα μειώνουν την αντίστασή του οργανισμού κατά των κινδύνων, που τον απειλούν. ★ Αποφύγετε, λοιπόν, κάθε είδους καταχρήσεις και μη παραφορτώνετε το στομάχι σας, ιδίως τα βράδια. ★ Χρώμα το μώ.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Άρης και Ουρανός επηρεάζουν δυσμενώς την εργασία, που απαιτεί γι' αυτό το λόγο όλη σας την προσοχή. ★ Συγχρονιστείτε και τότε αυτομάτως η απόδοσις της εργασίας θα παρουσιάσει σημαντική άνοδο.	★ Η σίσισι αγαπημένου προσώπου θα σας ξενιστεί και θα σας στενοχωρήσει. Το γ-γονός δε ότι δεν κατανοείτε να απορρίψετε τα συναισθήματα και τις αντιδράσεις σας θα χειροτερέψει την κατάσταση. ★ Κάνετε υπομονή.	★ Περιορίστε την κατανάλωση λίπους και ζαχαρώδους. Πρέπει επίσης ν' αποφύγετε τα πανωμένα ποτά και την παραμονή στα ρεύματα, γιατί σας απειλεί ψύδι με σόδα και όδυνες συνέπειες. ★ Τυχρό το 3.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Μη λέτε πάντα αδιότακα τη γνώμη σας. Υπάρχει κίνδυνος να πληγώσετε τους άλλους, ενώ κατά βάθος δεν το επιθυμείτε. ★ Αποβάλλετε έξω από διατάσσον τον προϋπολογισμό σας και θα σας βάλουν σε δύσκολη θέση.	★ Η θέση της Αφροδίτης δημιουργεί μερικές απρόσδοκες ανωμαλίες στον αισθηματικό τομέα. Δε θα είναι όμως διαρκείς, και σύντομα όλα θα επανέλθουν στην ομαλότητά. ★ Θα σας απομακρύνουν από αγαπημένο πρόσωπο.	★ Προσοχή στην τροφή σας, γιατί υπάρχει κίνδυνος τροφικής δηλητηρίασης, με πολύ δυσάρεστες συνέπειες. ★ Οι διάφορες μικροβιολογικές εξασθενίζονται. Μη παρατείνετε όμως την παραμονή σας στον ήλιο.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Περίοδος ανώμαλη για την εργασία σας. Θα είναι ποτέ άβυσσος και καταραστήκη και ποτέ πάλι ασημένια. ★ Εναποθέστε συνάψεις, για ν' αναπτύξετε έρως, στην κατάλληλη στιγμή. ★ Η ανασφάλιστος θα σας ζημιώσει.	★ Οι νεαροί ερωτευμένοι, οι προσέχουν πολύ, γιατί η περίοδος αυτή είναι από τις πιο ανώμαλες και επικίνδυνες. ★ Η ζήλεια θα προκαλέσει ζωηρές αντιδράσεις, που πιθανόν να φτάσουν ως τον κίνδυνο ρήξεως.	★ Προσέξτε πολύ τα νερά στα οποία κάνετε τα λουτρά σας. ★ Δεν είναι απόλυτος καθαρός αποτέλεσμα σοβαρό κίνδυνο για την υγεία σας. ★ Περίοδος κατάλληλη για να πάρτε την αδειά σας και να ξεκουραστήτε.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Τα άστρα επηρεάζουν ευνοϊκά τις κρίσεις σας και βελτιώνουν έτσι τις σχέσεις με τους συναδέλφους και συνεργάτες σας. ★ Κίνδυνος να χάσετε χρήματα εξ αιτίας μιας βιαστικής και απερισκεπτικής ενέργειας.	★ Οι αισθηματικές σας σχέσεις σταθεροποιούνται για αρκετό καιρό σε μια ήρεμη κατάσταση, που βολικότερα απολύτως ικανοποιείται. ★ Οι άγαμοι θα δοκιμάσουν μεγαλύτερες γαίες και διασκεδάσεις από τους παντρεμένους.	★ Τα νεφρά παρουσιάζουν μεγάλη ευαίσθηση. Προσέξτε προ πάντως να μη μπαίνετε στη θάλασσα ιδρωμένος. ★ Οι γυναίκες δε αποφύγουν τα λουτρά σε πολύ κρύα θάλασσα. ★ Χρώμα σας το γαλάζιο. ★ Τυχρό το 7.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Ανεπίσημη τύχη θα βελτιώσει τα οικονομικά σας. ★ Οι μέρες αυτές είναι πιο κατάλληλες για ταξίδια και διασκεδάσεις, παρά για εργασίες. ★ Η αναποφασιστικότης συνεργάτου θα μετράσει με επιτυχία σε αποτυχία.	★ Θα δοκιμάσετε μια αισθηματική απογοήτευση, εύτυχως όμως θα βρεθούν καλοί φίλοι, πρόθυμοι να σας παρασύρουν σε διασκεδάσεις και να σας βοηθήσουν να ξεχάσετε. ★ Μη μεγαλοποιείτε τα γεγονότα.	★ Αποφύγετε την ορθοστασία, αλλά και τη ζωή που σας καθλώνει σε μια καρέκλα. Καθημερινοί περπάτοι στον καθαρό αέρα θα σας ωφελοσουν πολύ. Μη γανέτε κάθε ευκαιρία να τον άναπνεύετε με αήληστια.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Εύνοια της τύχης, ιδίως για κενώσεις που η εργασία τους έχει σχέση άμεση με το άρ-το φύλο. ★ Σας γίνεται μια ενδιαφέρουσα πρόταση, που θα σας επιτρέψει ν' αυξήσετε τον κύκλο των εργασιών σας.	★ Τα άστρα ευνοούν τα αισθηματικά ζητήματα, περισσότερο απ' όλα τα άλλα. Αυτό όμως δεν πρέπει να σας σπρώξει σε περιπέτειες, που φαίνεται καθαρά ότι συνεπαγόνται κινδύνους. ★ Φροντίστε να παραμείνετε στον ίδιο δρόμο.	★ Η καρδιά παρουσιάζει μεγάλη ευαίσθηση. Αποφύγετε, λοιπόν, τις συγκινήσεις και διττήστε να μπορούσα να την κούρδισι. ★ Το στομάχι απαιτεί να βάλει τάξι στις όσες των γευμάτων και να μασάτε τις τροφές.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Γελιωνετε μια δουλειά πριν καταπιστήτε με άλλη. Αν το έφορμότε αυτό, τότε θα ήθετε τη μια επιτυχία να διαδεχεται την άλλη και συγκινήσεις θα κάνουν οικονομία δυνάμεων που τις απο-αλούσατε άσκοπα.	★ Η ζήλεια θα παίξει κατά τις ημέρες αυτές σημαντικό ρόλο. Από τη μια πλευρά έρεσις ζηλεύετε πρόσωπο που σας ενδιαφέρει, κι από την άλλη πάλι προκαλείτε με τη στάσι σας τη δική του ζήλεια.	★ Ο λαϊκός παρουσιάζει μεγάλη ευαίσθηση. Αποφύγετε γι' αυτό τα πανωμένα ποτά και τα ρεύματα άρρω. Ιδίως όταν εισθε ιδρωμένος. ★ Προσέξτε και το πιο δολιχό στομάχι ή τραύμα, γιατί σας απειλεί μόλυνση.

Ο «ΝΕΛΣΩΝ», το αγγλικό καταδρομικό, ύστερα από ένα διήμερο ταξίδι στις άκτες της Ισπανίας, άγκυροβόλησε στο λιμάνι της Βαρκελώνας. Ήταν ένα ανοιξιάτικο απόγευμα. Ο πλοίαρχος Τζακ Λώρενς, έδωσε σε πολλούς αξιωματικούς και ναύτες άδεια διανυκτερεύσεως. Όταν βράδυασε, βγήκε κι' αυτός από το καράβι, για ένα περίπατο στην πόλη, που την έβλεπε για πρώτη φορά.

Ο πλοίαρχος Λώρενς ήταν ένας ψηλός, καλόκαμμος σαρανταπεντάρης, με μεγάλα γκριζά ματιά, μ' ένα πρόσωπο άδρό, ήλιοκαμένο, που έδειχνε άπειρη ανδρεία και καλωσύνη. Αφού έφαγε σ' ένα μεγάλο ρεστοράν, τράβηξε ύστερα σιγά-σιγά στην έρημη ακτή, περπατώντας αρκετή ώρα μόνος του. Δεν ήξερε ούτε ο ίδιος γιατί ήταν τόσο μελαγχολικός και άκεφος εκείνο το βράδυ... Γιατί ένα σωρό θλιβεράς αναμνήσεις περνούσαν πάλι από το μυαλό του, καθώς η ματιά του αγωνιζόταν τη θάλασσα;

Θυμόταν την πατρίδα του, την οικογένειά του. Τι φοβερή κατοχυρία! Μια γερμανική βόμβα τους είχε σκοτώσει όλους στον τελευταίο πόλεμο. Δεν είχε μείνει παρά αυτός στον κόσμο, μόνος κι' έρημος. Μά ο χαμός της Έλθρας, της μόνης γυναίκας, που αγάπησε στη ζωή του, τον πλήγωσε κατάθετα. Η αγαπημένη του, που ήταν ένα όμορφο, ένα αγνή κορίτσι δεκαοχτώ χρόνων, ξεψύχησε ένα βράδυ στο χέριά του, λίγους μήνες πριν παντρευτούν.

Η λευχαιμία, η καταραμένη αυτή αρρώστια, μάρανε άργα και ύπουλα το αγνό εκείνο τριαντάφυλλο. Καθώς στις τελευταίες της στιγμές, την κρατούσε στην αγκαλιά του και τη φιλούσε με λachrάρια, εκείνη του ψιθύρισε μ' αχνή φωνή:

— Τζακ, αγαπημένε μου! Το αρρωστημένο κορμί μου διώχνει την ψυχή μου. Το νοιώθω πώς πεθαίνω... Αχ! Πώς ήθελα να ξαναβρω σ' αυτό τον κόσμο, να ξαναγεννηθώ μόνο και μόνο για να σε συναντήσω!...

Μ' αυτά τα παράξενα λόγια έσθωσε η Έλθρα. Μά η ανάνηψις της δεν έσθωσε ποτέ από τη μνήμη του Λώρενς.

Από τότε πέρασαν είκοσι χρόνια. Ο Τζακ γνώρισε κι' άλλες γυναίκες, ταξιδεύοντας σε μακρινές χώρες, με καμιά, απόλυτως καμιά, δεν τον συγκίνησε σαν την πρώτη του αγάπη. Όλες πέρασαν από τη ζωή του, σαν διαβατήρια πουλιά...

Τα βήματά του τον έφεραν άθελα έξω από ένα μπαρ. Θέλοντας να δώσει από το μυαλό του τις μαυρές σκέψεις, άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Σε μια γωνιά, είδε ένα τραπέζι και αδειανό. Ζύγωσε, πήρε μια καρέκλα και κάθισε.

Η σάλα του μπαρ ήταν στολισμένη με γιρλάντες και πολυχρώμα λαμπιόνια. Κάθε βράδυ, αυτή την ώρα, το νυχτερινό κέντρο ήταν γεμάτο κόσμο. Ένα σωρό ναυτικοί και ντόπιοι γλεντζέδες έρχονταν να θαυμάσουν την Κάμεν, τη λυγρή Σπανιόλα ντιζέ, που ξετρελλανει τους θαμώνες με τους έξωτικούς χορούς της και με τη βαθιά φωνή της, που στέναζε σά βιολοντσέλλο.

Ο Άγγλος πλοίαρχος ήπιε σιγά-σιγά το βερμούτ του κι' άναψε την πίπα του, προσπαθώντας να ξεχαστεί μέσα στη γενική ευθυμία.

Θάχε περάσει περισσότερο από μισή ώρα, χωρίς καθόλου να κάνει κέφι. Τα τραγούδια της δημοφιλούς Σπανιόλας ήταν γεμάτα πόνο και νοσταλγία. Τραγουδούσε για μια χαμένη αγάπη.

Η καρδιά του σφίχτηκε. Φόναζε το γκαρσόνι, για να πληρώσει και να φύγει, όταν, ξαφνικά, το βλέμμα του έπεσε στο βάθος της αίθουσας. Μιά παρέα από πέντε-έξι ναύτες, σπουλι στο μεθυσί, είχαν σπριμώσει σε μια γωνιά την δημοφιλή ντιζέ και της ζητούσαν επίμονα να τους χορέψει ένα Ισπανικό χορό.

Ο πλοίαρχος, περιέργως, πήγε πιο κοντά και τότε μόνο είδε καλά το πρόσωπο της άραλης Σπανιόλας. Ήταν μια νεαρή κοπέλλα ως δεκαοχτώ χρόνων. Ο Τζακ κοινοστάθηκε, ξαφνιασμένος. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

— Θεέ μου, μοιραυόρισε, τι καταπληκτική όμοιά της!

Η μελαχροινή αυτή Σπανιόλα ήταν ένα πανομοιότυπο της αλησμόνητης Έλθρας του. Είχε ακριβώς το ίδιο ανάστημα, τα ίδια μαλλιά και πρό πάντως τα ίδια ματιά. Κάτι ματιά μεγάλα, βαθύσκοια, που είχαν δλι τη γλάκα και την αβωότητα των ματιών της άραβωνιστικής του.

Ο χορός, που ζήτησαν οι μεθυσμένοι ναύτες, τελείωσε. Τότε τα φωτεινά ματιά της δημοφιλούς χορεύτριας...

Το γρουσουζικό ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ

Το 1937 πουλήθηκε στη Νέα Υόρκη για 300.000 δολάρια ένα περιδέραιο από μαργαριτάρια, που είχε πολύ περίεργη ιστορία. Τα υπέροχα αυτά μαργαριτάρια έφεραν τη δυστυχία σ' όλους τους κατόχους τους.

Ανήκαν αρχικά στον Τσάρο της Ρωσίας Άλεξάνδρου ΙΙ, που τα χάρισε στη σύζυγό ενός Ρώσου διπλωμάτου, με την οποία έρωτοπορούσε. Λίγους μήνες κατόπιν ο Τσάρος δολοφονήθηκε. Ο διπλωμάτης περιέπεσε στη δυσμενεία του καινούργιου αυτοκράτορος κι' αυτοκτόνησε.

Η γυναίκα του, πιεζόμενη από χρηματικές ανάγκες, πούλησε το αυτοκρατορικό δώρο για 300.000 φράγκα, σ' έναν Παρισινό κοσμηματοπώλη. Την ίδια κιλάς μέρα, ο κοσμηματοπώλης αυτός πέρασε ξαφνικά από συγκοπή.

Ένας Άμερικανός χρηματιστής, που είχε γίνει

20 ΧΡΟΝΙΑ

— Ναι, αγαπημένε μου, είμαι η Έλθρα σου!

αζε στο κεφάλι του πλοίαρχου. Μια επίδειξη κινήσι, εκείνος απόφυγε το χτύπημα. Τότε ο ναύτης τράβηξε το σουγιά του και χύμηξε, με λύσσα...

Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Η Κάμεν, κατακίτρινη από τον τρόμο της, ώρμησε με δυο άλλους πελάτες να προφυλάξουν τον άγνωστο υπερασπιστή της. Μά δεν πρόφτασαν. Ο μεθυσμένος είχε ριχτεί κιάλας πάνω του και τον χτυπούσε με το σουγιά!

— Κτήνος, θα τον σκοτώσις! ούρλιασε η χορευτριά, αρπάζοντας από το χέρι του ναύτη το φοινικό όπλο.

Στο μεταξύ, έπεσαν πάνω του και τα γκαρσόνια. Κάποιος βγήκε έξω και σφύριξε. Η ναυτική περίπολος, που περνούσε εκείνη την ώρα από κει, έτρεξε και συνέλαβε το μεθυσμένο. Η Κάμεν είχε γονατίσει κλαίγοντας πλάι στο καταματωμένο κορμί του Λώρενς.

— Ω, ευγένιστέ μου φίλε, τοπτε με δάκρυα, πώς αισθανόσθε; Μιλήστε μου!...

Εκείνος την έβλεπε με λαχτάρα. Κάτι προσπάθησε να πη, μά δε μπόρεσε. Ένα όποκοφο βρογγητό βγήκε από το στόμα του και λιποθύμησε.

Τον μετέφεραν άναίσθητο στο νοσοκομείο.

— Η κατάσταση του είναι σοβαρή, έπε ο γιατρός στην Κάμεν, που τον ρωτούσε με αγωνία. Θα χρειαστεί να του κάνουμε μετώγισι.

— Πάρτε αίμα από μένα, πάρτε όλο μου το αίμα, αλλά σώστε τον!

Τον χειρουργήσαν και τοδωσαν αίμα από το δικό της. Ύστερα η Κάμεν έμεινε δίπλα στο προσκεφάλό του.

Όλη τη νύχτα ο άρρωστος είχε πυρετό και άγωνία. Μέσα στα αδιότακα παραμύθια του, σπανίδα τον άκουσε να προφέρει σιγανά ένα όνομα: Έλθρα! Έλθρα! Άγαπητέ μου!

Την τρίτη μέρα, η Κάμεν έκλαψε από χαρά. Ο γιατρός τη βεβαίωσε πως ο άρρωστος έσθωσε τον κίνδυνο. Πραγματικά, το απόγευμα ο Τζακ άνοιξε τα μάτια του, είδα την κοπέλλα να τον κοιτάει πάνω του και το πρόσωπό του έκλαψε από χαρά.

— Έλθρα! Πού είσαι; μοιραυόρισε, πώς είμαι ευτυχισμένος που σε βλέπω κοντά μου!...

Για να μη το συγχάσει τη γλυκεία αυταπάτη, έμεινε έγειρε πάνω του, ακούμπησε τα χείλη της στα δικά του και το ψιθύρισε:

— Ναι, αγαπημένε μου, είμαι η Έλθρα σου!...

Τι καλή πού είσαι! Μου υποσχέθηκες πως θα ξαναγνώσασαι και κράτησες το λόγο σου. Σε περιμένα. Είκοσι δώδεκα χρόνια σε περιμένα...

Ένα ρίγος πέρασε το κορμί της. Στάλασε τα ματιά της σε γαλάζιο ούρανο, που φαίνεται από το άνοιχτο παράθυρο. Τι μυστήριο! Της φάνηκε πως μέσα στην διήλκη ενός μακρινού παρελθόντος, σκελετώνε κάτι αναμνήσεις, σ' ακτιές ξεχασμένου όνειρου...

Ξάφνου, τα ματιά της άστρασαν. Οι θολές αυτές αναμνήσεις άρχισαν να ξεσαλώνουν.

Εγώ εις μια φωνή, και τον άγκάλιασε.

— Τζακ, αγαπημένε μου, τα θυμήθηκα όλα! Ναι, είμαι η Έλθρα σου. Η αγάπη μας μούδωσε νέα ζωή. Τώρα πιά κανείς δε θα μας χωρίσι!...

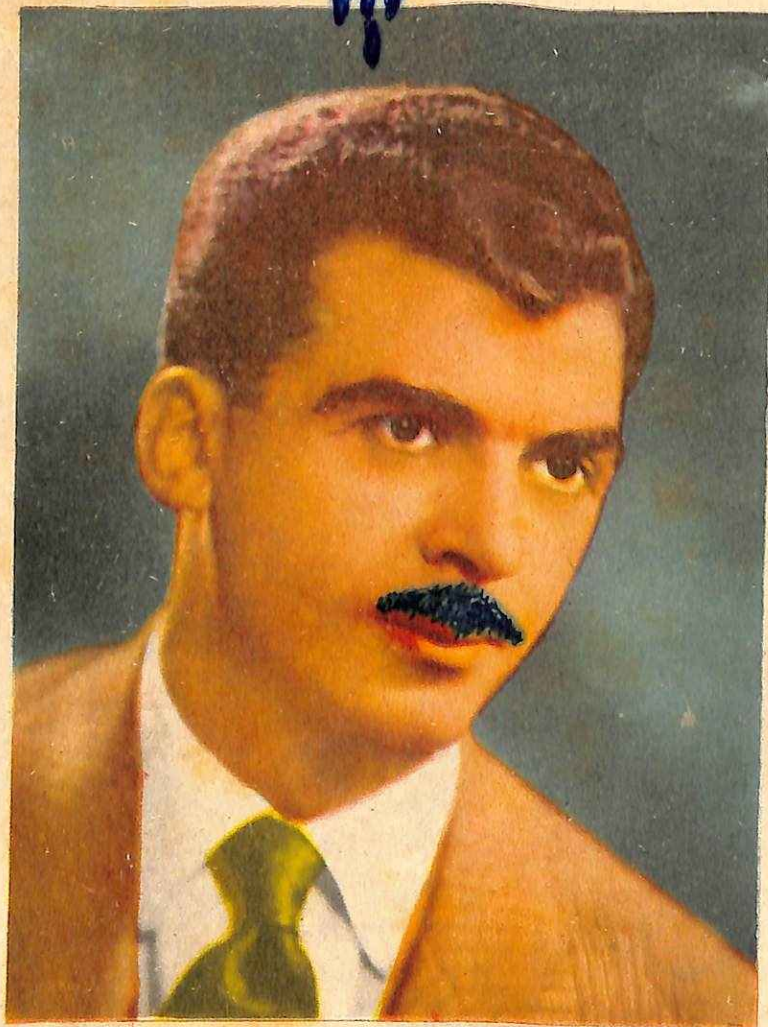
ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

ΣΠΕΡΛΙΤΣΑ ΒΡΑΝΑ

ΝΙΚΟΣ ΧΑΤΖΙΣΚΟΣ

ΦΩΤΗΣ ΔΗΜΑΣ

ΖΩΪΤΣΑ ΚΟΥΡΟΥΚΛΗ